MAKALELER
...... 1 ......

HARUN YAHYA

Kasım, 2000

ISBN 975-8432-41-9

VURAL YAYINCILIK
Çatalçeşme Sok. Üretmen Han
No: 27/13 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0 212) 511 42 30

Baskı: SEÇİL OFSET
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

1.BÖLÜM
ADALETİ
GÖZETMEK

HARUN YAHYA

MÜSLÜMANIN YAHUDİLİK VE ANTİSEMİTİZME BAKIŞI NASIL OLMALIDIR?

Haziran 2000

Siyonizm elbette Müslümanlar için de dünya barışı için de son derece tehlikeli ve zararlı bir ideolojidir. Siyonist Yahudilikle fikren mücadele etmek her Müslümanın görevidir. Ancak her konuda olduğu gibi, bu konuda da adaleti ayakta tutmak gerekir. Müslüman, Siyonist Yahudilere karşı çıkarken, masum Yahudilere karşı zulüm yapılmasını engellemekle de yükümlüdür.

Bilindiği gibi 20. yüzyıl boyunca Ortadoğu'da İsrail nedeniyle büyük bir karmaşa yaşandı. İsrail, çevresindeki Müslüman toplumlara karşı sayısız işgal, katliam ve zulüm gerçekleştirdi. Dahası başta ABD olmak üzere Batılı ülkelerdeki Yahudi lobileri de hemen her zaman Müslümanların aleyhinde tavır gösterdiler. Tüm bunlar, Kuran'daki **"Andolsun, insanlar içinde, mü'minlere en şiddetli düşman olarak Yahudileri ve müşrikleri bulursun..." (Maide Suresi, 82)** ayetinin bir tecellisi hükmündeydi.

İsrail'in ve uluslararası Siyonizm'in bu zulüm politikalarına karşı dünyadaki Müslümanların haklı bir tepkisi gelişti. Bugün de halen bu tepki ayaktadır ve yine haklıdır. Nitekim Siyonizm'in kirli oyunları şimdiye kadar bizim de eserlerimizde izah edilmiş, milletimiz bu tehlikeye karşı uyarılmıştır.

Ancak konunun mutlaka vurgulanması gereken bir diğer yönü, Siyonizm'e karşı duyulan haklı tepkinin hiç bir zaman bir tür "Yahudi düşmanlığı" haline gelmemesi gerektiğidir. Bu yazıda bu önemli hususu ele alacağız.

Kuran'a Göre Her Türlü Irkçılık Yanlıştır

Öncelikle belirtilmesi gereken husus, bir Müslümanın hiç bir din, ırk ve etnik köken ayrımı yapmaksızın, her türlü soykırım, işkence ve zulme karşı olduğu gerçeğidir. Bir Müslüman Yahudilere ya da bir başka millete karşı gerçekleştirilen en ufak bir haksız saldırıyı tasvip etmez, aksine tel'in eder. Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar, insanlara zulmedenler, haksız yere cana kıyanlar lanetlenir. Tevrat'ta yer alan ve bize Kuran'da bildirilen bir İlahi hükme göre, **"... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur..." (Maide Suresi, 32)**. Dolayısıyla tek bir masum insanın dahi katli, asla küçümsenemeyecek bir suçtur.

Dahası Allah, insanların ırklarına, renklerine ve etnik kökenlerine göre değil, asıl olarak ahlaklarına göre değerlendirilmesi gerektiğini de bir ayetinde şöyle açıklar:

> **Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)**

Ayette geçen "tanışmanız için" ifadesi de, Allah'ın farklı ırklar veya etnik kökenler yaratmasının hikmetini açıklamaktadır: Hepsi de Allah'ın kulu olan farklı milletler veya kabileler, birbirleriyle tanışmalı, birbirlerinin farklı kültürlerini, dillerini, örflerini, yeteneklerini öğrenmelidir. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının amacı, çatışma ve savaş değil, kültürel bir zenginliktir.

Bu ayet ve Kuran'ın diğer bazı ayetlerinde vurgulanan ahlak ve düşünce yapısı, bir Müslümanı ırkçılık yapmaktan, insanları ırklarına göre değerlendirmekten kesin surette alıkoyar.

Kuran'da Ehl-i Kitabın Durumu

Konuya Yahudilerin inandıkları din açısından bakıldığında da, yine Kuran'da vurgulanan önemli bir gerçekle karşılaşırız. Yahudiler, Hıristiyanlarla birlikte, Kuran'da Ehl-i Kitap (kitap sahipleri) olarak anılırlar.

Kuran'da ehl-i kitap ile müşrikler arasında önemli ayrımlar yapılır. Bu, özellikle de sosyal hayat açısından dikkat çekicidir. Örneğin müşrikler için **"... ancak bir pisliktirler; öyleyse bu yıllarından sonra artık Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar..." (Tevbe Suresi, 28)** denir. Çünkü müşrikler, hiç bir İlahi kural tanımayan, hiç bir ahlaki kıstası olmayan, her türlü pislik ve sapkınlığı tereddütsüz şekilde işleyebilecek insanlardır.

Ancak ehl-i kitap, temeli Allah'ın vahyine dayanan bazı ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Bunun için kitap ehlinden kimselerin pişirdiği bir yemek, Müslümanlar için helal kılınmıştır. Aynı şekilde Müslüman erkeklere kitap ehlinden kadınlarla evlenme izni verilmiştir. Bu konuyla ilgili ayette Allah şöyle buyurur:

> **Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. Kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine)**

kitap verilenlerden özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı.) Kim imanı tanımayıp küfre saparsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır. (Maide Suresi, 5)

Bu hükümler, Müslümanlar ile Ehl-i Kitap arasında nikah sonucu akrabalık bağlarının kurulabileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceklerini gösterir ki, bunlar sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını sağlayacak esaslardır. Kuran'da bu ılımlı ve hoşgörülü bakış tavsiye edildiği için, Müslümanlar da insanlara karşı daima bu bakış açısını taşımalıdır.

Öte yandan Kuran'da ehl-i kitabın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralardan da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak söz edilir:

... Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)

Bu ayet, her Müslümana, ehl-i kitabın mabedlerine saygılı davranmanın ve bu mabedleri korumanın önemini göstermektedir.

Nitekim İslam tarihine bakıldığında da Müslüman toplumlarda ehli kitaba her zaman için ılımlı ve hoşgörülü davranıldığı dikkat çeker. Bu durum özellikle de varisi olduğumuz Osmanlı İmparatorluğu'nda çok belirgindir. Bilindiği gibi Katolik İspanya'nın hayat hakkı tanımadığı ve sürgün ettiği Yahudiler, aradıkları huzuru Osmanlı topraklarında bulmuştur. Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethettiğinde kentte hem Hıristiyanlara hem de Yahudilere özgürce yaşam hakkı tanımıştır. Tüm Osmanlı tarihi boyunca da Yahudilere ehl-i kitap olarak bakılmış ve huzur içinde yaşamalarına imkan tanınmıştır.

Avrupa tarihinde görülen ve dini taassuptan kaynaklanan engizisyon uygulamaları veya ırkçı fikirlerden doğan antisemitizm (Yahudi aleyhtarlığı) hiç bir zaman İslam dünyasında görülmemiştir. Yahudilerle Müslümanlar arasında 20. yüzyılda Ortadoğu'da doğan çatışma ve huzursuzluk ise, Yahudilerin din-dışı ırkçı bir ideoloji olan Siyonizm'i benimsemesiyle olmuştur ki, bunun sorumlusu da Müslümanlar değildir.

Sonuçta, Kuran'ın kıstaslarıyla düşünen Müslümanların, Yahudilere karşı, dinleri ve inançları nedeniyle de bir husumet beslemeleri mümkün değildir.

Antisemitizmin Karanlık Kökenleri

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, "antisemitizm" olarak bilinen ideolojinin, zaten hiç bir Müslüman tarafından benimsenmesi mümkün olmayan putperest bir öğreti oluşudur.

Bunu görmek için antisemitizmin kökenlerini incelemek gerekir. Genelde "Yahudi düşmanlığı" olarak anlaşılan bu terimin asıl manası "Sami düşmanlığı"dır, yani Sami ırkından gelen, diğer bir ifadeyle "semitik" milletlere karşı duyulan nefreti ifade eder. Sami ırkı ise temel olarak Araplardan, Yahudilerden ve diğer bazı Ortadoğu kökenli etnik gruplardan oluşur. Samilerin dilleri ve kültürleri arasında büyük benzerlikler vardır. (Örneğin Arapça ve İbranice birbirine çok benzer).

Dünya tarihine etki eden ikinci büyük dil ve ırk grubu, "Hint-Avrupa" milletleridir. Bugünkü Avrupa milletlerinin çoğu Hint-Avrupa kökenlidir.

Kuşkusuz tüm bu farklı medeniyetlere ve toplumlara Allah'ın varlığını ve birliğini anlatan, O'nun emirlerini bildiren peygamberler gelmiştir. Ancak yazılı tarihe baktığımızda, Hint-Avrupa milletlerinin çok eski zamanlardan beri hep putperest inanışlara sahip olduklarını görürüz. Yunan ve Roma medeniyetleri, bu medeniyetler zamanında Avrupa'nın kuzeyinde yaşayan Cermenler, Vikingler gibi barbar kavimler, hep çok ilahlı putperest inanışlara sahiptir. Bu nedenle bu toplumlar ahlaki kıstaslardan tamamen yoksun kalmıştır. Şiddet ve vahşet meşru ve övülen bir özellik olarak görülmüş, eşcinsellik, zina gibi ahlaksızlıklar yaygın biçimde uygulanmıştır. (Hint-Avrupa medeniyetinin tarihteki en önemli temsilcisi sayılan Roma İmparatorluğu'nun, insanların arenalarda zevk için parçalandığı bir vahşet toplumu olduğunu hatırlamak gerekir.)

Avrupa'ya hakim olan bu putperest kavimler, ancak Sami ırkına gönderilmiş bir peygamber olan Hz. İsa'nın etkisiyle Tevhid inancıyla karşılaşmıştır. İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderilen ve kendisi de ırk ve dil itibarıyla bir Yahudi olan Hz. İsa'nın tebliği, zaman içinde Avrupa'ya yayılmış ve eskiden putperest olan kavimlerin hepsi birer birer Hıristiyanlığı kabul etmiştir. (Hıristiyanlığın bu sırada dejenere olduğunu, sapkın bir inanç olan "teslis"in, yani üçlemenin bu dinin içine girdiğini de belirtmek gerekir.)

Ancak 18. ve 19. yüzyılda Avrupa'da Hıristiyanlığın zayıflaması ve dinsizliği savunan ideoloji ve felsefelerin güçlenmesi ile birlikte, Avrupa'da garip bir akım doğmuştur: Yeni-putperestlik (neo-paganizm). Bu akımın öncüleri, Avrupalı toplumların Hıristiyanlığı reddederek eski putperest inançlarına geri dönmesi gerektiğini savunmuşlardır. Yeni-putperestlere göre, Avrupalı toplumların putperest oldukları dönemdeki ahlak anlayışları (savaşçı, acımasız, kan dökmekten zevk alan, sınır tanımaz barbar ahlakı), Hıristiyanlığı kabul ettikleri dönemdeki ahlak anlayışlarından (mütevazi, merhametli, barışçıl dindar ahlakından) daha üstündür.

Bu eğilimin en önemli temsilcilerinden biri, faşizmin de en büyük kuramcılarından biri sayılan Friedrich Nietzsche'dir. Nietzsche, Hıristiyanlığa karşı büyük bir nefret duymuş, bu dinin Alman ırkının ruhunda var olan "savaşçı" ve dolayısıyla sözde asil özü yok ettiğine inanmıştır. *Deccal* (Anti-Christ) adlı kitabıyla Hıristiyanlığa saldırmış, *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabıyla da eski putperest kültürlerin savunuculuğunu yapmıştır. (Zerdüştlük, eski İran'da yaygın olan ve Hint-Avrupa kültürüne ait putperest dinlerden biridir.)

Yeni-putperestler, Hıristiyanlığa düşman olurken, aynı zamanda Hıristiyanlığın kökeni olarak gördükleri Yahudiliğe karşı da büyük bir nefret beslemişlerdir. Hatta Hıristiyanlığı "Yahudi fikrinin dünyayı istila etmesi" gibi yorumlamışlar, bir tür "Yahudi komplosu" saymışlardır. (Yeni putperestlerin aynı şekilde yegane hak din olan İslam'a karşı da nefret duydukları tartışılmazdır.)

İşte bu yeni-putperestlik akımı, bir taraftan din düşmanlığını körüklerken, bir yandan da faşizm ve anti-Semitizm ideolojilerini doğurmuştur. Özellikle Nazi ideolojisinin temellerine bakıldığında, Hitler'in ve yandaşlarının gerçek anlamda birer putperest oldukları açıkça görülmektedir.

Nazizm: 20. Yüzyıl Putperestliği

Almanya'da Nazi ideolojisinin gelişiminde en büyük rollerden biri, Jorg Lanz von Liebenfels adlı bir düşünüre aitti. Lanz, yeni-putperestlik düşüncesine şiddetle inanıyordu. Sonradan Nazi partisinin sembolü haline gelecek olan gamalı haç sembolünü, eski putperest kaynaklardan bulup kullanan ilk kişi oydu. Lanz'ın kurduğu Ordo Novi Templi adlı örgüt, kendini tamamen putperestliğin yeniden doğuşuna adamıştı. Lanz, eski putperest Alman kavimlerinin tanrılarından biri olan "Wotan"a taptığını açıkça ilan etmişti. Ona göre Wotanizm, Alman halkının özgün diniydi ve Almanlar ancak bu dine dönmekle kurtulabilirlerdi.

Nazi ideolojisi, Lanz ve benzeri yeni-putperest ideologların açtığı yolda gelişti. Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, Hıristiyanlığın, Hitler önderliğinde kurulan yeni Almanya için gerekli olan "ruhsal enerjiyi" sağlayamadığını, bu nedenle Alman ırkının antik putperest dinine geri dönülmesini açık açık savunmuştu. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde kiliselerdeki İnciller ve haç sembolleri kaldırılmalı, yerlerine gamalı haçlar, Hitler'in *Kavgam* adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsedi, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek sözkonusu yeni Alman dini teorisini uygulamaya geçirmedi.[1]

Ancak yine de Nazi rejimi sırasında bazı önemli yeni-putperestlik uygulamaları yaşandı. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden bir süre sonra, Hıristiyanlıktaki kutsal günler ve bayramlar yok olmaya ve yerlerine putperest dinlerin kutsal günleri konmaya başlandı. Evlilik törenlerinde "Yer Ana" ya da "Gök Baba" gibi hayali ilahlara yemin ediliyordu. 1935 yılında okullarda öğrencilere Hıristiyan duaları yaptırılması yasaklandı. Ardından Hıristiyanlıkla ilgili derslerin tamamı kaldırıldı.

SS Şefi Heinrich Himmler, Nazi rejiminin Hıristiyanlığa olan nefretini şöyle ifade ediyordu: "Bu din, tarih içinde taşınmış olan en büyük veba mikrobudur. Ve ona öyle muamele etmek gerekir."[2]

İşte Nazilerin Yahudi düşmanlığı da, sözkonusu din düşmanı ideolojilerinin bir parçasıydı. Hıristiyanlığı bir "Yahudi komplosu" olarak gören Naziler, bir taraftan Alman toplumunu Hıristiyanlıktan koparmaya çalışıyorlar, bir taraftan da Yahudilere karşı çeşitli baskılar, sokak saldırıları düzenleyerek onları Almanya'yı terk etmeye zorluyorlardı. (Siyonizm ile Nazizim'in ittifakı da bu noktadan doğdu, konu *Soykırım Yalanı* isimli kitabımızda ayrıntılı olarak incelenmiştir.)

Bugün de antisemitizmin öncüsü olan çeşitli neo-Nazi ve faşist gruplara bakıldığında, hemen hepsinin aynı zamanda din düşmanı bir ideolojiye sahip oldukları ve putperest kavramlara dayalı söylemler kullandıkları görülmektedir.

Kuran Ahlakı, Antisemitizmi ve Her Türlü Irkçılığı Ortadan Kaldırır

Tüm bunların ortaya koyduğu sonuç ise şudur: Antisemitizm, kökeni yeni-putperestliğe dayanan karanlık bir ideolojidir. Dolayısıyla bir Müslümanın antisemitizmi benimsemesi, bu ideolojiye sempati duyması düşünülemez. Bir antisemit, Hz. İbrahim'e Hz. Musa'ya veya Hz. Davud'a da düşmandır ki, bu insanlar Allah'ın seçip insanlara örnek olarak görevlendirdiği kutlu peygamberlerdir.

Öte yandan antisemitizm gibi diğer ırkçılık örnekleri de (örneğin zenci düşmanlığı vs. gibi) yine İlahi dinlerin dışındaki çeşitli ideoloji ve batıl inanışlardan kaynaklanan sapkınlıklardır.

Antisemitizm ve diğer ırkçılık örnekleri incelendiğinde, bunların Kuran ahlakına tamamen zıt bir düşünce ve toplum modelini savundukları açıkça görülür.

Örneğin antisemitizmin kökeninde nefret, şiddet ve acımasızlık hisleri vardır. (Bu nedenle antisemitler eski barbar kavimlerin putperest dinlerine özenmişlerdir.) Bir antisemit, Yahudi insanların (kadın, çocuk, yaşlı ayrımı olmaksızın) katledilmelerini, işkence görmelerini savunacak kadar zalim olabilir. Oysa Kuran ahlakı, insanlara sevgi, şefkat ve merhameti öğretir. Müslümanlara, düşmanları olan kimselere karşı dahi adil ve gerektiğinde bağışlayıcı olmayı emreder.

Öte yandan antisemitler ve diğer ırkçılar, farklı etnik kökenden gelen veya farklı inanıştaki insanların barış içinde birarada yaşamalarına karşıdırlar. (Örneğin Alman ırkçısı olan Naziler ve Yahudi ırkçısı olan Siyonistler, Almanlarla Yahudilerin birarada yaşamalarına karşı çıkmışlar, her iki taraf da bunu kendi ırkı adına bir dejenerasyon olarak kabul etmiştir.) Oysa Kuran'da ırklar arasında en ufak bir ayrım yapılmadığı gibi, farklı inançtaki insanların da aynı toplum yapısı altında barış ve huzur içinde yaşamaları teşvik edilir.

Yine Kuran'da bizlere öğretilen temel bir bakış açısı da, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden oldukları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur. Kuran'da bu ayrıma dikkat çekilir. Örneğin ehli kitabın bir kısmının Allah'a ve dine karşı isyankar oldukları anlatıldıktan sonra, bunun istisnası da belirtilir ve şöyle denir:

> **Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)**

Kuran'da dine düşman olanlara karşı tavır alınması gerektiği bildirilirken, böyle bir düşmanlık göstermeyenlere iyilik yapılması şöyle emredilmektedir:

> **Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalimlerin ta kendileridir. (Mümtehine Suresi, 8-9)**

Kuran'da adalet, Müslümanlara düşman olan kimseler için dahi ayakta tutulması emredilen bir kavramdır:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Sonuç

Buraya kadar anlattıklarımızı şöyle özetleyebiliriz:

* Görüldüğü gibi, Kuran ahlakı her türlü ırkçılığı ortadan kaldırmaktadır. Bu nedenle Kuran'a tabi olan bir Müslüman asla ırkçılık yapamaz ve insanları belirli bir ırktan oldukları için hakir göremez.

* Kuran'da, İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanca bir tavır göstermedikleri sürece, farklı dinlere karşı da son derece ılımlı ve dostça bir tutum izlenmesi emredilir. Bu nedenle Kuran'a tabi olan bir Müslüman, farklı dinlere, özellikle ehli kitaba karşı müşfik ve dostane bir tavır takınmalıdır.

* Nazizim gibi ırkçı ideolojiler, antisemit felsefeler, kökenleri eski putperest kültürlere uzanan tamamen sapkın ve din dışı öğretilerdir. Bir Müslümanın bu sapkın öğretilere itibar etmesi elbette mümkün değildir.

İşte Müslümanlar olarak bizim de Yahudilik ve soykırım konularına bakışımız, bu temel kıstalara bağlı olmalıdır. Yahudilere karşı eleştirilerimiz, ancak onların ırkçı davranmalarından, Siyonizm adına kan dökmelerinden, tahrif edilmiş bazı Tevrat hükümleri nedeniyle diğer insanlara zulüm yapmalarından dolayıdır.

Temennimiz, hem Nazizim gibi antisemit ırkçı hareketlerin hem de Siyonizm gibi Yahudiler adına ırkçılık yapan ideolojilerin tarihe karışması ve her ırk ve inancın barış içinde yaşayacağı, adalete dayalı bir dünya düzeninin kurulmasıdır.

1) Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1.b., London: Rider, 1989, s. 130
2) Herbert F. Ziegler, *Nazi Germany's New Aristocracy: The SS Leadership 1925-1939.* Princeton, New Jersey, University Press, 1989. s. 85

MASONLARIN KARANLIK FELSEFESİ

Ağustos 1997

Masonlar amaçlarının "barış, kardeşlik ve insan sevgisi" olduğunu söylerler. Ancak ilk bakışta olumlu gibi duran bu kavramların altında, mason felsefesinin dine olan düşmanlığı gizlenmektedir.

Masonluk, hakkında en çok soru işareti bulunan ve insanların merakını en çok çeken konulardan biridir. Çünkü örgütün çalışmaları gizlidir, gerçek felsefesi ve amaçları hakkında da çok farklı yorumlar yapılmaktadır. Masonlar kendilerini tanıtırken "insan sevgisi, hoşgörü, evrensel kardeşlik, akıl ve bilim yolu" vs. gibi insanın kulağına hoş gelen kavramlar kullanırlar. Buna karşılık, masonluk çoğu insanın gözünde son derece karanlık bir örgüttür; en temel özelliği ise dinsiz, hatta din karşıtı olmasıdır.

Olayın en ilginç yanı ise, aslında masonların kendilerini tanıtırken kullandıkları kavramlarla, onlar hakkında yaygın olan "dinsizlik" suçlaması arasında pek bir fark olmamasıdır. Bir başka deyişle, masonluğun özü olarak gösterilen "insan sevgisi, hoşgörü, evrensel kardeşlik" gibi kavramlar, zaten örgütün dine karşı bir felsefeye sahip olduğunun üstü kapalı ifadesidirler.

"Peki neden?" diye sorulabilir bu noktada. Çünkü bu kavramların hiç biri gerçekte zararlı gibi görünen kavramlar değildirler. İnsanların birbirlerini sevmeleri, hoşgörülü olmaları, ve buna benzer diğer tüm "Hümanist" kavramlar, çoğu insana ilk başta dine ve vicdana aykırı kavramlar gibi gelmezler. Hatta çoğu insan "zaten din de bu tür ahlaki meziyetleri öğretiyor" şeklinde düşünür.

Oysa önemli olan bu kavramların içlerinin nasıl doldurulduğudur.

Marksizm bu konuda iyi bir örnektir. Marksistler, komünizmi, insanlara barış ve huzur getirecek, toplumdaki tüm sömürüleri, adaletsizlikleri ortadan kaldıracak, herkesin ihtiyacını karşılayıp, fakirleri koruyup gözetecek bir sistem olarak tanıtırlar. Bu tarifin içinde yanlış bir şey de yokmuş gibi gözükür. Ama Marksizm'in gerçek mahiyeti, dine olan bakış açısı incelendiğinde ortaya çıkar. Çünkü bu ideolojiye göre üstte tarif edilen "sınıfsız toplum"un önündeki en büyük engel dindir ve bu hedefe ulaşmak için dini yok etmek gerekir.

İşte masonik felsefenin kulağa hoş gelen kavramları da Marksizm'in bu süslü kavramları gibidir.

"İnsan Sevgisi"nin Masonlara Göre Anlamı

Masonlar her zaman tüm insanların kardeşliğinden, evrensel barıştan, hoşgörüden söz ederler. Tüm insanların birbirlerine karşı sorumlu olduklarını söylerler. Bunlarda bir sorun yoktur; bunlar insanlar arasındaki ilişkileri geliştirmeye yönelik sözlerdir.

Peki ama insanın Allah'a karşı olan sorumluluğu ne olacaktır?

Masonik felsefenin gerçek yüzü, işte bu soru karşısında ortaya çıkar. Çünkü bu felsefenin sözünü ettiği "insan sevgisi", insanların hepsinin Allah'ın kulu olduğunu bilmekten -ve Yunus Emre'nin dediği gibi "yaratılanı Yaratan'dan ötürü sevmekten"- kaynaklanan dini bir sevgi değildir. Aksine, tüm insanların güya Yaratıcı olmadan kendi kendilerine bir evrim süreci içinde oluştuklarını iddia eden bir kavramdır. Masonik felfesenin "tüm insanların yardımlaşması" derken kast ettiği anlayış, insanların dünyada tesadüfen var olmuş bir tür olduklarını ve türlerini devam ettirip geliştirebilmek için birbirlerine destek olmalarını savunan anlayıştır. Bu ise tam anlamıyla Allah'ı inkardır.

Kısaca "Hümanizm" olarak tanımlanan ve masonluğun temelini oluşturan bu felsefe, insanların Allah'ı değil, birbirlerini önemsemelerini ve sevmelerini öngörür. Türk mason localarının 1923'de yayınladığı "*Meşrik-i Azam İçtimai Zabıtları*"nda, bu sapkın felsefe şöyle ifade ediliyor:

> Biz artık Allah'ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık. O gaye Allah değil, beşeriyettir.

Bir başka masonik kaynakta ise şöyle denmektedir:

> İptidai cemiyetler, acizdiler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı.[1]

Masonluğun temelini oluşturan Hümanizmin tanımı, bu felsefenin doğrudan din aleyhtarı bir kimliğe sahip olduğunu gösterir. 20. yüzyıldaki hümanist felsefe akımının öncüsü olan Julian Huxley, Darwin'in evrim teorisini rehber kabul ederek "Evrimsel Hümanizm" adı altında yeni bir din kurmuş ve bunun anlamını da şöyle ifade etmiştir:

> Ben "hümanist" kelimesini kullanırken, insanın, aynı bir bitki ya da hayvan gibi, doğal bir varlık olduğunu kastediyorum. Yani insanın bedeni, zihni ve ruhu, doğa üstü bir güç tarafından yaratılmamış, aksine evrim süreci sonunda oluşmuştur. Dolayısıyla insan, herhangi bir doğa üstü gücün kontrolü ya da yol göstericiliğine değil, sadece kendi varlığına ve kendi gücüne inanmalıdır.[2]

Huxley'in yolunu izleyen John Dewey adlı Amerikalı filozof, 1933 yılında bir "Hümanist Manifesto" yayınlamıştır. Manifesto'da vurgulanan temel düşünce, İlahi dinlerin ortadan kaldırılmasının zamanının artık

geldiği ve bunlar yerine, insanoğlunun bilimsel ilerleme ve sosyal işbirliğine dayalı yeni bir çağa girmek üzere olduğudur. 1973 yılında yayınlanan II. Hümanist Manifesto'da ise insanlığı tehdit eden sorunlar anlatıldıktan sonra bu felsefenin Allah'ı nasıl inkar ettiği şöyle özetlenir: "Bizi kurtaracak bir Yaratıcı yoktur, kendimizi biz kurtarmalıyız."[3]

İşte masonik felsefenin temelindeki Hümanizm de budur. Bu felsefede kulağa hoş gelen tüm süslü sözler de aldatıcıdır. Çünkü Allah'tan yüz çevirildikten sonra "insanlar arasında sevgi, barış, kardeşlik" vs. gibi kavramların bir kıymeti kalmaz. İnsanoğlunun varoluşunun amacı, Kuran'ı Kerim'in "**Ben, cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım**" (Zariyat Suresi, 56) ayetinde bildirildiği gibi, Allah'a kulluk etmektir. İnsan bu görevini terk edip Allah'a isyan ettikten sonra hiç bir şekilde kurtuluşa eremez.

Kaldı ki, insan Allah'a iman edip O'nun yoluna uymadıktan sonra, diğer insanları da gerçekten sevemez. Masonların sık sık vurguladıkları "insan sevgisi" bir aldatmacadır; inkara dayalı sistemler insanın ruhundaki kötülükleri körükler ve dolayısıyla sadece kan ve zulüm doğurur. 20. yüzyılda komünizm, faşizm gibi din-dışı ideolojik sistemler ya da bu sistemler arasındaki çatışmalar nedeniyle yüzmilyonlarca insan katledilmiş, milyarlarca insan da baskı ve zulüm görmüştür. Masonların gerçekleştirdiği Fransız İhtilali'nin "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganıyla başlatıldığını, fakat ihtilal boyunca onbinlerce insanın giyotine gönderildiğini hatırlamak gerekir.

"Bilim ve Akıl Yolu"nun Anlamı

Masonluk, nasıl "insan sevgisi" kavramını Hümanizm çerçevesine alıp bir inkar aracı haline getirdiyse, "bilimsellik" ve "akılıcılık" kavramlarını da yine din-dışı ve hatta din aleyhtarı bir biçimde yorumlamıştır.

Bir Müslüman için bilim, Allah'ın yarattığı evreni tanımak ve O'nun yaratışındaki sırları kavramak için kullanılacak bir araçtır. Akılcı düşünce ise, Kuran tarafından emredilen bir ibadet ve bir iman alametidir. Oysa masonik terminolojide bu iki kavramla kast edilenin tamamen farklı şeyler olduğu görülür. Bu düşünceye göre, bilim Allah'ın yarattıklarını incelemek için kullanılacak bir araç değildir. Aksine, bilime inanmak ateist olmakla eş anlamlı gibi gösterilmeye çalışılır. Bilim adı altında, Darwinizm gibi aldatmacalar topluma empoze edilir. Aslında bizzat bilim tarafından reddedilen Darwinizm aldatmacasıyla, dine karşı sinsi bir mücadele yürütülmektedir. Türk masonlarının bir yayın organında, dinsizliği "bilim" maskesi altında yaymanın masonların en büyük görevi olduğu şöyle ifade edilmektedir:

> Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev, olumlu bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun evrimde en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir. Ernest Renan'ın şu sözleri çok önemlidir: "Ancak halk olumlu bilim ve akıl ile eğitilirse, aydınlatılırsa, dinlerin boş inançları kendi kendine yıkılır." Lessing'in şu sözleri de bu düşünüyü destekler: "İnsanların olumlu bilim ve akıl ile aydınlatılmasıyla bir gün dine gerekseme kalmayacaktır.[4]

İşte masonluğun dine yaklaşımı budur. Masonların "biz Allah inancı olmayanları aramıza almayız, hepimiz Allah'a inanırız" şeklindeki sözlerinin de sadece bir kamuflaj olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Nitekim masonik kaynaklara bakıldığında Allah inancının örgütün içinde aşamalı bir şekilde ortadan kaldırıldığı görülebilir. Bir masonik metinde şöyle denir: "Sizler Allah'ı, kader, tabiat, kanun, kuvvet gibi zeka ve ruhunuzun temayülüne, inanç ve idrakinize göre herhangi bir isimle adlandırabilirsiniz."[5]

Oysaki Allah, kaderi de, tabiatı da, kanun, kuvvet ve zekayı da yaratmış olan sonsuz kudret sahibidir. Bu en büyük hakikatten gaflet içinde olan masonluk, kendi gafletini topluma yayma çabası içindedir.

Önlüksüz Masonlar

Sonuç olarak denebilir ki, masonik felsefe, insanların Allah'ı inkar etmesini hedeflemekte, ancak bu inkarı, insan sevgisi, bilimsellik, akılcılık gibi süslü sözlerle üstü kapalı bir şekilde yapmak istemektedir.

Bu gerçek fark edildiğinde, masonluğun aslında son derece yaygın ve etkili bir örgüt olduğu da kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çünkü sözkonusu inkar yöntemi, toplumun farklı kesimlerinde pek çok insan

tarafından ısrarla savunulmaktadır. Dinsizliği savunurken bunu "çağdaşlık", "modernlik" vs. adına yaptıklarını söyleyenler; dinle bilimin çatıştığını iddia edenler; insanın, Kuran'ın yol göstericiliğine gerek olmadan doğruyu bulabileceğini savunanlar, tüm bu insanlar gerçekte birer masondurlar. Bazıları masonların ifadesiyle "önlüklü" masondur, yani mason localarına kayıtlı birer fiili üyedirler. Daha büyük bir kısmı ise "önlüksüz" masondur, yani localara kayıtlı olmasalar, hatta masonluğu tanımasalar da masonik felsefeyi benimsemiş kişilerdir. Onları bulmak içinse uzağa gitmeye gerek yoktur. Gazete sayfalarında ya da televizyon kanallarında biraz gezinmekle yüzlercesine rastlanabilir.

Peki bu masonların -önlüklülerin ve önlüksüzlerin- amaçları nedir?

Basit: Amaçları, tamamen dinsiz bir dünya kurmak ve gerekirse bunun için dindarları tasviye etmektir. Bu amaçla Kuran'da haber verildiği gibi, "**gece ve gündüz hileli düzenler kurup**" insanlara "**Allah'ı inkar etmeyi ve O'na eşler koşmayı emretmekte**"dirler. (Sebe Suresi, 33)

Bir masonik metinde masonluğun tüm dünyayı kapsayan bir "Hümanist din" kurma hedefi ve bu amaçla düzenlenen bir tür ayin şöyle ifade edilir:

> Bugün yavaş da olsa, şuuru tam manasıyla tatmin edebilecek tek ve evrensel bir din teşekkül etmektedir... Bu evrensel dine paralel olarak, bir de dünya görüşü ölçüsünde ahlak kurulacaktır... Böyle bir din insanı kainatla birleştirecektir. İşte bu MASONİZM'dir. Bu din gönülden gönüle kurulacaktır. Kurulan bu dinin mabetleri insanlık mabetleri olacaktır. Bu tapınakta okunan ilahiler, bir insanın ruhundan fışkıran müzik eserlerinin en soylusu olan Bethowen'in 9. Senfonisi belki de olacaktır...
>
> Mithra efsanesindeki Boğa'nın eti ve kanı yerine, ekmek yiyerek ve kırmızı şarap içerek bu doğuşu kutluyoruz. Komünyonun manası olan inanç birliği yapıyoruz burada biz. Yeni bir yılda bu kutsal mücadelemizi şöyle vaftiz edip bitirmek istiyorum. Ekmekten bir parça daha yiyiniz, kardeşlerim, bu dinin misyonerleri olan sizler, ekmeği paylaşan aziz dostlar olsun. Ateş yiyerek bir daha şarabınızdan içiniz kardeşlerim, kan kardeşi olmak için."[6]

Açıkça görüldüğü gibi, masonların amacı, dinleri ortadan kaldırarak Hümanist felsefeye dayalı yeni bir dünya, yani tümüyle dinsiz bir dünya var etmektir.

Ancak bilinmelidir ki eğer onların bir planı varsa, kuşkusuz Allah'ın da bir planı vardır. Bir ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

> **Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)**

1) Selamet Mahfilinde Üç Konferans, s. 51
2) American Humanist Association tarafından dağıtılan tanıtım broşüründen
3) American Humanist Association, "Humanist Manifesto II", The Humanist 33 Eylül/Ekim 1973
4) Dr. Selami Işındağ, "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk", Mason Dergisi, yıl 24, Sayı. 25-26 [Aralık 76-Mart 77]
5) Mimar Sinan Dergisi, 1982, Sayı. 45, s.34
6) Mason Dergisi, Yıl:29, Sayı. 40-41, 1981, s.105-107

DEVLET KURUMUNUN ÖNEMİ

Ağustos 2000

Devlet, ortak bir hayatı ve kültürü paylaşan bir toplumda, bu toplumu düzenleme, bu topluma güvenlik, refah ve huzur sağlama amacını güden ve bu amaca yönelik olarak kanun koyma, bu kanunları uygulama, yargılama, cezalandırma gibi güçlere sahip olan kurumdur.

Devlet kurumu, tarihin bilinen en eski toplumlarından bu yana hep var olmuştur. Marksistler, ortaya attıkları hayali "kültürel evrim" senaryosu içinde, devletin sonradan ortaya çıkan bir mekanizma olduğunu iddia ederler. İlk toplumlarda devlet ya da benzeri bir otorite olmadığını, "komünal" bir hayat sürdürüldüğünü öne sürerler. Oysa tarihsel ya da arkeolojik hiç bir bulgu bu iddiayı doğrulamamaktadır. Aksine, hakkında bilgi sahibi olabildiğimiz en eski medeniyetlerin hepsinde, güçlü devlet mekanizmaları bulunduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle devlet kurumunun insanlık tarihi ile yaşıt olduğunu söylemek mümkündür.

Bu, aslında insanın yaratılışının doğal bir sonucudur. İnsan yaratılışı gereği, "doğru" ve "yanlış" kavramlarına sahiptir. Doğruyu öğrenmek ve bu doğruya uygun bir düzen içinde yaşamak ister. Yanlışı uygulayanların ise durdurulmasını, engellenmesini arzu eder. İşte bu nedenledir ki, insanlara doğruyu öğreten birtakım kurallar koyacak ve bu kurallara uyulmasını sağlayacak bir otoritenin varlığı zorunludur.

Nitekim insan toplumlarının yapısı düşünüldüğünde, devletin vazgeçilmez bir önemi olduğu kolaylıkla görülür. Bir toplumda asayiş ve güvenliği sağlayabilecek, zararlı davranışları kanunla yasaklayabilecek, bu kanunlara da uyulmasını mecbur kılacak yegane güç, devlettir. Buna paralel olarak, günümüzdeki toplumların vazgeçilmez ihtiyaçları olan sağlık, eğitim, milli güvenlik, altyapı gibi hizmetlerin de sadece devlet tarafından karşılanabileceği açıktır.

Bu noktaları ilerleyen satırlarda detaylı olarak inceleyeceğiz. Bu incelemeye de, öncelikle devletin varlığına karşı çıkan en önemli siyasi ideoloji olan anarşizmin çarpıklıklarına bakarak başlayalım.

Anarşizm Yanılgısı

Anarşizm, sol ideolojilerin en marjinali olarak kabul edilir. Terim, "başsızlık" anlamı taşıyan Yunanca bir kelimeden gelir. Bu ideolojinin bağlıları, devletin topluma zarar veren bir kurum olduğunu iddia etmiş ve insanların özgürlük ve barışa ulaşabilmesi için devletin ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuşlardır. Devletle beraber dine karşı da tavır almışlar ve dinin yok edilmesine çalışmışlardır. Fransız Devrimi'nin ardından ortaya çıkan bu ideoloji özellikle 19. yüzyılda yaygınlık kazanmış, Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nin (1917) hazırlanmasında da rol oynamıştır.

Öncelikle anarşizmin tamamen hayali ve gerçeklerden uzak bir düşünce olduğuna dikkat etmek gerekir. Çünkü dünyanın hiç bir ülkesinde hiç bir zaman bu ideoloji uygulanmamıştır. hiç bir zaman bir devletin lağvedilmesi ve anarşist bir toplum kurulması gibi bir vakıa yaşanmamıştır. Sadece bazı kriz zamanlarında devletlerin otoritesi zayıflamış, bunun sonucunda ise topluma barış ve huzur değil, aksine sadece kavga, çatışma ve yağma gelmiştir.

Başka türlüsü de mümkün değildir. Çünkü devletin olmadığı bir ortamda, toplumun kendi kendini düzenleyerek asayiş ve istikrar oluşturması imkansızdır. Devletin olmadığı bir ortamda kanunlar da olmayacaktır. Dolayısıyla "suç" kavramı ortadan kalkacak ve herkes istediği fiili rahatlıkla yapabilecektir. Dileyen kişi bir başkasının malına ya da canına kast ettiğinde, bu suçu "suç" olarak tanımlayacak ve engelleyecek bir otorite bulunmayacağı için, karşısında hiç bir engel de bulmayacaktır. Hırsızlar istedikleri malı

çalacaklar, katiller diledikleri insanı öldürecekler ve onları durduracak bir polis ya da yargılayacak bir mahkeme olmayacaktır.

Böyle bir toplum ise kaçınılmaz olarak orman kanunlarının hakim olduğu bir "sürü"ye dönüşecektir. İnsanların huzurlarının, mallarının, canlarının ve ırzlarının hiç bir güvencesinin kalmayacağı bu sürü, gerçekte bir "insan toplumu"ndan ziyade, hayvan topluluğu gibi yaşayacaktır. İlginç olan ise, bu sonucun anarşistlerin felsefelerine zaten birebir uyuyor olmasıdır. Çünkü anarşistler de aynen Marksistler gibi Darwin'in ortaya attığı "insanın evrimi" masalına inanmakta ve dolayısıyla insanı "gelişmiş bir hayvan türü" olarak kabul etmektedirler.

Ancak tarih, anarşizmin tamamen yanlış bir felsefe olduğunu sayısız örnekle ispatlamaktadır. Anarşistler, devletin ortadan kalkmasının barış ve huzur getireceğini öne sürmüşlerdir. Oysa siyasi tarihe bakıldığında, **devlet otoritesinin ortadan kalktığı her dönemin son derece kanlı bir kaos ortamı olduğu** görülür. Ortaçağ boyunca siyasi otoritenin ortadan kalktığı dönemler, hep yağma, talan ve katliam dönemleri olmuştur. Anarşizmin çıkış noktası sayılabilecek olan Fransız Devrimi, tarihin en kanlı siyasi hareketlerinden biridir. Fransız Devrimi'nde, özellikle de devrimin "Terör Dönemi" olarak bilinen evresinde, on binlerce insan idam edilmiş, devrimin Robespierre gibi en ateşli öncüleri de dahil olmak üzere çok sayıda insan giyotine gönderilmiştir. Devrimin ardından Fransa on beş yılı aşkın bir süre huzura kavuşamamıştır. Düzen ve emniyetin tekrar sağlanması ise, devrim döneminin sona ermesi ve Napoleon'un mutlak iktidarının kurulmasıyla, yani devletin yeniden tesisiyle mümkün olmuştur. Tarihin her döneminde tablo aynıdır. Devlet aleyhinde yapılan her türlü "devrim", devrimcilerin işe başlarken ortaya attıkları süslü sloganların aksine, mutlaka kan, acı ve gözyaşı getirmiştir.

Anarşizmin çok büyük bir yanılgı olduğunu böylece belirttikten sonra, şimdi devletin gerekliliğini farklı yönlerden inceleyelim.

Devlet ve Milli Savunma

Üzerinde yaşadığımız dünyada, insanlar belirli topluluklara üyedirler. Bunların en temeli ailedir. Sonra, genelde çok daha zayıf olmak üzere, komşuluk, aşiret, hemşerilik, etnik köken gibi bağlar gelir. Ancak tüm bu kimliklerin, özellikle siyasi yönden en önemli olanı milli kimliktir. Bir diğer deyişle insanın hangi milletten olduğu sorusudur. Çünkü dünya üzerindeki siyasi otoriteler (devletler) millet esasına göre birbirlerinden ayrılırlar. Almanya Alman Milleti'nin ülkesidir. Fransa Fransızlarındır. Türkiye ise Türk Milleti'nin yurdudur.

Dünya üzerindeki siyasi rekabet ve çatışmalar da yine millet esası üzerinde gelişir. Aynı durum siyasetin bir uzantısı sayılan savaş için de geçerlidir. Almanya, Alman Milleti'ni dünyaya hakim kılmak rüyasıyla II. Dünya Savaşı'nı başlatmıştır. Türkiye ile Yunanistan arasındaki siyasi dengeler, iki milletin ulusal çıkarlarına göre şekillenmektedir.

Dünyadaki düzenin bu şekilde, yani ülkeler arası siyasi dengeler üzerine kurulu oluşu, her insanı da içinde yaşadığı ülkenin çıkarlarına göre düşünmeye mecbur kılar. Hiç kimse, "**Tek önemli olan ben, şirketim ve ailemdir, gerisi önemli değil"** diyemez, çünkü ailesinin ve kendisinin geleceği, içinde yaşadığı ülkenin geleceğine bağlıdır. Eğer düşman bir ülke kendi yaşadığı ülkeyi işgal ederse, kendisi, şirketi ve ailesi de bundan büyük zarar görecektir. O, içinde yaşadığı ülkenin bir ferdidir ve mutlaka ülkesinin gücüne ve bağımsızlığına taraftar olmak zorundadır.

Devletin ne kadar zorunlu bir kurum olduğu da bu noktada açıkça ortaya çıkar. Çünkü bir ülkeyi ayakta tutacak olan yegane kurum devlettir. Ülkenin milli güvenliğinden sorumlu olan yegane otorite odur. Milli savunma için ordu oluşturan, bu orduyu ayakta tutan ve güçlendiren kurum devlettir. Elbette hiç bir özel sektör kuruluşu ya da sivil toplum örgütü kesinlikle böyle bir rol oynayamaz.

İşte bu nedenle, bir ülkede yaşayan her birey, devletinin güçlenmesine ve yücelmesine taraftar olmak zorundadır. Devleti zayıflatacak bir hareket içine giriyorsa, kendisinin, ailesinin ve sevdiği diğer herkesin

aleyhinde hareket ediyor demektir. Eğer bir başka devlete hizmet etmeyi hedefliyorsa, o zaman sözkonusu kişinin ismi "vatan haini" olur.

Devlet ve Toplumsal Güvenlik

Güçlü bir devletin varlığı, sadece milli savunma için değil, aynı zamanda ülkenin kendi içindeki güvenlik ve huzurun tesisi için de zorunludur.

Anarşizm yanılgısından söz ederken, devletin zayıfladığı bir ortamda her türlü suçun kolaylıkla işlenebileceğini, çünkü "suç"u tanımlayacak ve engelleyecek bir otoritenin kalmayacağını söylemiştik. Bu konuyu biraz daha detaylandırabiliriz.

Öncelikle devletin otoritesini yitirdiği ve bunun sonucunda emniyet teşkilatının ortadan kalktığı bir ortam düşünelim. Böyle bir ortam, suçluların her türlü suçu kolaylıkla işleyebilecekleri, dürüst vatandaşların ise her türlü tecavüzün hedefi haline gelecekleri korkunç bir toplum düzeni oluşturacaktır. Muhtemelen güvenlik için devlet yerine "özel sektör"e başvurulacak, yani mafyavari çeteler oluşacak ve vatandaşlar bunlara para ödeyerek güvenlik elde etmeye çalışacaklardır. Ancak bu mafyavari çetelerin başıbozuk ve suça eğilimli kişilerden oluşması kaçınılmazdır. Bir süre sonra bu kez bu örgütlenmeler vatandaşlara karşı tecavüzlerde bulunacaklar, bu çetelerin aralarında çatışmalar, iç hesaplaşmalar yaşanacaktır.

Polis teşkilatının ortadan kalkması kadar vahim bir başka gelişme ise, adli sistemin çökmesidir. Devletin otoritesini yitirmesi durumunda mahkemeler de ortadan kalkacak, savcılar ve hakimler çalışmayacaktır. Böyle bir durumda toplumdaki hiç bir hukuki anlaşmazlık çözülemez. Adaletle hükmedecek ve bu hükmü uygulatacak bir mekanizma olmadığı için, her türlü haksızlık, hakka tecavüz ve suistimal kolaylıkla uygulanır hale gelir. Eğer yine "özel sektör" eliyle mahkemeler kurulsa bile, bunların yine mafyavari mekanizmalar olacağı, kendilerine daha çok para veren tarafı haklı çıkarmak için uğraşacakları açıktır. Çünkü özel sektörün temel amacı kar etmektir ve kendisine daha fazla kar sağlayan uygulamaya yönelmesi kaçınılmazdır.

Sonuçta **devlet otoritesinin zayıflamasının toplumsal güvenliği, düzeni ve huzuru tamamen yok edeceği** açıktır. Böyle bir durumda ülke, içinde yaşanılmaz bir kaos ortamına girecektir.

Devletin Toplumsal Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

Güçlü bir devlet, sadece güvenliğin değil, toplumun genel refahının sağlanması için de zorunludur. Buna örnek olarak iki alanı ele alabiliriz: **Sağlık ve eğitim.**

Hastaların tedavisi işini üstlenen kurumlar, hastanelerdir. Bir toplumun sağlık sorununa çözüm bulunması için de mutlaka devlet hastanelerinin var olması gerekir. Elbette günümüzde özel sektör tarafından açılmış çok sayıda hastane de bulunmaktadır. Ancak bir noktaya dikkat etmek gerekir: Özel sektör her zaman için kar amacını güder. Dolayısıyla özel sektörün tüm toplumun sağlık sorununa çözüm getirmesi imkansızdır. Fakir insanlar hiç bir zaman özel hastanelerden yararlanamazlar ve mutlaka devletin kurduğu ve kendilerine yardımda bulunacak hastanelere ihtiyaç duyarlar. Dahası, aşı kampanyaları, toplu sağlık taramaları gibi toplumsal hizmetleri gerçekleştirecek olan yegane otorite de devlettir. Kar amaçlı hiç bir özel kurum, ilkokul çocuklarını salgın hastalıklardan korumak için yurt çapında aşı kampanyası düzenlemez ya da ülkenin ücra köşelerine sağlık hizmeti götürmez.

Toplumun refahı ile ilgili ikinci önemli konu ise eğitimdir. Eğitim de yine sağlık gibi kısmen özel sektör tarafından üstlenilebilir, ama bu durumda yine özel sektörün kar talebini karşılayamayacak olan yoksul kesimler eğitim imkanından yoksun kalacaktır. Eğitimin tüm yurtçapında, büyük kentlerden uzak köylere kadar yayılması da yine ancak devlet sayesinde mümkün olur. Eğer devletin eğitim sistemi işlemese, özel sektör için karlı olmayan tüm yerleşim birimleri eğitim şanslarını yitirecektir.

Devletin varlığı, eğitimin eşit ve standart olması için de zorunludur. Eğer eğitim devletin belirlediği standart bir müfredata göre şekillenmese ve tümüyle özel kişilerin denetiminde olsa, toplum kısa sürede kamplara ayrılabilir. Komünistler komünist ideolojiyi telkin eden okullar açabilir. Irkçılar, çocuklarını birer ırkçı olarak

yetiştiren okullar kurabilir. Bu şekilde kısa zamanda toplum birbirine tümüyle yabancı ve düşman bireylerden oluşabilir. Toplumun birliğinin korunması ve birarada yaşamayı mümkün kılan ortak bir kültürün gelişmesi için, mutlaka devlet tarafından belirlenen standart bir eğitim uygulanmalıdır. Farklı kültürel gruplara ya da mesleki eğitim taleplerine özel okul statüleri tanınabilir, ama bu özel statü de yine müfredatın temel çizgilerine bağlı kalmalıdır.

Kısacası bir toplumun eğitim ve sağlık gibi en temel gereksinimleri, ancak güçlü bir devletin müdahale ve kontrolü ile karşılanabilir.

Devletin Ekonomik Hayattaki Kaçınılmaz Rolü

19. yüzyıl, çok sayıda düşünürün masabaşında teoriler ürettiği bir dönemdi. Liberalizm ve Marksizm gibi iki farklı sosyal teori bu dönemde ortaya çıktı. Her iki teorinin de ortak özelliği, tecrübelere değil soyut fikirlere dayalı olmasıydı. 20. yüzyılda ise bu fikirler uygulamaya kondu ve ortaya birtakım somut tecrübeler çıktı.

Marksizm'in bu tecrübeler sonucunda çökmüş olduğu açıktır. Devletin önce şiddet yoluyla ele geçirilmesini, sonra tüm ekonominin devlet kontrolüne alınmasını ve uzak bir gelecekte de devletin tümüyle lağvedilmesini savunan bu teorinin, gerçeklerle uyuşmayan ve son derece verimsiz bir ekonomik model ortaya koyduğu aşikardır. Sovyetler Birliği'nin merkezi planlamaya dayalı ekonomik modelinin çökmesi, mutlak devletçiliğin yanlış bir ekonomi politikası olduğunu ve ekonominin ancak özel sektörün rolüyle verimli hale geleceğini ortaya koymuştur.

Ancak bu kadar dikkat çekmeyen bir diğer önemli gelişme, 20. yüzyıldaki tecrübelerin 19. yüzyıl liberalizmini de bazı yönlerden haksız çıkarmasıydı. 19. yüzyılda yaşamış liberal ekonomi savunucuları, 18. yüzyıldaki İngiliz iktisatçı Adam Smith'in yolunu izleyerek, "en iyi devlet, en az müdahale eden devlettir" demişlerdi. Devletin ekonomik hayata hiç müdahale etmemesini ve tüm ekonominin özel girişimin denetiminde olması gerektiğini savunmuşlardı.

Devletin tümüyle dışlandığı bu ekonomi modeli 19. yüzyılın sonlarından 20. yüzyılın ilk çeyreğine kadar başta ABD olmak üzere çoğu Batı ülkesinde kabul gördü. Ancak 1929 yılında patlak veren ve "Büyük Buhran" olarak bilinen dev ekonomik kriz, bu modelin yanlışlığını gözler önüne serdi. Büyük Buhran, New York borsasında başgösteren ve sonra da oradan tüm dünyaya yayılan bir panikle doğmuştu. Dünya ekonomisini yıllar yılı kitleyen bu kriz, dünya ticaret hacminin büyük ölçüde daralmasına, toplumların gelir ve refah seviyelerinin düşmesine, milyonlarca insanın işsiz kalmasına neden oldu.

Büyük Buhran'ın ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, devletin tümüyle ekonominin dışına itilmesinin son derece zararlı bir uygulama olduğuydu. Nitekim Büyük Buhran'ın ardından gelişen "Keynes Modeli" ekonomik sistem, devletin gerekli durumlarda ekonomiye müdahale etmesi, kimi zaman da yatırımlarla ekonomiyi yönlendirmesi gerektiğini kabul etti. Çoğu devlet de Keynes Modeli'ni uygulayarak Büyük Buhran'ın tahribatını düzeltebildi.

Bugün için de geçerli olan ekonomik model, özel sektörün lokomotif görevi gördüğü, ama devletin denetimi ve yönlendirmesi ile işleyecek bir ekonomik modeldir. Devletin başta altyapı yatırımları olmak üzere ekonominin bazı alanlarına el atması zorunludur. Ayrıca özel sektör için karlı olmayan, ama toplumun genel refahı açısından gerekli olan bazı hizmetlerin yerine getirilmesi için de yine devletin müdahalesi zorunludur. (Örneğin posta hizmeti dünyanın hiç bir ülkesinde karlı değildir, ama toplumun yararı için devlet tarafından yürütülür.) Aynı şekilde bir ülkenin stratejik güvenliğini ilgilendiren ekonomik meselelerin de devlet tarafından düzenlenmesi gerekmektedir.

Özetle, bir ülkenin refahı için ekonominin devlet tarafından denetlenmesi, yasalarla düzenlenmesi, kimi zaman da doğrudan devletin müdahalesi ile yönlendirilmesi zorunludur. Devletin bunları yapabilmesi için de elbette güçlü olması gerekmektedir.

Sonuç

Baştan beri incelediğimiz konular, bir toplumun güvenli, huzurlu, müreffeh bir hayat sürebilmesi için, mutlaka güçlü bir devletin koruması ve denetimi altında yaşaması gerektiğini göstermektedir. Devletin ortadan kaldırılmasını savunan anarşizm çok büyük bir yanılgıdır. "En iyi devlet, en az yöneten devlettir" diyen 19. yüzyıl liberalizmi de yanılmıştır ve devlet müdahalesinin gerekliliğini kavrayamamıştır.

Devletin tümden lağvedilmesi bir yana, devlet otoritesindeki en küçük zayıflama bile bir toplumu büyük sorunlarla karşı karşıya bırakır. Devlet otoritesindeki en küçük bir boşluk, bu boşluğun birtakım gayrı meşru yapılanmalar tarafından doldurulmasıyla sonuçlanacaktır. Bundan da tüm bireyler zarar görecektir. Zayıf bir devlet, toplumun içindeki bazı çıkar çevrelerinin etkisi altında kalacak ve yine toplumun geneli bundan zarar görecektir.

Dolayısıyla bir toplumun içindeki her bireyin, güçlü bir devlet mekanizmasına taraftar olması gerekir. Devletin güçlenmesi için çaba harcaması, devletin zayıflamasına yönelik eylemlere karşı da tavır alması gerekir. Kısacası her bireyin devletine sahip çıkması gerekir.

2.BÖLÜM

ORTADOĞU
POLİTİKASI
HARUN YAHYA

İSRAİL-FKÖ BARIŞI:
MADALYONUN ÖTEKİ YÜZÜ

Ekim 1995

(1) İsrail'in Barışı Ne Kadar Gerçek?

Son iki yıldır dünya gündeminde yer alan önemli konulardan biri, İsrail ile Filistin Kurtuluş Örgütü arasındaki barış sürecidir. İki eski düşman arasındaki bu anlaşma, Batı'nın büyük medya kuruluşları ve onların yerli benzerleri tarafından son derece süslü bir biçimde sunuluyor. Israrla zihinlere enjekte edilen bu telkine göre; iki taraf arasındaki "silahlara veda", Ortadoğu'daki gerçek ve kalıcı bir barışın öncüsüdür. İki taraf da ciddi ve samimi bir biçimde barışa inanmışlar ve diğer hedeflerinden vazgeçmişlerdir. İsrailliler, "Büyük" İsrail rüyasını, Filistinliler de yıllardır çektikleri acıların hesabını bir kenara bırakıp, barışın pembe dünyasına elele adım atmışlardır.

Oysa "barış süreci" içindeki tarafların ve medyanın belirli kesimlerinin verdiği bu telkini inandırıcı kılmayan önemli göstergeler vardır. Eğer konunun birz daha derinine iner ve bize gösterilenlerden farklı yönlerini incelersek, ilginç gerçeklerle karşılaşırız. Özellikle, İsrail'in gerçek niyetinin "barış"la pek bir ilgisi yoktur.

İsrail yönetimi, ABD Başkanı Clinton'ın koruması altında FKÖ lideri ile el sıkışmadan önce, çok önemli bir diğer barış anlaşmasını 1978 yılında Camp David'de imzalamıştı. O zaman ABD Başkanı Carter'ın önünde İsrail ve Mısır liderleri kucaklaşmışlardı. Menahem Begin ile Enver Sedat arasındaki bu samimiyet ve imzalanan "barış", çoğu insanı Ortadoğu'da gerçek bir barış kurulduğu konusunda ikna etmiş, İsrail'in eski hırçınlığından vazgeçtiği, barışı işgalden daha çok sevdiği düşüncesi yaygınlaşmıştı.

Ancak bu pembe tabloya ikna olmuş olanlar, 4 yıl sonra "Zahal" (İsrail ordusu) birlikleri Lübnan'ı işgal edince şaşkına döndüler. Nobel Barış Ödülü'nü kazanan Menahem Begin'in emriyle Beyrut'a kadar ilerleyen İsrail birlikleri, ülkedeki beşinci kolları olan Falanjistleri kullanarak Sabra ve Şatilla göçmen kamplarındaki binlerce sivil Filistinli'yi kadın-çocuk ayrımı yapmadan imha ettiler. Begin'in Savunma Bakanı Ariel Şaron, bu nedenle daha sonraları "Lübnan Kasabı" olarak anılmaya başlayacaktı.

Begin'in "Barış Tuzağı"

Aynı Begin, Camp David anlaşmaları sırasında, işgal altındaki Filistin toprakları (Batı Şeria ve Gazze Şeridi) için de bir "otonomi planı" öne sürmüştü. Bu plan, bugün İsrail yönetimi tarafından FKÖ'ye önerilen plana oldukça benziyordu. Begin de Filistinlilere Gazze Şeridi'nde ve Batı Şeria'nın belirli bölgelerinde özerklik teklif etmiş ve bu yolla Filistin direnişini sona erdirmeyi hesaplamıştı. Ancak bu otonomi planı, kesinlikle Begin'in İsrail işgalini sona erdirmek istediği anlamına gelmiyordu; plan gerçekte bir tuzaktı. Öyle ki, gerçekten "güvercin" olan bir İsrailli, Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Profesör Jacob Talmon, Begin'e yazdığı uzun mektubunda şöyle diyordu: "Sayın Başbakan, sizin Filistinlilere önerdiğiniz otonomi planı, Yahudi-olmayanları susturmak için üretilmiş bir tuzaktan başka bir şey değildir..."[1]

Şimdi ise, 15 yıl aradan sonra, İzak Rabin hükümeti, Begin'in otonomi planının yeni bir örneğini uygulamaktadır. Ve bunun da önceki gibi bir "tuzak" olma ihtimali vardır. Nitekim, Filistin'in ünlü aydını Edward Said, FKÖ liderlerini uyarmakta ve onlara "Talmudist bir milletle karşı karşıya olduklarını unuttuklarını" söylemektedir (Talmudist: Yahudi kutsal kaynağı Talmud'a sıkı sıkıya bağlı). Said'in dediğine göre, İsrailliler, her satırın, her virgülün ardında bir tuzak hazırlıyor olabilirler.[2]

Edward Said'in FKÖ'yü Yahudi dini kaynaklarına gönderme yaparak uyarması boşuna değildir. Çünkü sözkonusu dini kaynaklar, "barış yoluyla tuzak" mantığını desteklerler. Muharref Tevrat, George Orwell'in "1984"ündekine benzer bir "savaş barıştır" mantığını ve "savaş için barış" yöntemini şöyle açıklar:

> Bir şehre karşı cenk etmek için ona yaklaştığın zaman, onu barışa çağıracaksın. Ve vaki olacak ki, eğer barış cevabı verirse ve kapılarını sana açarsa, o vakit vaki olacak ki, içinde bulunan bütün kavim angaryacı olacaklar ve sana kulluk edecekler.[3]

Tüm bunlara bakarak, İsrail ile FKÖ arasındaki barışı son derece ihtiyatlı bir biçimde değerlendirmemiz gerektiğini söyleyebiliriz. Madem İsrailliler, "barış"ı bir tür tuzak olarak kullanılabilmektedir, öyleyse mevcut İzak Rabin hükümetinin gerçek niyetinin bu olamayacağını kim söyleyebilir?

İzak Rabin'in Kirli Sicili

Böyle bir kuşkuya kapılmakta haklıyız, çünkü İzak Rabin'in geçmişi oldukça kirlidir. Şu sıralar barış havarisi rolü oynuyor; ama kısa süre önce hiç de öyle değildi. Rabin, iktidara oturup barış sürecini başlattığı 1992 yılından iki yıl öncesine dek yine İsrail hükümetindeydi: Likud-İşçi Partisi ortak hükümetinin Savunma Bakanıydı. Ve o dönemlerde hiç de "güvercin" politikalar izlemiyordu. İntifada'nın bastırılması için en sert yöntemleri kullanmaları için İsrail ordusuna emir veren kişi Rabin'di. Hatta televizyonlarda yayınlandığında tüm dünyayı ayağa kaldıran ünlü "kol kırma" sahneleri de Rabin'in eseriydi: Savunma Bakanı, orduya "Filistinlilerin kemiklerini kırın" emri vermişti.

Rabin'in daha önceki kariyeri de son derece "şahin"di: 1967'de Genelkurmay Başkanı iken, kendisi için "Demir İrade" terimi kullanılmıştı. Daha sonra, 1975 ve 1976'daki başbakanlığı sırasında Batı Şeria'da "Hayad Barzel", yani "Demir Pençe" politikasını ilan etti. Bu politikasının sonucu, 300 bini aşkın Filistinli İsrail hapishanelerinde sistemli ve sürekli işkencelere tabi tutuldu. İzak Rabin, Şimon Peres'in "Ulusal Birlik" hükümetinde Savunma Bakanı olduğunda ise, Lübnan ve Batı Şeria'da "Egrouf Barzel", yani "Demir Yumruk" politikasını uygulamaya koydu. Bu politika Rabin'in 1987-88'de Gazze ve Batı Şeria'daki Filistinlilere karşı uyguladığı yoğun baskı ve toplu cezalandırma politikasıydı. Bu nedenle Rabin'e "Demir Yumruklu Lider" adı takıldı. İktidara geldiğinde Türkiyeli Yahudilerin yayınladığı *Şalom* gazetesi onu böyle tanımlamıştı. Rabin'in vahşet politikası öylesine ünlüydü ki, Savunma Bakanı olduğu dönemde Filistinliler, "Rabin, bu ay kaç Filistinli öldürdün?" yazılı pankartlarla gösteriler yapmışlardı.

Peki bu "Demir Yumruklu" Rabin'e ne oldu da birden barış öncüsü kesildi? Filistinlilerin kollarını kırdırmaktan sıkılıp, ellerini sıkmak mı istemişti?...

1) Paul Findley. Deliberate Deceptions: Facing the Facts About the US-Israeli Relationship. Chicago; Lawrence Hill Books, 1993, sf. 162
2) Washington Report on Middle East Affairs. Haziran 1994
3) Tesniye, 20/10

(2) İzak Rabin'in "Zekice İşgal" Politikası

1967'den bu yana, Arap-İsrail sorununun en önemli boyutu, İsrail'in işgal altında tuttuğu topraklardır. Yahudi Devleti, Altı Gün Savaşı'nda işgal ettiği; Batı Şeria, Doğu Kudüs, Gazze Şeridi ve Golan Tepeleri'nden

çekilmemiş, aksine bu toprakları "Yahudileştirerek" ilhak etme yoluna gitmiştir. "Yahudileştirme"nin yöntemi, işgal altındaki topraklara kurulan Yahudi yerleşim birimleridir. Buralara; bu işi bir misyon olarak gören radikal Yahudiler, yerleşim birimlerinin ekonomik imkanlarından yararlanmak isteyen İsrailliler ya da Diaspora'dan İsrail'e dönüş yapan göçmenler yerleştirilmiştir. 1967'den bu yana işgal altındaki topraklara, Doğu Kudüs'le birlikte 250 bini aşkın Yahudi konuşlandırılmıştır.

Uluslararası hukukun temel kurallarına aykırı olan ve defalarca BM tarafından protesto edilen bu uygulama, muhtemel bir Arap-İsrail barışının önündeki en büyük engeldir. Eğer İsrail gerçekten barış istiyorsa, bunun tek inandırıcı göstergesi, işgal altındaki topraklarda yerleşim birimleri inşa etmeyi durdurması ve eskilerinden de çekilmesidir. Bu yapılmadığı takdirde, İsrail'in işgal ettiği toprakları "Yahudileştirme" hedefinden caymadığı ve dolayısıyla da barış istemediği ortaya çıkmış olur..

Bu nedenle, 1992'de iktidara gelen İzak Rabin önderliğindeki İşçi Partisi hükümetinin "barış" hakkındaki gerçek niyetini öğrenmenin en iyi yolu, Yahudi yerleşim birimleri hakkındaki politikasıdır.

Yerleşim birimleri hakkında Batı medyasında sık sık öne sürülen bir telkin vardır. Buna göre, yerleşim birimleri sağcı ve dindar Likud Partisi'nin bir ürünüdür, buna karşılık, laik, solcu ve daha "ılımlı ve barış yanlısı" olan İşçi Partisi, yerleşim birimlerine taraftar değildir. Oysa bu telkin, gerçeğin köklü bir biçimde çarpıtılmasından başka bir şey değildir.

22 yıl ABD Kongresi'nde Temsilciler Meclisi ve Senato üyeliği yapmış olan Paul Findley, *Washington Report on Middle East Affairs* dergisinin Kasım/Aralık 1994 sayısındaki önemli yazısında, bu konuya değiniyor ve İşçi Partisi'nin yerleşim birimleri hakkındaki politikasının içerik olarak Likud politikalarından hiç bir şekilde farklı olmadığını söylüyor. Findley'e göre, iki parti arasındaki tek fark, stil ve taktik farkıdır; Likud liderleri amaçlarını dosta-düşmana duyururken, İşçi Partisi daha sessiz ve de aldatıcı bir yol izler.

İşçi Partisi'nin örtülü işgal yöntemi

Bugün İşçi Partisi'nin "barış süreci" adı altında yaptığı da yine sessiz ve aldatıcı bir yol izlemekten başka bir şey değildir. Findley'in dikkat çektiği üzere, İzak Rabin'in 1990'da yaptığı bazı açıklamalar, onu bu konuda ele vermektedir. Rabin, 1990'daki seçim kampanyası sırasında, İsrail seçmenine yaptığı bir açıklamada, Likud'un yerleşim birimlerini "göstere göstere" yaparak bu konu nedeniyle ABD'yle bile sürtüşmeye girmesini eleştirmiş ve İşçi Partisi'nin yerleşim birimleri inşa etmeye Likud'dan daha önce başladığını, ancak inşa işini son derece "zekice" yürüttüğünü ve bu sayede de Amerika ile hiç bir sorun yaşamadığını hatırlatmıştır. İşçi Partisi'nin yarı-resmi yayın organı olan *Davar* gazetesi de, 18 Ekim 1990 sayısında, Rabin'den şu alıntıyı yapmıştır:

> İşçi Partisi, yerleşim birimlerinin büyütülmesi konusunda geçmişte Likud'a göre çok daha fazla iş yapmıştır ve gelecekte de bu konuda daha fazla iş yapabilecek kapasiteye sahiptir. Biz hiç bir zaman Kudüs hakkında konuşmadık. Yalnızca bir fait accompli yaptık, olayı fiili biçimde hallettik. Doğu Kudüs banliyölerindeki yerleşim birimlerini de biz inşa ettik. Amerikalılar tek kelime söylemediler, çünkü bunları son derece zekice inşa ettik.

Rabin'in "zekice yerleşim birimi inşa etme" ya da bir başka deyişle zekice işgal politikası, yalnızca Doğu Kudüs için geçerli değildi. Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ndeki ilk yerleşim birimleri İşçi Partisi tarafından inşa edilmişti ve daha sonraları da yine İşçi Partisi tarafından bunlara yenileri eklenmişti.

1992'de İşçi Partisi iktidara geldiğinde ise işgal altındaki topraklardan gerçek bir vazgeçme, dolayısıyla gerçek bir barış süreci başlamadı; yalnızca Rabin'in zekice işgal politikası uygulamaya kondu... Rabin, yerleşim birimleri inşasının "dondurulduğunu" açıkladı, fakat fiili olarak inşa işlemini sürdürdü.

İşçi hükümetinin yerleşim birimleri inşa politikası, Rabin'in danışmanı Şimon Şeves tarafından hazırlanan plana göre yürülmeye başladı. Şeves'in planı, yerleşim birimi inşasını, "yerleşim birimlerinin geliştirilmesi" gibi daha muğlak bir ifade ile sürdümeyi ve bu birimleri birbirine ve Kudüs'e bağlayacak otoyollar yapılmasını öngörüyordu.

Filistin'in parçalanması

Otoyollar, Filistinlileri birbirinden ayırıp bölme işine de yarayacaktı. Paul Findley, *Washington Report on Middle East Affairs*'ın Ocak/Şubat 1995 sayısında "Filistin'in Parçalanması" başlıklı yazısında bu konuya değinmiş ve işgal altındaki topraklarda başlanan 600 milyon dolarlık otoyol projesinin, yerleşim birimlerini Kudüs'e ve birbirlerine bağlamanın yanında, Filistinlileri altı ayrı kantona böleceğine dikkat çekmişti. Filistinlilerin ev ve arazileri parçalanarak yapılacak olan süper-otoyollar, Filistin'i; Nablus, Jenin, Ramallah, Hebron (El-Halil), Doğu Kudüs'te birer ve Gazze Şeridi'nde iki olmak üzere altı izole parçaya bölecekti.

Kudüs'teki Filistin İnsan Hakları Enformasyon Merkezi tarafından yayınlanan "*Zekice Gizleme: Rabin Hükümeti Döneminde İşgal Altındaki Topraklardaki Yerleşim Birimi, Ağustos 1992-Eylül 1993*" başlıklı bir rapor da, Rabin'in gerçekten de 1990'da söylediği gibi zekice işgal yürüttüğünü gösteriyordu. Raporda bildirildiğine göre, Rabin yönetimi, Likud zamanında Ariel Şaron'un planına göre son derece "göstere göstere" yürütülen yerleşim birimi inşasına karşılık, "daha sofistike bir yöntemle seçici bir ilhak politikası, bitişik yerleşim birimleri yoluyla Filistinlileri çevreleme ve kuşatma metodu" izliyordu.

1992'de Rabin, yerleşim birimlerine yapılan tüm yardımların askıya alındığını ilan etmiş ve bu sayede de son aylarını yaşamakta olan Bush yönetiminden daha önce İzak Şamir'in alamadığı 10 milyar dolarlık yardım paketini kapmayı başarmıştı. Ama Rabin'in açıklaması bir aldatmacaydı. Rabin hükümeti, 76 ayrı yerleşim birimine, yerleşimci başına 18.000 dolarlık destek verdi. Yapılan yardımlar "dondurulmak" bir yana daha da artırıldı. Doğu Kudüs'te 145 bin dolar tutan bir ev, sübvansiyolar sonucunda yerleşim birimlerinde 60 bin dolara kadar iniyordu. Rabin, inşasına başlanmış olan 11 bin yerleşim biriminin tamamlanacağını ve "güvenlik" amaçlı yeni yerleşim birimlerinin oluşturulmasına devam edileceğini, ancak yalnızca "politik" amaçlı inşa yapılmayacağını söylemişti. Hangi yerleşim biriminin "güvenlik", hangisinin "politik" amaçlı olduğuna da kendisi karar verecekti elbette...

Paul Findley, 1992'deki seçimlerde Likud ve İşçi Partisi'nin yer değiştirmiş olmasının, İsrail'in işgal altındaki toprakları yerleşim birimleri ile kontrol etme politikasında hiç bir değişiklik meydana getirmediğini yazıyor ve Güney Afrika'daki apartheid biterken, İsrail'in yeni tür bir apartheid inşa etme çabası içinde olduğu yorumunu yapıyor.

Tüm bunlar, Rabin hükümetinin barış konusunda samimi olmadığını, işgal altındaki topraklardan, özellikle de İsraillilerin "Yahudi ve Samiriye" olarak adlandırdıkları ve kutsal saydıkları Batı Şeria'dan çekilmeyi gerçekte düşünmediğini gösterir. Rabin yönetimi boyunca dışarı sızan diğer tüm bilgiler, bunu doğrulamaktadır. İsrail İşçi Partisi'nin iktidarda bulunduğu 1993 yılında onayladığı gizli bir raporda Kudüs'ün sınırlarının Batı Şeria'daki Yahudi yerleşim bölgelerini de kapsayacak şekilde genişletilmesini öngördüğü bildirilmiştir.

Bunlar, İsrail'in 50 yıllık günahlarından vazgeçmeye niyetli olmadığını, işgal altındaki topraklardaki iddiasından ve Büyük İsrail hedefinden caymadığını ve dolayısıyla da gerçek bir barış hedeflemediğini göstermektedir.

Peki, gerçek bir barış istemediklerine göre, nedir İsraillileri FKÖ'yle anlaşmaya iten sebep? Neden Yahudi Devleti, onyıllardır çarpıştığı FKÖ ile el skışmak gereği hissetmiştir? Bu anlaşmanın "savaş için barış" mantığı içinde ne gibi bir açıklaması olabilir?...

(3) İsrail FKÖ'ye Neden Yaklaştı?

İsrail'in neden FKÖ ile anlaştığını görebilmek için, Filistin direnişinin son on yılda geçirdiği önemli değişime bir göz atmak gerekir. Filistin direnişi, asıl olarak 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda İsrail'in tüm Filistin topraklarını işgal etmesi üzerine ortaya çıkmıştı. Farklı grupları bünyesinde birleştiren FKÖ, 1970'li yıllarda dünyanın dört bir yanındaki Yahudi hedeflerine yaptığı saldırılarla adını duyurdu. 1980'li yıllara kadar da, Filistin halkının tek temsilcisi olarak kendini kabul ettirdi. Bu dönemde FKÖ, İsrail'in can düşmanıydı. Sovyetler Birliği'nden ve sosyalist Arap devletlerinden destek alan örgütün ideolojisi ise sol/sosyalist bir ideolojiydi.

Ancak 1980'li yıllarda durum değişmeye başladı. Tüm İslam coğrafyasında yükselen İslami hareket, doğal olarak en hassas bölge olan Ortadoğu'yu derinden etkiledi. Böylece bölgede "İslami direniş örgütleri" doğdu. Güney Lübnan'da kurulan Hizbullah'ı, işgal altındaki Filistin topraklarında oluşan Hamas (İslami Direniş Hareketi) ve İslami Cihad izledi. 85'ten sonra Hamas, Batı Şeria ve özellikle de Gazze'de, FKÖ'den daha büyük bir güce ulaştı. 87'de işgal altındaki topraklarda başlayan İntifada (ayaklanma) hareketi, asıl olarak Hamas'ın önderliğinde yürütüldü.

İsrailliler, ilk başta Filistin direnişi içinde bu tür bir ayrım oluşmasından hoşlanmış ve bazı yorumlara göre de bu nedenle Hamas'ın işgal altındaki topraklarda ve özellikle de Gazze'deki örgütlenmesine fazla müdahalede bulunmamıştı. Ancak bir süre sonra yaptıkları hesabın yanlış olduğunu farkettiler. Çünkü İslami direniş, Filistin direnişini bölen bir küçük fraksiyon olarak kalmamış, aksine gittikçe güçlenerek arkasındaki halk desteği açısından FKÖ'yle boy ölçüşür haline gelmişti. 1990'lı yıllara gelindiğinde İsrail farketti ki, İslami direniş, kendisi açısından "sol" direnişe göre çok daha tehlikeli, çok daha zararlıydı. FKÖ'nün temsil ettiği sol ideoloji tüm dünyada inişe geçmişken, İslami hareket tüm dünyada yükseliş halindeydi. Ayrıca İslami direniş, çok daha radikal, çok daha tavizsizdi.

Bu arada 1990'lı yılların başı, FKÖ için de zor şartlar doğurmuştu. Arafat'ın örgütü, Sovyet blokunun yıkılması ile en büyük desteklerinden birini yitirmişti. Körfez Savaşı'nda Saddam'ı desteklemesi de FKÖ'ye büyük zarar getirdi. Çünkü Saddam düşmanı tüm petrol zengini Arap ülkeleri, en başta Kuveyt ve Suudi Arabistan olmak üzere, FKÖ'ye küstüler ve desteklerini çektiler. Bu arada, işgal altındaki topraklarda, özellikle de Gazze şeridinde, FKÖ'nün ardındaki halk desteği azalırken Hamas'a verilen destek gittikçe artıyordu. Arafat'ın örgütü, yolun sonuna gelmişti. Parası bitmiş, arkasındaki halk desteği zayıflamıştı ve Filistin davasının fiili liderliğini Hamas'a kaptırmak üzereydi.

İşte tam bu anda, İsrail FKÖ'ye yaklaştı. İsrailliler, gerçek tehlikenin FKÖ'den değil, Hamas ve diğer İslami direniş örgütlerinden, daha doğrusu onların temsil etmeye çalıştıkları İslami potansiyelden geldiğinin farkındaydı. Bu durumda yapılacak en akılcı iş, FKÖ'yü Filistin davasının temsilcisi olarak tutmak ve FKÖ kozunu Hamas'a karşı kullanmaktı. FKÖ için de bu oldukça karlı bir alış-veriş olurdu. Hamas gibi güçlü bir rakibe karşı, İsrail gibi güçlü bir eski düşmanla pekala işbirliği yapabilirdi.

İşte FKÖ-İsrail gizli görüşmeleri bu ortamda başladı. Aylar süren gizli görüşmeler ardından da, Oslo'daki deklerasyon, Washington'da binbir gürültü ile imzalanan "tarihi barış" ve Gazze-Eriha anlaşması geldi. Geçen ay parafe edilen Taba anlaşması ile birlikte ise Gazze Şeridi ve Batı Şeria'daki Arap bölgelerinin yönetimi "Filistinliler"e bırakılıyor. Ancak "Filistinliler", FKÖ üyeleri ve taraftarları. Hamas ise İsrail tarafından "yasadışı bir terör örgütü" olarak tanımlanmaya ve düşman statüsünde kalmaya devam ediyor.

Filistin İç Savaşı Senaryosu

Kısacası, İsrail, FKÖ'yü Hamas ve diğer İslami direniş örgütlerine karşı kullanmayı hedefliyor. Nitekim İsrail'in, FKÖ'yle kur yaptığı dönemde, bir yandan da Hamas üyelerini sınır dışı etmesi, Güney Lübnan'daki sivil yerleşim merkezlerini bombalaması, Hamas yöneticilerini kaçırması, kısacası, Hamas ve diğer İslami direniş örgütlerine yaptığı saldırıları artırması oldukça dikkat çekicidir. Bu arada İsrail bir yandan da FKÖ'yü Hamas'a karşı kışkırtıyor, yönetimi eline aldığı Gazze-Eriha bölgelerinde Hamas'a karşı "caydırıcı" önlemler almasını önemle istiyor.

Milliyet yazarı bu konuya değinirken şöyle diyordu: "Aslında İsrail'in esas amacının 60 bin askerini yığmasına rağmen kontrol edemediği Gazze'den ve Hamas'dan kurtulmak olduğu söylenebilir. Şimdi Hamas görevi Arafat'a düşmektedir." Peki FKÖ ile Hamas arasında -İsrail provokasyonlarının da etkisiyle- bir "iç savaş" yaşanırsa ne olacaktı?... Nur Batur aynı yazısında şöyle ekliyordu: "Bir iç savaş çıkarsa İsrail ne yapacak? Peres'e bu soruyu yönelttiğimizde yanıtı, 'Arafat'ı destekleriz' olmuştur. Ama Filistinli gazetecilerin kanısı, İsrail'in sınırı kapatıp uzunca bir süre Filistinlerin birbirlerini öldürmesini bekleyeceği yönündedir." [1]

Aslında İsrail, Filistinlilerin birbirlerini öldürmelerini de beklemek niyetinde değildi. İsrail gizli servisleri provokasyolar yoluyla FKÖ ile Hamas ve İslami Cihad arasında çatışmalar başlattı. 1994 Kasımında FKÖ yönetimi ile Hamas arasında yapılan anlaşmanın hemen ardından Hamas ileri gelenlerine ardarda yapılan saldırılar, bunun bir örneğiydi. Hamas, liderleri, yaptıkları açıklamalarda bu saldırıların uzlaşmadan rahatsız olan İsrail rejiminin ajanları tarafından gerçekleştirildiğini açıklamışlardı.

İsrail, FKÖ'ye İslami direnişi yok etme görevi vermişti ve bu çizgiden en ufak bir taviz verilmesini istemiyordu. Ünlü Amerikalı dilbilimci ve siyasi yorumcu Noam Chomsky de İsrail'in Arafat'a İslami direnişi yok etme görevini ihale ettiğini vurgulayarak şöyle diyordu: "... Zaten Batı Şeria'ya ve Gazze'ye yabancı olan, bölgede bir kökü olmayan FKÖ, şimdilerde İsrail gizli servisi ile birlikte İntifada'yı veya İsrail yönetimine karşı herhangi bir direnişi önlemek görevini üstlenmiştir. [2]

Filistinlilerin haklarını savunmasıyla tanınan İsrailli fizik profesörü Daniel Amit de bir ropörtajında İsrail'in hedefinin İslami direnişi tasviye etmek olduğuna dikkat çekerek şöyle demişti:

> ABD ve İsrail... Hamas'ın büyük tehlike olduğunun farkına vardılar. Zaten bu yüzden anlaşma yoluna gittiler. Filistin değişti diye anlaşma yapılmadı ki. Filistinliler 20 yıldır alaşma yapmaya hazırdı. İsrail ve ABD değişti, çünkü tehlikenin FKÖ gibi seküler bir organizasyondan değil, Hamas'tan, özellikle de Mısır, Cezayir ve Körfez ülkelerinden geleceğini anladılar... Şimdi Hamas'a karşı FKÖ'yü kullanmaya çalışıyorlar... İsrail ve ABD gibi güçler bence Hamas'ı kontrol etmek için güçlü bir Filistin otoritesini istiyorlar. ABD ve İsrail, olan biteni bir satranç oyunu gibi görüyor: Arafat'ı destekliyorlar, çünkü onun dinci tehlikesini ortadan kaldırmasını istiyorlar.[3]

Zaman geçtikçe İsrail'in amacı son derece belirgin hale gelmeye başladı. İsrailli askeri uzmanlar, 1995 Mayısı'nda, FKÖ'nün özerk yönetiminin polis gücünü eğitmeye, onlara, toplu gösterileri, halk hareketlerini bastırma ve dağıtma konusundaki deneyimlerini aktarmaya başladılar. Tüm bunlar, FKÖ barışıyla birlikte İsrail'in savaşı bitirmediğini, yalnızca Müslümanların üzerine odaklanmış olduğunu göstermektedir. Bunun için de klasik bir Muharref Tevrat yöntemi, "kardeşi kardeşe kırdırma" taktiği benimsenmiş, Filistinliler arasında bir iç savaşın fitili ateşlenmiştir.

1) Nur Batur, Milliyet, 2 Kasım 1994
2) Noam Chomsky, Milliyet, 1 Ekim 1993
3) Daniel Amit, Tempo, 28 Aralık 1994

(4) İsrail'in Yeni Gözdeleri: Ürdün ve Suriye

İsrail'in FKÖ ile anlaşmasının ardından tüm Ortadoğu'da "barış" rüzgarları esmeye başladı. Ancak bu "barış" gerçekte yeni bir savaş için cephe oluşturmak amacını gütmektedir. İsrail, İslam'a karşı vermeyi düşündüğü mücadelesinde, Ortadoğu'daki tüm İslam-dışı unsurları yanına katmaya karar vermiş ve bölgede Müslümanlara karşı bir tür "kutsal-olmayan ittifak" kurulmaya başlanmıştır.

Bunun FKÖ'den sonraki ikinci örneği Ürdün Kralı Hüseyin'le yapılan barıştı. Dünya medyalarında "yarım asırdır süren düşmanlığın bitimi" gibi dramatik sözlerle tanıtılan İsrail-Ürdün anlaşması, aslında Kral Hüseyin'in gerçek yüzünü tanıyanlar için hiç de "dramatik" değildi. Çünkü Kral Hüseyin zaten onyıllardır İsrail'in sadık bir dostuydu. Hüseyin İsrail'e çok hizmet etmişti: Defalarca İsrail aleyhtarı gelişmeleri Tel-Aviv'li dostlarına bildirmiş, hatta 1973'teki Mısır-Suriye saldırısını (Yom Kippur Savaşı) birkaç gün öncesinden İsraillilere ihbar etmişti. Buna karşılık Mossad, kralı defalarca darbe ve suikastlerden korumuştu.

Ancak Suriye'nin İsrail'le son dönemlerdeki gibi ilginç bir yakınlaşma içine girmesi, kuşkusuz daha ilginç bir durumdu. Gerçi Hafız Esad da yıllardır bazı kanalları kullanarak İsraillilerle gizli görüşmeler yapıyordu. Örneğin, Ocak 1982'de Ariel Şaron ve yardımcısı Tamir, Cenevre'de Hafız Esad'ın kardeşi Rıfat Esad ile gizlice

buluşmuştu. İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'ın *Every Spy a Prince* adlı kitaplarında bildirdiklerine göre, bu gizli buluşmada, Lübnan'ı parçalamak ve FKÖ'yü güçsüz kılmak için bir İsrail-Suriye ortak planı yapılmıştı.

Dolayısıyla Hafız Esad daha önceleri de İsrail'le "stratejik işbirliği"ne girebiliyordu. Ama yine de Körfez Savaşı sonrasına kadar şimdiki gibi açıktan açığa yürütülen bir "yumuşama" sözkonusu olamazdı. Ama olan oldu ve aynı anda hem ABD hem de İsrail Suriye'ye göz kırpmaya başladılar. Bill Clinton dünyanın şaşkın bakışları altında Şam'ı ziyaret etti. İsrail ve Suriye arasında bir barış anlaşması imzalanması şu anda an meselesi. Zaten bir yılı aşkın bir süredir bu konuda İsrail ve Suriye arasında gizil görüşmeler sürüyor.

Peki bu İsrail-Suriye yakınlaşmasının altında ne yatıyordu?.. Serdar Turgut, *Hürriyet*'in Washington muhabiri olduğu sıralarda yazdığı 28 Ekim 1994 tarihli "ABD ve Suriye" başlıklı bir yazısında bu konuyu gayet iyi açıklıyordu. Yazıda geçen "ABD" kelimelerinin yerine "İsrail" kelimeleri koyarak da okuyabilirsiniz:

> ABD'nin Suriye'ye neden özel ilgi göstermeye başladığı sorusuna cevap bulabilmek için ilk önce Amerikan yönetiminin ikibinli yıllarda dünya düzeni üzerinde yaptığı hesaplar düşünülmelidir. Amerikan yönetimi, çok da uzakta olmayan bir gelecekte radikal İslami hareketin dünya ölçeğinde Batı ile çatışmasını tırmandıracağını tahmin ediyor. Amerika'da uzmanlar Marksizm'in çökmesinden sonra ezilmiş insanların hızla dini politikaya sarılmaya başlayacağını, bu aşamada da radikal İslamın kitlesel taleplere en rahat cevap verebilecek, en kapsamlı "alternatif"leri sunacak yapıda olduğunu düşünüyor. Yani bir anlamda geçmişteki sınıf çatışmasına dayalı 'kurtuluş' ideolojisinin yerini şimdi tanımı gereği çok daha kitlesel ve hissi olabilen dine dayalı radikal politikanın almaya başladığı tespiti yapılıyor. Bu nedenle özellikle Mısır, Türkiye, Cezayir gibi ülkelerde olanlar ve olacaklar Amerika tarafından yakın takibe alınmış durumda.
>
> ... İşte bu aşamada Suriye bir başka boyutuyla ABD'nin önüne çıkıyor. Arap dünyasına bir bakıldığında Suriye radikal İslami hareket tarafından sisteme karşı yöneltilen tehditi en az hisseden ülke durumunda.... Mısır'da büyük bir sistem krizi yaşanmaya başlamışken Suriye seküler düzen konusunda büyük bir istikrar gösteriyor. Tabii ki bu istikrar hiç bir demokrat düşünceli insanın destek veremeyeceği bir dizi uygulama sonucunda elde edildi. Tabii ki binlerce insan hapse atıldı. 1982 yılında Müslüman radikallerin ayaklanması, sistemli bir katliamla engellendi. Evet bunlar oldu. Ama şimdi ABD her zaman çok önem verdiği insan hakları, demokrasi gibi kavramları bir yana iterek terörist devlet Suriye ile resmi ilişkilerini düzenli hale getiriyor... ABD radikal İslami hareketin yükselmesinden ve özellikle bizim bölgemizde düzeni baştan aşağıya değiştirmeye başlaması olasılığından çok korkuyor. İşte bu nedenle de radikal İslama karşı durabildiği için Hafız Esad'ın suç dosyaları böylesine hızla rafa kaldırılmaya başlandı.

Evet, Hama ve Humus kentlerindeki onbinlerce Müslümanı 1982 yılında katleden Hafız Esad, bu icraatı ve onu izleyen baskı politikaları ile kendini Kudüs ve Washington'lı dostlarına ispatlamış bulunmaktadır. O da kısa sürede İslam'a karşı oluşturulan "kutsal-olmayan ittifak" içinde açıkça yerini alacaktır.

ANTİ-İSLAMİ ENTERNASYONAL

Şubat 1997

Dünya Müslümanlarına Karşı Yürütülen Gizli Savaşın Hikayesi

Amerikalı stratejist Samuel Huntington'ın, *Foreign Affairs* dergisinin 1993 yazındaki sayısında yayınlanan ve dünyanın yakın gelecekte bir "medeniyetler çatışması"na sahne olacağını ve en büyük çatışmanın da Batı ve İslam medeniyetleri arasında geçeceğini öne süren makale çok ses getirmişti. Bu makalede ortaya konan görüşlerin, Amerikan strateji merkezleri tarafından önemli boyutlarda onaylandığı da daha sonra sık sık konu edildi.

Ancak bu noktada çok önemli bir ayrıntıya dikkat etmek gerekiyordu: Huntington'ın sözünü ettiği ya da belki ilan ettiği büyük çatışma, yakın gelecekte başlayacak değildir; çoktan başlamıştır. İslam'ın, mevcut seküler dünya sistemi için tek ciddi alternatifi hatta belki "tehdit"i oluşturduğu ayan beyan ortadadır ve "karşı taraf"ın şahinleri, uzunca bir süredir İslam'a karşı örtülü bir savaş yürütmektedirler.

İslam'a karşı yürütülen bu savaşın farklı yöntemleri olduğundan söz edebiliriz. İslam aleyhtarı propaganda ile İslam'ı dejenere etme, aslından saptırma çabaları bu yöntemler arasında sayılabilir. Ancak tüm bunların yanında dünya Müslümanlarının kontrol altına alınmaları, zayıflatılmaları ve ezilmeleri de kuşkusuz İslam'a karşı girişilen savaşın önemli bir boyutudur. Son yıllarda yaşadığımız örnekler, Müslümanların fiziksel olarak imha edilmelerinin bile sözkonusu olduğunu gösteriyor.

Bugün İslam dünyasına baktığımızda; Bosna-Hersek'te, Cezayir'de, Tunus'ta, Eritre'de, Mısır'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Çeçenya'da, Endonezya'da, Tayland'da, Filipinler'de, Burma'da, ya da Sudan'da dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığını rahatlıkla görebiliriz. Bu sayılan coğrafyalarda müslümanlar görünüşte farklı düşmanlarla karşı karşıyadırlar. Bosna'da Sırplar, Keşmir'de Hindular, Kafkaslar'da Ruslar, Cezayir, Mısır, Fas, gibi ülkelerde de baskıcı rejimler tarafından hedef alınmaktadırlar. Ama her nedense, birbirinden bağımsız gibi gözüken bu İslam-karşıtı güçler, hep benzer yöntemleri kullanmaktadırlar.

Acaba bu durumun açıklaması nedir? Yoksa, sözkonusu anti-İslami güçler arasında bir ilişki olabilir mi?

Bu yazı dizisi boyunca, bu incelemeyi yapacak ve ABD'nin gizli kimliğini ortaya çıkaracağız. Burada kullanılan bilgiler, bir süre önce yayınlanan "*YENİ MASONİK DÜZEN: Dünyanın 500 Yıllık Gerçek Tarihi ve Dünya Düzeni'nin Gizli Yöneticileri*" adlı kitabımızın "Düzen'in Müslümanlarla Savaşı" başlıklı 12. bölümünde yer alan incelemelerin bir derlemesi ve özetidir. Yazı dizisi boyunca alıntı yapılan ve kendisine gönderme yapılan kaynaklar hakkındaki ayrıntılı bilgi burada verilmemiştir. Dileyenler, "*YENİ MASONİK DÜZEN*" kitabına başvurabilirler.

Bu kitapta ortaya konan ve burada da geniş bir özetini sunacağımız gerçek ise son derece çarpıcıdır: Dünyanın farklı bölgelerindeki önemli anti-İslami güçlerin hemen hepsi, tek bir merkezle bağlantı halindedirler. Bu merkez, onları askeri ve siyasi yönden desteklemekte, hatta kimi zaman yönlendirmektedir.

Bir başka deyişle, bir zamanların "Komünist Enternasyonal"i gibi, bugün de dünya üzerinde adı konmamış bir "Anti-İslami Enternasyonal" vardır!...

Bu Anti-İslami Enternasyonal'in bir de "Moskova"sı vardır: İslama karşı global bir savaş örgütlemekte olan İsrail ve onun Amerikalı uzantıları...

Bu sonuca nereden mi varılmaktadır?

Cevap basittir; çünkü İslam dünyasının Fas'tan Filipinler'e kadar uzanan coğrafyası incelendiğinde, anti-İslami güçler ile İsrail arasında -önemli bölümü gizlice yürütülen- askeri, siyasi ilişkiler olduğu, İsrail'in bu güçleri destekleyip kışkırttığı ortaya çıkmaktadır.

"Anti-İslami Enternasyonal"in Anatomisi

Gazeteci Ruşen Çakır, *Milliyet*'te yayınlanan "ABD'nin Refah Dosyası" başlıklı bir yazı dizisinde Amerika'daki farklı çevrelerin radikal İslam'a karşı farklı yaklaşımlar içinde olduğuna dikkat çekmişti. Çakır'ın vurguladığı konuların başında (RP de dahil olmak üzere) İslami kesimlere karşı "şahin" politikaları savunanların, asıl olarak Amerikalı Yahudiler ya da İsrail lobisine yakınlığı ile tanınan kişiler oluşu geliyordu."Yahudi kökenlilerin, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik dış politikalarının belirlenmesinde epeyce etkin oldukları, büyük medya kuruluşlarını ve belli başlı düşünce üretim merkezlerini (think-tank) denetledikleri biliniyor. Bu çevreler RP'yi yakından izliyorlar ve onun hakkında pek olumlu düşüncelere sahip oldukları söylenemez" diyen Çakır, Amerika'da İslam'a yönelik üç farklı bakış açısının olduğunu söylüyor ve bunları "şahinler, güvercinler ve ortayolcular" olarak nitelendiriyordu. "Şahinler", İsrail yanlılarıydı. Çakır şöyle yazıyordu:

> Tartışmanın 'şahinler' kanadı ağırlıklı olarak Yahudi kökenli ya da İsrail Devleti'yle doğrudan ya da dolaylı ilişki içinde olan Ortadoğu araştırmacılarından oluşuyor... Bernard Lewis'in 'duayenliğini' yaptığı şahinler, İslam dininin özünde demokrasiyle bağdaşmadığını, dolayısıyla politik İslamcı hareketlerle kalıcı işbirliğinin imkansız olduğunu savunuyor.

Çakır'ın sözünü ettiği durum, oldukça aşikar bir durumdu. Amerika'da "radikal İslam" konusunda yapılan propagandanın neredeyse tümüyle İsrail lobisinden kaynaklandığı, İsrail lobisinin sürekli olarak ABD yönetimini bu konuda sertleşmek için ikna etmeye çalıştığı konuyu yakından izleyen herkes tarafından farkedilebiliyordu. *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi de, bu konuya değinmiş son yıllarda sistemli olarak körüklenen "Yeşil Korku"nun kaynağının İsrail ve onun lobisi olduğuna dikkat çekmişti. Haberde şöyle deniyordu:

> ... İsrail'in önceki Likud hükümeti 'İslami tehdide karşı güçlü bir kampanya başlatmıştı. Onun arkasından gelen İşçi Partisi hükümeti ise bunu daha da ileri boyutlara taşıdı. Mesela başbakan İzak Rabin pek çok politik demecinde ve röportajda İran'ın Orta Doğu İmparatorluğunun hakimi olmayı isteyecek kadar 'megalomanyak' bir tavır içinde olduğunu ve şu an bir 'İslami Bomba'yı hazırlama aşamasında olduğunu belirtti. Geçen sene Knesset'te verdiği bir demeçte Rabin bu kampanyanın rengini ortaya koydu ve şöyle söyledi: 'İsrail, İslami teröre karşı başlattığı savaşla derin bir uykuya dalmış olan dünyayı uyandırmayı amaçlamaktadır'. Ve 'İslami fundamentalizmin içerdiği büyük tehlikelerin önümüzdeki yıllarda dünya barışı için büyük bir tehlike oluşturacağı' yolundaki uyarısını yaptı: 'Ölüm tehlikesi kapımızın önündedir.' Bu ifadelerin arkası, çeşitli Arap rejimlerine karşı olan tavrı ve İslamcı kesime verdiği destek nedeniyle tehdit olarak görülen İran'ı inceleyen İsrailli 'askeri' ve 'istihbarat' kaynaklarının basına sızdırdığı bilgilerle geldi. İsrail kaynaklı raporlarda, Batı'daki ve ayrıca Amerika'daki Müslüman gruplarla Sudan, İslami Cihad ve Hamas yollarıyla kurulan İran bağlantısı detaylı bir şekilde anlatılıyordu. Amerikan İsrail Halkla ilişkiler Komitesi (AIPAC) ve diğer bazı Amerikan Yahudi organizasyonları İsrail'in gündemindeki bu konuyu gayet başarılı bir biçimde yaydılar. Büyük gazetelerdeki köşe yazarları, 'terör uzmanları' ve Kongre üyeleri bu mücadeleye yasallık kazandırabilmesi için İslam/İran tehdidiyle ilgili fikirleri bütün dünyaya yaydılar.
>
> Yakın zamanda ve ayrı ayrı Washington'a yaptıkları ziyaretlerinde Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ve İsrail Devlet Başkanı Rabin son olarak New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla ilgili yaptıkları konuşmalarda adeta aynı 'Radikal İslam Tehdidi' başlıklı yazıyı okuyor gibiydiler. Gerek Başkan Clinton'la yaptıkları toplantıda gerekse Kongre liderleriyle görüşmelerinde ve basına verdikleri demeçlerde her ikisi de New York'taki terörist hareketin İran'ın finanse ettiği global bir İslami tehdidin bir parçası olduğunu ve sadece İsrail'le Mısır'ı değil aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'ni de hedef alan bir tehdit

> olduğunu ifade ettiler. Her yerde yankılanan görüşleriyle İsrail'in yeni Likud lideri ve 'terör uzmanı' Benjamin Netanyahu ise Dünya Ticaret Merkezinin bombalanmasının 'yalnızca deli bir adamın işi' olmadığını fakat kasıtlı ve sistematik bir vahşet olduğunu ve sözkonusu olan şeyin 'Amerika Birleşik Devletleri'nin kalbini, New York Şehrinin kalbini hedef alan organize olmuş İslami terör' olduğunu söyledi.

İsrail'in İslam'a karşı giriştiği mücadele, yalnızca Yeşil Korku'nun körüklenmesi ve Rabin'in ifadesiyle bu konuda "derin bir uykuya dalmış olan dünyanın uyandırılması" ile sınırlı değil. Pek kimsenin fark etmediği bir gerçek var; İsrail uzunca bir süredir, öncelikle Ortadoğu'da ve ikinci aşamada da İslam dünyasının diğer coğrafyalarında Müslümanlarla çatışan rejim ya da devletlere stratejik destekler veriyor.

"İsrail'in Dünya Savaşı"

Aslında İsrail'in, bundan çok daha önce, 1950'lerde başlamış olan ama genelde gizli yürütülen bir "dünya savaşı" var. Hayfa Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why* adlı önemli kitabında, Yahudi Devleti'nin onyıllardır "Üçüncü Dünya" ile savaştığını yazmıştı. Hallahmi'nin ortaya koyduğu belgeler, İsrail'in Üçüncü Dünya'nın neredeyse tüm faşist rejimlerine silah sattığını ve bazılarına da "teknik yardım" verdiğini ortaya koymaktadır. (Teknik yardım, İsrailli askeri uzmanlar ve Mossad subayları tarafından verilmektedir, konusu ise karşı-gerilla savaşı, psikolojik savaş, halk hareketlerini bastırma, sorgu yöntemleri gibi "kirli" operasyonlardır).

Hallahmi'nin yazdığına göre İsrail'den silah ve "teknik yardım" alan rejim ya da örgütlerin arasında; Guatemala ve Honduras'taki aşırı sağcı diktalar, Nikaragua'daki Somoza diktası ve ardından sağcı kontra gerilları, Kolombiya'nın kokain kartelleri, Şili'deki Pinochet rejimi, Paraguay'daki Stroessner diktası, El Salvador'daki sağcı rejimin kurduğu ünlü "ölüm mangaları", Haiti'deki Duvailer diktası, Arjantin'deki kanlı askeri cuntalar, Panama diktatörü Manuel Noriega, Sri Lanka'daki Tamil gerillaları ve aynı zamanda da Sri Lanka devlet güçleri, Zaire'deki Mobutu diktatörlüğü, Uganda'nın "yamyam" faşisti İdi Amin, "Orta Afrika İmparatorluğu" İmparatoru Bokassa, Güney Afrika'daki Apartheid rejimi ve Zulular'ın Inkatha partisi, Angola'daki sağcı UNITA ve FNLA gerillaları, Güney Sudan'daki ayrılıkçı Anya-Nya hareketi, Rodezya'nın eski ırkçı beyaz rejimi yer almaktadır.

İsrail ile sözkonusu rejim ya da örgütler arasındaki ilişkiler; Bishara Bahbah'ın *Israel and Latin America: The Military Connection*, Andrew ve Leslie Cockburn'un *Dangerous Liason: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship*, George ve Douglas Ball'un *The Passionate Attachment: America's Involvement with Israel, 1947 to the Present,* ve eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin *By Way of Deception* ve *The Other Side of Deception* adlı kitaplarında da kısmen konu edilir.

Tüm bunlar gizli yürütüldüğü için pek bilinmeyen ama gerçek bağlantılardır. Benjamin Beit-Hallahmi, İsrail'in neden böyle bir global mücadele içinde olduğunu açıklar. Buna göre İsrail, karşı karşıya olduğu düşmana karşı -ki bu Soğuk Savaş boyunca Arap ülkeleri olmuştur- son derece kapsamlı bir mücadele yürütmektedir. Bu mantık gereği, Soğuk Savaş boyunca İsrail, çoğu zaman ABD'yle beraber ama kimi zaman da tek başına, Üçüncü Dünya'daki tüm aşırı sağcı/faşist rejim ve güçleri desteklemiştir. Bunun nedeni İsrail'in, Üçüncü Dünya'da gelişebilecek bir radikalizmin düşman Arap ülkelerine verilecek desteğin artmasına neden olacağından korkması ve Üçüncü Dünya radikalizmini uzun vadede doğrudan kendisine yönelik bir tehdit olarak görmesidir. Benjamin Beit-Hallahmi, kendi ülkesinin yöneticilerinin Üçüncü Dünya'ya nasıl baktığını şöyle anlatır:

> İsrail liderleri, Üçüncü Dünya radikal hareketlerinin zafer kazanmasını uzun vadede İsrail'e bir tehdit olarak görmektedirler. Birincisi Amerika'yı zayıflattığı için, ikincisi İsrail'e karşı ve Arapların yanında olan Üçüncü Dünya radikalizasyonunu kuvvetlendirdiği için...
>
> İsrail toplumunun özelliği hep kazananlardan yana olması ve kaybedenlere hiç acıma duymamasıdır. 'Onlar gibi olmak istemiyorsan hiç bir zaman zayıflara acıma'; işte İsrail hayatını yönlendiren ruh budur.... Bir İsrailli subay hiç bir durumda kurban olmaz. Tek bildiği gerçek diğer insanlardan üstün olmak, onları kontrol etmek ve onlara hükmetmektir.... İsrailliler Üçüncü Dünya insanlarını küçümserler, küçümserler çünkü onların çoğu

zayıftır ve baskı görmüştür. Bu küçümsemede hiç acıma yoktur, kurbanlara hiç şefkat duyulmaz. Üçüncü Dünya insanları kurbandırlar, zayıf ve çaresizdirler. İsrail'den hiç bir merhamet göremezler....

Bu satırların yazıldığı sırada İsrail işgali altındaki Gazze şeridinin nüfusu 525.000 ve km^2 başına 2.150 kişi düşüyor. Sağlığı yerinde olan çoğu Gazzeli 8 yaşından itibaren ortalama İsrail ücretlerinin %40 altındaki ücretlerle İsrail'de çalışmaya başlıyorlar. Gelir vergisi ve sosyal güvenlik vergisi ödüyorlar ama hiç bir haktan yararlanamıyorlar, çünkü vatandaşlık hakları yok. İşte İsraillinin gözünde Üçüncü Dünya Gazze, Gazze de Üçüncü Dünyadır. İsrail anlayışına göre, Gazze çaresizliğin ve fakirliğin sembolüdür, ama Gazze vatandaşlarına acıma yoktur, çünkü onlar düşmandır. Dolayısıyla İsrailliler için Üçüncü Dünya uzak bir kavram değildir. İsrailliler Üçüncü Dünya'yı Gazze'de görürler, onunla birlikte yaşar ve her gün onunla savaşırlar....

İsrailli olmanın insana kazandırdığı deneyim, savaşmaktır. Devamlı, barış umudu olmaksızın savaşmak. Savaş sadece bir hayat tarzı olmakla kalmaz, ayrıca hayata bir bakış açısı halini de alır. Bu bakış açısı bir boğaz kesme yarışı halini alır; insanların ve milletlerin arasındaki sosyal ilişki dünyasını sadece en güçlünün yaşamını sürdürebileceği vahşi bir ormana döndüren bir bakış açısı olur. İsrail'in dünyaya olan bakış açısı, Sosyal Darwinizm denilen şeye, yani dünyanın yönetenler ve yönetilenler, hükmedenler ve hükmedilenler olarak ikiye bölündüğünü savunan düşünceye dayanır."

Ancak İsraillilerin Üçüncü Dünya'ya yönelik bakış açısında, Soğuk Savaş'ın bitiminin ardından bir değişiklik olmuştur. Çünkü artık Üçüncü Dünya'da ciddi bir sol radikalizm yoktur. Geride tek bir radikalizm kalmıştır; İslami radikalizm. Bu nedenle de İsrail, Soğuk Savaş yıllarında dünyanın dört bir yanındaki faşistlere, sağcı diktatörlere, anti-komünist ölüm mangalarına verdiği desteği, son dönemlerde İslam'a karşı olan rejim ve güçlere yöneltmiştir.

Keşmir'den Sudan'a Anti-İslami Enternasyonal

Bugün İslam ümmetinin sıcak cephelerinden birisi, Hindistan ve Pakistan arasında onyıllardır ihtilaf ve iki kez de savaş nedeni oluşturmuş olan Jammu-Keşmir bölgesidir. Keşmir nüfusunun ezici çoğunluğu Müslüman olmasına karşı 1947'deki ayırım sırasında Hindistan'ın elinde kalmıştır. O tarihten bugüne dek Keşmirli Müslümanlar çeşitli direniş örgütleri oluşturarak Hint yönetime karşı eyleme geçmişler, buna karşılık da son derece sert uygulamalarla karşılaşmışlardır. 1947'den bu yana Keşmir'de 200 bin Müslüman rejim tarafından tasviye edilmiştir. ABD"de bulunan "Keşmir-Amerikan Konseyi", 1992 yılında yayınladığı bir bildiri ile resmi terörün bilançosunu şöyle vermiştir:

-Ocak 1990'dan itibaren, 897'si işkence sırasında, 15.105 kişi öldürüldü. 7.690 kişi yaralandı.
-1.247 kişi sakat kaldı. Organları kopan 2.030 çocuk hastahanelerde tedavi edildi.
-14.365 ev kundaklandı.
-3 günlük gazete ve 490 İslami eğitim yapan okul kapatıldı.
-11.600 kişi halen işkence hücrelerinde tutuluyor. 95.000 kişi tutuklanmamak için gizleniyor.

Dolayısıyla Keşmir bugün Huntington'ın sözünü ettiği "İslam'ın kanlı sınırları"ndan biridir.

Keşmir İslam'ın bir "cephesi" olduğuna göre, Anti-İslami Enternasyonal de bu cephede yerini almış durumda. Anti-İslami Enternasyonal'in lideri olan İsrail, Keşmir'deki İslami muhalefete karşı Hindistan'la stratejik bir ittifak içinde. *Washington Report on Middle East Affairs*, Ocak 1994 sayısında ABD'deki İsrail lobisi ve radikal Hindu grupları arasındaki işbirliğiyle ilgili uzun bir araştırma yayınladı. Yazıda, Yahudi lobisiyle Hindular, özellikle de Keşmir'deki Müslümanlarla çatışan radikal Hindu örgütleri arasında tam bir "ittifak" oluşturulduğu yorumu yapılıyordu.

Washington Report, sözkonusu haberinde Hindistan'da gittikçe güçlenen Hindutva hareketine dikkat çekiyordu. Hindu radikalizminin temsilcisi olan hareket, dini fanatizme ve Müslüman düşmanlığına dayanıyordu. Hindutva'nın önemli bir özelliği ise, Amerika'da da bazı uzantılarının olmasıydı. Washington'da üslenmiş olan BJP, RSS, VHP-World Hindu Council, FISI gibi Hindu örgütleri, Hindistan'daki radikal Hindulara destek vermeye çalışıyorlardı. Haberde bu Hindu örgütlerinin gerçekten de son dönemlerde etki sahibi oldukları

yazılıydı. Bunun nedeni ise, Hindu örgütlerinin Washington'daki en büyük lobi olan İsrail lobisiyle ittifak yapmalarıydı. *Washington Report*, BJP-RSS-VHP gibi Hindu örgütlerinin "bir Hindu-Siyonist ittifakı" kurma yolunda oldukları yorumunu yapıyordu.

Sözkonusu örgütler, Keşmir'de ve genel olarak tüm alt-kıtada Müslümanlara yapılan saldırıların sorumlularıydılar. Bu örgütler, Hindistan'daki en saldırgan Hindu örgütü olan Shiv Sena ("Shiva'nın Ordusu"; Shiva Hindu dininde "yok etme tanrısı" olarak kabul edilir) ile çok yakın bağlantı içindeydiler. Bu gruplar, Müslüman camilerine, Bombay'daki ve tüm Hindistan'daki Müslüman topluluklarına yapılan saldırıları organize ediyorlardı. RSS'nin önde gelenlerinden Guru M. S. Golwakar, bir keresinde "Adolf Hitler'in uyguladığı ırk temizliği programının aynısının Hindistan'da da başta Müslümanlar olmak üzere Hıristiyanlar, Budistler ve Sihlere de uygulanmasını" istemişti.

İlginçtir, Hitler'e özenecek kadar faşist olan bu Hindu örgütleri, İsrail'le çok samimiydiler. *Washington Report*, aynı Hindu gruplarının, Şimon Peres'in 17 Mayıs 1993'te Hindistan'a yaptığı ziyaret sırasında Peres'le en yakın bağlantı kuran gruplar olduğuna dikkat çekiyordu. Radikal Hindu örgütleri ile İsrail arasındaki yakınlaşmaya Washington'da yayınlanan *The Times of India* gazetesi de dikkat çekmişti.

Washington Report, BJP-RSS-VHP liderlerinin İsrail'e ve İsrail lobisine olan hayranlıklarını açıkça ifade etmelerini de vurguluyordu. Örneğin ABD'deki Hindu örgütlerinin liderlerinden biri olan Tiwari, "Yahudi lobisi gerçekten de çok yetenekli ve güçlü, buradaki sistemin nasıl işlediğini çok iyi biliyorlar. Hindistan'ın çıkarları için de şimdiye kadar çok şey yaptılar" diyerek lobiye olan minnettarlığını vurgulamıştı. Tiwari ayrıca "Bizim lobi çalışmalarımız çok zayıf. Ama her ihtiyacımız olduğunda İsrail lobisinden yardım istiyoruz. Bizi şimdiye kadar hiç geri çevirmediler" demişti. *Washington Report*, İsrail lobisinin Hindu'lara destek olmak için bazı think-tank'leri de devreye soktuğunu yazıyor ve bunların başında Morton Abramowitz'in yönettiği Carnegie Endowment'ın geldiğini bildiriyordu. Haberde ayrıca Şimon Peres'in Hindistan ziyareti sırasında söylediği "Pakistan'ın terörist devlet ilan edilmesi için size destek vereceğiz" sözü de hatırlatılmıştı.

İsrail ve Hindistan arasındaki ittifak, yalnızca lobi desteğiyle sınırlı değildi. İsrail, uzun yıllardır özellikle Keşmir direnişine karşı Hint yönetimine askeri destek de veriyordu. İsrail'in Hindistan'a verdiği destek ile ilgili haberler, dünya basınına ilk kez 1960'lı yılların sonunda yansımıştı. *New York Times*'ın Kudüs muhabiri Terence Smith, 28 Ağustos 1968'de yayınlanan uzunca bir makalesinde bu ilişkiyi ayrıntılarıyla gözler önüne sermişti. Buna göre İsrail, Hindistan'a büyük oranlarda silah yardımı yapıyordu. Bu yardımın en önemli kısmını, İsrail'in 120 mm'lik son derece kullanışlı ve etkili havan topları oluşturuyordu. Ancak haberde de belirtildiği gibi, uzunca bir süredir devam eden bu tür askeri yardımlar son derece "gizli"ydi.

Soğuk Savaş dönemi boyunca Hindistan ve İsrail arasında özellikle istihbarat, savunma ve nükleer araştırma alanlarında yakın bir işbirliği devam etti. Hint ve İsrail askeri yetkilileri yıllardır karşılıklı ziyaret geleneğini sürdürdüler. Her iki ülke birbirinden askeri malzeme satın alıyordu. 1963'te Albay M. M. Sindhi, Hindistan'ın ihtiyaç duyduğu İsrail silahlarını tespit etmek üzere İsrail'e gitmiş ve 2 ay Hayfa'da kalmıştı. Bu ziyaret Hindistan'ın Kuzeydoğu eyaletlerinin Çin tarafından işgal edilişinden hemen sonraydı. Hindistan-Çin savaşı sırasında ortaya çıkan İsrail casusluk skandalının anahtar ismi Rama Sawarup'un açıklamasına göre, 1963 yılında İsrail askeri istihbarat şefi Hindistan'a davet edilmişti. Bunun nedeni, kötü durumda olan Sovyet silahları konusunda İsrail'den yardım istenmesiydi.

1965 Hindistan-Pakistan savaşı sırasında ise, İsrail askeri uzmanları, Askeri İstihbarat şefi başkanlığında Hindistan'ı ziyaret ederek, Pakistan'ın elinde bulunan Amerikan silahları konusunda Hintlilere bilgi verdiler. 1967 İsrail işgali sırasında da Hindistan taktik ve alınan sonuçları incelemek üzere İsrail'e askeri uzmanlarını gönderdi. İsrail 1971'de Bangladeş'in kurulmasıyla sonuçlanan Hindistan-Pakistan savaşı sırasında da Hindistan'a silah yardımı yaptı.

Hindistan ve İsrail arasındaki gizli ittifak, nükleer silahları da içeriyordu. İsrailli yazarlar Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdıkları ve Mossad'ı konu edinen *Every Spy a Prince* adlı kitapta iki ülkenin nükleer alandaki işbirliğine değiniliyor. Victor Ostrovsky'nin *By Way of Deception* adlı kitabında da bildirildiğine göre, Hindistan

1984 yılında Pakistan'ın atom bombası yapmasından endişe ederek İsrail'den yardım istemişti. İsrail Hindistan'ın bu isteğine olumlu cevap vermiş ve iki ülke arasında gizli bir anlaşmaya varılmıştı. Bunun ardından 2 Hindistanlı nükleer fizikçi, nükleer bomba ve füze başlığı yapımında uzmanlaşmak için İsrail'e gitmişlerdi. 8 Şubat 1986 tarihli *Indian Express* gazetesinin verdiği habere göre ise, İsrail, kendisinin 1981'de Irak'ın nükleer santral inşaatına yaptığı saldırının bir benzerini Pakistan'daki nükleer santrala yapması için, Hindistan'a teknik bilgi aktarmıştı.

Uzun süre gizlilik içinde yürütülen bu ilişkiler, 1990'lı yıllarda iyice ortaya çıktı. Amerikan kökenli *News India* gazetesinin verdiği bir haberde, İsrail Gizli Servisi Mossad'ın uzunca bir süredir Hindistan gizli servisi RAW'ın elemanlarını eğittiği ortaya çıkarılmıştı. Mossad'ın Hintli meslektaşlarına verdiği eğitimin konusu ise "halk ayaklanmalarının bastırılması", yani Keşmir'deki İslami direnişin kırılması yönündeydi. Habere göre, İsraillilerin eğitiminden geçmiş yüz kadar RAW ajanı, Keşmir'de faaliyet gösteriyordu.

1992 yılında ise İsrailli askeri uzmanlar, BJP ve RSS gibi radikal Hindu örgütlerinin militer merkezlerinde görülmüşlerdi. Ayrıca, İsrail'in sürekli yalanlamasına rağmen, "güvenilir kaynaklar" Keşmir'de İsrailli askeri görevlilerin bulunduğunu bildiriyordu.

İsrail-Hindistan ilişkilerine Londra'da yayınlanan *Middle East International* dergisi de 6 Mart 1992 tarihli sayısında değinmişti. Jane Hunter'ın dergide yazdığı makalede, "Amerikan kaynaklı çeşitli raporlara göre Hindistan-İsrail yakınlaşmasının anti-İslami bir tabanı olduğu" haber veriliyor ve ayrıca Hindistan Savunma Bakanı Pawar'ın, Hint ordusunun İsrail tarafından eğitileceğini bildiren açıklamasına dikkat çekiliyordu.

Etiyopya Cephesi

Keşmir'den çok daha uzak bir yerde, Etiyopya'da da benzer bir Anti-İslami Enternasyonal ittifakı görülebilir. Onyıllardır süren ittifak, Etiyopya'nın farklı iki rejimi ve İsrail arasındadır ve Etiyopya'nın kuzeyindeki Eritreli İslami harekete karşıdır.

Nüfusunun % 80'i Müslümanlardan oluşan Eritre, yarım yüzyıl boyunca Etiyopya egemenliğine karşı savaştı. 1952'de BM Eritre'yi Etiyopya ile federal bir devlet haline getirmişti. Bu karar Eritre halkı tarafından kabul edilmedi. Geniş halk ayaklanmaları başladı. 14 Kasım1962'de ise Etiyopya karışıklıkları bahane ederek Eritre'yi topraklarına kattığını ilan etti. Böylece Eritre'de Etiyopya yasaları uygulanmaya başladı. "Etiyopya İmparatoru" Haile Selassie, Eritreli Müslümanlara baskı uygulamaya başladı. Çok sayıda rejim muhalifi tasviye edildi. Ayrıca Eritre halkının bir bölümü sürgüne uğratıldı, ve tümü inanç özgürlüğünden mahkum bırakıldı. 1974'de Haile Selassie, Marksist bir askeri darbe sonucunda devrildi ve Albay Mengistu Haile Mariam yeni sosyalist rejimin lideri oldu. Ancak Eritre'ye uygulanan baskı politikası değişmedi; Etiyopyalı "güvenlik güçleri", Eritre'de devlet terörü uygulamaya devam ettiler. Eritre'ye karşı uyguladığı bu politika ile "anti-İslami" vasfını yeterince ispatlayan Etiyopya rejiminin en büyük dostu ise, "Anti-İslami Enternasyonal"in lideri olan İsrail'di.

İsrailli profesör Benjamin Beit-Hallahmi, Etiyopya ile İsrail arasındaki "olağanüstü yakın" ilişkilere ve iki ülkenin arasındaki ittifakı uzun uzun anlatıyor. Buna göre, Etiyopya ile İsrail arasındaki ilişkiler ilk olarak 1952'de kurulan sivil ticaret bağlarıyla başladı. 1956 Süveyş savaşından kısa bir süre sonra, bir İsrail temsilcisi, Haile Selassie ve yardımcıları ile görüşmek için Etiyopya'yı ziyaret etti. 1958'de başlayan Etiyopya-İsrail ittifakı en üst düzeyde (İmparator düzeyinde) devam ediyordu ve Hallahmi'nin ifadesiyle, "bölgede radikalizasyonu ve Pan-Arabizmi durdurma" mantığı üstüne kurulmuştu.

Hallahmi, aynı sayfada Etiyopya-İsrail ittifakının ardındaki ortak noktayı da şöyle açıklıyor: "Bu ittifakın arkasında yatan ideolojik temel, Etiyopyalılar'ın, İsraillileri de yine kendileri gibi 'tehditkar Müslüman denizinin ortasında kendi güçlerini korumaya çalışan cesur bir halk' olarak görmeleriydi". Bu "ideolojik temel" üzerine kurulu olan Etiyopya-İsrail ittifakı, İsrail'in klasik yöntemlerini de içeriyordu: Silah yardımı ve "halk hareketlerini bastırma" konusunda destek... Hallahmi'nin yazdığına göre, Haile Selassie tarafından yönetilen Etiyopya ordusu, İsrail'den gelen askeri birlikler tarafından destekleniyordu. İsrailli askeri uzmanlar, Etiyopyalı komando birliklerini ve karşı-gerilla timlerini eğitmişti. Hatta Eritre'deki ayaklanmaları bastırmak için "Acil Durum Polisi"

adlı 3.100 kişilik bir kontrgerilla timi özel olarak İsrail uzmanlarının eğitiminden geçmişti. Hallahmi şöyle diyor: "İsrail ve Etiyopya, Eritre Kurtuluş Cephesi'ne karşı girişilen ortak bir savaşın iki partneriydi".

1974'de Etiyopya'da Marksist bir darbe oldu ve Albay Mengistu iktidarı ele aldı. Ancak Haile Selassie ve Mengistu rejimleri arasında Eritre açısından bir fark yoktu; ilginçtir, İsrail'le ittifak açısından da bu iki rejim birbirinden ayrılmadı. Hallahmi'nin de vurguladığı gibi, Mengistu'nun liderliğindeki yeni Marksist rejim de İsrail'le olan ittifakını sürdürdü. 1977 yılında yine İsrailli uzmanların Etiyopyalı kontrgerilla timlerini eğittiği ve Etiyopya rejimine silah sevkiyatı yaptığı ortaya çıkmıştı. Hallahmi'nin ifadesiyle "Etiyopya ile İsrail arasında devam eden ilişki, iki ülkenin de bölgedeki İslami gruplara olan karşıtlığına dayanıyordu." Bu işbirliği, 1990'lara dek sürdü. Andrew ve Leslie Cockburn, *Dangerous Liason*'da, 1990 yılında İsrail'in, "ayrılıkçı militanlara" karşı kullanması için Etiyopya rejimine misket bombaları yolladığını not ediyorlar.

Sudan Cephesi

Etiyopya'nın komşusu olan Sudan da Anti-İslami Enternasyonal'in aktif olduğu alanlardan biridir. Bugün dünyada kendisini "İslam devleti" olarak tanımlayan ülkelerin sayısı, bir elin parmaklarını geçmemektedir. Bu devletlerden biri de Sudan'dır.

Sudan'ın yakın geçmişini incelerken gündeme gelen en önemli konu, ülkede onyıllardır süren kuzey-güney çatışmasıdır. Bu hem dini hem de etnik bir çatışmadır: Ülkenin kuzeyinde Müslüman Araplar yaşar. Güneyde ise Hıristiyan Afrikalılar çoğunluktadır. Bu dini ve etnik farklılık, ülkenin sınırlarını masabaşında üreten İngiliz sömürge yönetiminin bir mirasıdır. Ve bu miras, kanlı bir mirastır: 1960 yılından itibaren, güneyli Hıristiyanlar, kuzeydeki Müslüman Arapların denetimindeki Hartum yönetimine karşı 12 yıl süren bir ayaklanma yürütmüşlerdir. Anya-Nya adlı Hıristiyan örgütü tarafından yönetilen ayaklanma, 1972'de imzalanan bir anlaşma ile durdurulmuştur. Ve son yıllarda, İslami rejimin kurulmasından bu yana, güneydeki ayaklanma Sudan Halk Kurtuluş Ordusu yeniden başlamıştır. Çünkü "birileri", bu ayaklanmayı Hartum rejimine karşı desteklemektedir.

Tahmin edilebileceği gibi, Güney Sudan ayaklanmasını destekleyen güçlerin başında İsrail gelmektedir Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection*'da İsrail'in Güney Sudanlı isyancı güçleri 1960'lı yıllardan bu yana desteklediğini bildiriyor. Buna göre İsrail, o tarihlerden başlayarak Anya-Nya hareketine silah yardımı ve askeri eğitim vermişti. Mossad, komşu ülkeler Uganda, Çad, Etiyopya ve Kongo'daki istasyonları aracılığıyla Güneyli ayaklanmacılarla bağlantı kurmuş, Torit kentindeki Mossad merkezinde 30 kadar Anya-Nya gerillası özel eğitimden geçirilmişti. İsrail 1970 yılında Sudan'ın güneyindeki Uganda ile bir anlaşma yaparak, Uganda-Sudan sınırını rahatlıkla kullanma ve Anya-Nya'ya destek verme imkanını genişletmişti. Eski bir Alman gerillası Rolf Steiner'ın söylediğine göre, İsrail, Güney Sudanlı ayaklanmacılara destek veren en önemli güç konumundaydı.

Ancak Güney Sudan ayaklanması, az önce belirttiğimiz gibi, Anya-Nya liderleri ve Hartum hükümeti arasında 1972'de yapılan Addis Ababa Anlaşması ile -geçici olarak- sona erdi. 1972-1985 yılları arasında ülkede iktidar Cafer Numeyri'nin elindeydi. Sudan'daki İslami gelişimin "ruhani" lideri olan ve o dönem parlamento üyeliği yapan Hasan el-Turabi, Numeyri tarafından 8 sene süreyle hapse mahkum edildi. Ve doğal olarak, Numeyri ile İsrail'in ilişkileri çok iyiydi: Hallahmi, Numeyri'nin Yahudi Devleti ile "son derece yakın ancak gizli ilişkiler geliştirdiğini", Numeyri rejimi sırasında Mossad'ın Hartum'da bir istasyon kurduğunu ve Sudan gizli servisi ile Mossad arasında yakın işbirliği oluşturulduğunu söylüyor.

Ancak Numeyri'nin iktidarı 1985'deki bir darbeyle sona erdi. 1989'a kadar ülke farklı hükümetlerin yönetiminde kaldı. 1989 yılında ise genel başkanlığını Hasan Turabi'nin yürüttüğü Müslüman Kardeşler örgütü Sudan'da yönetimi ele aldı. O tarihten sonra da Hasan Turabi önderliğinde İslami devlet sistemi kuruldu. Ve Sudan Parlamentosu'nun İslam kanunlarını yürürlüğe koymasının ardından, güneydeki Anya-Nya hareketi yeniden ayaklanma başlattı. Ayrılıkçıların lideri John Garang, Sudan yönetimi ile masaya oturmak için ilk önce,

"İslam kanunlarının yürürlükten kaldırılması" şartını öne sürdü. Parlamento böyle bir ön şartı kabul etmeyince olaylar daha da şiddetlendi.

İslami rejime karşı yeniden başlayan ayaklanmanın en büyük destekçisi ise, eskiden olduğu gibi yine İsrail'di. Turabi, ayrılıkçıların silahları hangi yollardan sağladığı sorusuna "Ne yazık ki İsrail ve bazı komşularımız bizimle savaşmaları için Garang'ı silahlandırıyor" demişti. Zamanla ortaya çıkan bilgiler, Hıristiyan ayaklanmacılara Protestan ve Anglikan kiliseleri tarafından tabutlar içinde getirilen silahların asıl kaynağının İsrail olduğunu ortaya çıkardı.

Washington Report on Middle Affairs'in Haziran 1994 sayısında da İsrail'in Güney Sudan'a silah verdiğine dair bir yazı yayınlandı. Habere göre Tel-Aviv'den havalanan silah dolu bir Boeing 707, Uganda'daki Entebbe havaalanına inmiş ve karayolu aracılığıyla taşıdığı yüklü miktardaki silahı, Güneyli ayaklanmacıların lideri olan John Garang'ın komutasındaki Sudan Halk Kurtuluş Ordusu'na ulaştırmıştı.

"Ilımlı" Monarşilerin Desteklenmesi

İsrail, Müslümanlarla doğrudan savaşan güçleri desteklemenin yanında, bir de İslam ülkelerindeki seküler rejim ve liderlere de destek olmaya çalışmaktadır. Arap dünyasındaki muhafazakar monarşiler bugün İslami hareketlerin tehdidi altındadırlar ve İsrail bu monarşilerle çok yakın ilişkiler içindedir. En iyi iki örnek Ürdün Kralı Hüseyin ve Fas Kralı Hasan'dır.

Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection*'da Fas Kralı Hasan'ın Yahudi Devleti ile olan ilişkileriyle ilgili ayrıntılı bilgiler veriyor. Buna göre, İsrail ve Fas arasındaki ittifak, 1960'larda, Arap dünyasındaki radikalizm dalgasının büyümesiyle başladı. Arap dünyasındaki monarşiler birer birer sahneden çekiliyordu ve Fas Kralı Hasan bu gidişi durdurabilecek tek gücün İsrail olduğunu düşünerek Tel-Aviv'e yanaştı. 1966'da, Fas ve İsrail arasındaki işbirliği İsrail için büyük bir enternasyonal iç krizin doğmasına sebep oldu: Fransa, Fas ve İsrail'in karıştığı Ben Barka olayı. Mehdi Ben Barka sürgünde yaşayan ve Hasan rejimi tarafından ölüme mahkum edilmiş Fas'lı radikal bir aydındı. Fas gizli servis şefi General Muhammed Oufkir, 1965'de kraldan Ben Barka'yı ortadan kaldırmak için emir aldı, ve derhal Mossad'dan yardım istedi. Mossad, Ben Barka'nın Paris'teki kaçırılma olayını organize etti. Daha sonra da Ben Barka öldürüldü. Fas gizli servisi o zamandan beri Mossad'la hep yakın ilişkiler içinde olmuştur.

İsrail, 1975'den beri Fas'a, Batı Sahara bölgesinde bağımsızlıklarını ilan etmeye çalışan Polisario asileriyle yaptığı savaşta da yardım etti. Ayrıca İsrail, Washington'daki lobisini kullanarak Amerikan Kongresi'nde Fas lehinde baskı ve propaganda yaptı. Hallahmi'nin not ettiğine göre, İsrailliler bu konuda özellikle Yahudi asıllı Kongre üyesi Stephen Solarz'ı devreye soktular. Halahmi, Fas Kralı Hasan'ın İsrail'le olan ilişkisinin, İran Şahı'nın İsrail'le olan olağanüstü yakın ilişkilerine benzediğini söylüyor.

Kral Hüseyin ise 1970'li yıllardan bu yana İsrail'le yakın ve de gizli ilişkilere sahiptir. İsrail gizli servislerinin Hüseyin'i darbe girişimlerine karşı bilgilendirdikleri, Kral'ın ise 1973'teki Yom Kippur savaşından birkaç gün önce İsraillilere Mısır ve Suriye'nin saldırı hazırlığında olduğunu bildirdiği, bilinen gerçeklerdendir.

Bosna-Hersek Cephesi

Anti-İslami Enternasyonal'in Bosna-Hersek'teki savaş hakkında ne düşündüğü de önemli bir sorudur. Bugün Batılı Yahudi kuruluşların ve Yahudi entellektüellerin, II. Dünya Savaşı sırasındaki Holokost'u çağrıştırdığı için, Bosna konusunda duyarlı davrandıkları bir gerçektir. Ancak İsrail ve bazı ABD'li uzantıları, Bosna'daki durumun farklı bir yönüyle ilgilenmektedirler. Başta Aliya İzzetbegoviç olmak üzere bugünkü Bosna-Hersek yönetiminde "İslamcılar"ın ağırlığı vardır ve daha da önemlisi, İran savaşın başından beri Boşnak ordusuna yaptığı silah yardımı ile buradaki etkinliğini artırmaktadır. Batılı Yahudiler belki "Boşnak"ların dramına insancıl bir ilgi duyuyor olabilirler, ama Anti-İslami Enternasyonal'in Batı Kudüs'te oturan stratejistleri Bosna'daki radikal İslami yükselişten hiç memnun değildirler ve bu onları Sırpların tarafına geçmeye yöneltmektedir.

Bu durumun çarpıcı bir örneği, 1993 yılında ABD'de yayınlanan Bosna ile ilgili ilginç bir "rapor"du. Oldukça marjinal iddialarla Sırplara destek veren rapor, ABD Kongresi'ne bağlı "Task Force on Terrorism and Unconventional Warfare" (Terörizm ve Olağandışı Savaşa Karşı İşbirliği) adlı kuruluşun direktörleri Yossef Bodansky ve Vaughn S. Forrest tarafından hazırlanmıştı. *Iran's European Springboard* (İran'ın Avrupa Çıkarması) başlığını taşıyan rapora göre, Aliya İzzetbegoviç ve hükümeti, İran'ın başını çektiği uluslararası bir "İslami komplo"nun parçası olarak, Balkanlar'da bir İslam Devleti kurmaya çalışıyorlar ve bunun için de her türlü kirli yönteme başvuruyorlardı. Raporun yazarları İzzetbegoviç'e o denli antipatiyle yaklaşıyorlardı ki, Bosna Müslüman güçlerinin, Sırplar aleyhinde dünya kamuoyunu provoke edebilmek için, kendi insanlarını öldürdüklerini ve işkenceye tabi tuttuklarını iddia etmişlerdi.

Raporda ayrıca, pek çok Müslüman ülkeden Bosna'ya gelen "İslamcı teröristler"in, Avrupa'da büyük bir "Müslüman ayaklanması" oluşturma hazırlığında oldukları, bu İslam devriminin, Müslümanların batıya ve liberal toplum yapısına duydukları derin kin ve nefretin bir sonucu olarak gerçekleşeceği öne sürülüyordu. Kullanılan üslup da oldukça ateşliydi. 14 sayfalık raporun içinde "İslamcı terörist" kelimesi tam 27 kez geçiyordu. Rapora göre, İngiliz Dışişleri Bakanı Douglas Hurd'e 1992 Temmuzu'nda yapılan bombalı saldırının ve ABC televizyonu prodüktörü David Kaplan'ın Ağustos ayında öldürülmesinin ardında da "özel eğitilmiş Bosna Müslüman güçleri" vardı.... Ve konuyla ilgili haberi veren *Washington Report on Middle East Affairs*'in Temmuz/Ağustos 1993 sayısında da vurguladığı üzere, rapordaki iddiaların hiç birine kaynak gösterilmemişti.

Peki bu propaganda kimin ürünüydü? Kim Bosna hükümetinin "propaganda olsun diye" kendi vatandaşlarını öldürdüğünü ve dolayısıyla Sırpların suçsuz olduğunu öne sürüyordu?

Raporun iki yazarından birinin, Yosef Bodansky'nin kimliği bu konuda oldukça aydınlatıcıydı. Bodansky, İsrail doğumlu bir Yahudiydi. 1970'lerde İsrail Hava Kuvvetleri dergisinin editörlüğünü yapmıştı. Daha sonra ABD'ye göç ederek John Hopkins Üniversitesi'ne akademisyen olarak katıldı. Amerikalı Yahudi örgütleriyle ilişkisi ise oldukça açıktı. JINSA'nın (Jewish Institute of National Security Affairs) bülteninde teknik yönetmen oldu. Washington kulislerinde Bodansky'nin bir "Mossad ajanı" olduğu söylentisi yaygındı. Nitekim Bodansky, Amerikan donanması istihbaratında çalıştığı sırada Amerikan gizli belgelerini İsrail'e aktarırken yakalanan Amerikalı Yahudi Jonathan Pollard'la da çok yakın ilişkilere sahipti.

Raporun öteki yazarı Vaughn S. Forrest de İsrail-yanlısı çevrelerle son derece içli-dışlıydı. Nitekim bu ikili, Bosna hakkındaki raporları sonucunda Amerikalı Müslümanlardan yükselen tepkilere, *Washington Jewish Week*'te cevap vermeye çalıştılar. Sözkonusu gazeteye verdikleri demeçte, yazdıkları raporu ve onun 'bilimselliğini' savundular. "Aslında tüm yazılanların kaynağı ve dipnotları var" diyordu Forrest, "... ama güvenlik nedeniyle ve masrafları kısmak için kaynak ve dipnotların olduğu ek bölümü raporla birlikte vermedik".

Bodansky, bu raporun ardından yine "İslam tehlikesi" ile ilgili bir kitap yayınladı. Kitabın adı *Target America: Terrorism in the USA Today* (Hedef Amerika: Günümüzde ABD'de Terörizm)di. Ayrıca Forrest ve Bodansky, *The New Islamist International* (Yeni İslami Enternasyonal) adlı 93 sayfalık yeni bir rapor daha yayınladılar. Rapor, Bosnalıların kendi vatandaşlarını öldürdükleri suçlamasını yeniden öne sürüyor, ayrıca "köktendincilerin Bosna-Hersek"teki savaşı Yeni Dünya Düzeni ile Müslümanların geleceği arasında bir çarpışma olarak gördüklerini, İslamcıların yeni intikam savaşları açmaya devam edeceklerini" iddia ediyordu...

İzzetbegoviç ve diğer Boşnak yetkililerin İslamintern'le olan ilişkileri, Amerika'nın Bosna politikasını da etkiledi. Amerikan yönetimi "Boşnak"lara sempati besliyordu; ama "Bosnalı Müslümanlar"dan, özellikle radikallerinden pek hoşlanmıyordu. Hürriyet'in Washington muhabiri Serdar Turgut, Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü Jonathan Spalter'in "bizim Bosna politikamızın temel amacı, oradaki İslami gelişimi önlemektir" dediğini yazmıştı.

Nitekim çok geçmeden Amerika'nın gerçekten de İzzetbegoviç'in ayağını kaydırmaya ve onun yerine "seküler" liderler getirmeye uğraştığı ortaya çıktı. Alman *Der Spiegel* dergisi, 31 Ocak 1995 tarihli sayısında, "Aliya İzzetbegoviç'in İslamcı akımlarla bağlantısından rahatsızlık duyan ABD yönetiminin, İzzetbegoviç'in yerine başka birinin getirilmesi için" çalıştığını yazmıştı.

İsrailli Profesör Açıkladı: İsrail, Sırplara Silah Veriyor!

İsrail, Bosna'daki İslami yönetimden rahatsız olduğu için, bir yandan da Sırplara destek veriyordu.

Sırp-İsrail bağlantısı ile ilgili bazı önemli bilgiler, İsrail İbrani Üniversitesi'nden profesör Igor Primorac'ın, *Jerusalem Report* dergisinin Ocak 1995 tarihli sayısında yazdığı bir makalede ortaya kondu.

Felsefe profesörü olan Yugoslav doğumlu Yahudi Igor Primorac, 1980 yılına dek Belgrad Üniversitesi'nde çalışmış ve o yıldan sonra da İsrail'e göç ederek İbrani Üniversitesi'nde akademik kariyerini sürdürmüştü. *Jerusalem Report*'taki sözkonusu yazısında ise eski ülkesi ile İsrail arasındaki gizli ilişkilerden söz ediyordu. Primorac'ın yazdığına göre, Mossad, İsrailli silah tüccarlarını Sırbistan'a uygulanan silah ambargosunu delmeleri için yönlendiriyor ve Sırplara önemli miktarda silah ve cephane yolluyordu.

Profesör, İsrail-Sırp bağlantısını ortaya çıkaran bir olayı da aktarıyordu: Uluslararası yardım kuruluşlarına üye olan İsrailli Joel Wienberg, Saraybosna'da iken ilginç bir olay yaşamış ve bunu İsrail'in Kanal 2 televizyonunda anlatmıştı. Buna göre, Wienberg Saraybosna'dayken, bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Saraybosna havaalanına düşen bir top mermisini bir türlü teşhis edememiş ve bir göz atması için Wienberg'i çağırmıştı. Wienberg, mermiye bakar bakmaz üzerindeki garip yazıları tanıdı: Kapsülün üzerindeki yazılar İbranice'ydi ve top mermisi de İsrail ordusu (IDF) tarafından üretilen ve kullanılan 120 mm'lik standart bir mermiydi. Bu mermi uzun süre Saraybosna'nın bombalanmasında kullanılmış ve şehre yapılan insani yardım uçuşları da uzunca bir süre bu bombalamalar nedeniyle sekteye uğramıştı. Wienberg, ayrıca Sırp saldırganların (Çetnikler) İsrail yapımı Uzi silahlar kullandıklarına da defalarca şahit olduğunu söylüyordu.

Profesör Primorac, makalesinde Bosna'daki Sırpların İsrail yapımı silahlar kullandıklarına dair daha bunun gibi pek çok görgü tanıklığı olduğunu, ancak İsrailli yetkililerin bu gerçeği birkaç kez resmi olarak yalanladıklarını yazıyordu. Primorac, Sırp-İsrail ilişkisi ile ilgili diğer bazı detaylar da veriyordu:

> Sırplar İsrail'le olan ilişkilerini hiç bir zaman gizlemeye çalışmadılar. Belgrad'daki eski bir savaş bakanlığı görevlisi olan Dobrila Gajic-Glisic, 1992'de yayınladığı bir kitabında, 1991 Ekimi'nde, yani Birleşmiş Milletler'in Eski Yugoslavya'ya silah ambargosu koymasından bir ay sonra İsrail ile Sırbistan arasında büyük bir silah anlaşması yapıldığını yazmıştı. Bu anlaşmanın yapıldığı sıralarda Sırplar çoktan Vukovar ve Dubrovnik gibi Hırvat kentlerini bombalamaya başlamışlardı. Aynı sıralarda Yugoslav basınının çeşitli gazetelerinde İsrail ile Sırplar arasındaki silah bağlantıları ile ilgili haberler yayınlandı. 3 Haziran 1993 tarihli European gazetesinde ise Batılı istihbarat raporlarına dayanılarak, Mossad ile Bosnalı Sırplar arasında yapılan yeni bir silah anlaşmasının varlığından söz edilmişti.

Primorac, tüm bu bilgilerin ardından Sırpları Naziler'e benzetiyor ve "II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da yürütülen ilk soykırımın İsrail silahları ile yürütüldüğünü" yazıyordu. Aslında II. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da bir "soykırım" yürütülmemişti ama şu anda yürütülen Müslüman soykırımının İsrail'in desteğiyle yürütüldüğü açık bir gerçekti...

İran'ın Kuşatılması

Anti-İslami Enternasyonal'in son dönemdeki en önemli uygulamasının ise, İslamintern'in lideri olan İran'a karşı uygulanan kuşatma politikası olduğu söylenebilir. Clinton yönetiminin uyguladığı bu politika, doğal olarak, büyük ölçüde İsrail'in ve lobisinin telkinleri sonucunda oluşmuştur. İran'a yönelik kuşatma uygulanması, Clinton'ın Ortadoğu'yla ilgili Ulusal Güvenlik Danışmanı Martin Indyk tarafından ilk olarak gündeme getirilmişti. Daha önce İsrail Başbakanı İzak Şamir'in basın danışmanlığını yapan Avusturalya doğumlu bir Yahudi olan ve uzun bir süre de İsrail'in ABD'deki en önemli lobi kuruluşu olan AIPAC'ta (American-Israel Public Affairs Committee) çalışan Indyk, İran'a karşı "dual containment" (çifte kuşatma) politikasını savunmuş uygulamaya sokmuştu. Bu politika, 1995 başında ekonomik ambargoya dönüştü. 1995 Martı'nda, İran ile İslam Devrimi'nden bu yana Hürmüz boğazında petrol çıkartma ve sevkiyatı için anlaşma yapan ilk Amerikan şirketi olan Coneco'nun Tahran'la yaptığı 1 milyar dolarlık anlaşma, Clinton yönetimi tarafından iptal edildi. Ancak

olayın bir de perde arkası vardı. Cengiz Çandar'ın 21 Mart 1995 tarihli *Sabah* gazetesinde yazdığı gibi, aslında, devreye İsrail lobisi girmiş ve Coneco'nun bağlı bulunduğu ana şirketin en büyük hissedarı bulunan Amerikan Yahudi ailesi Bronfman kanalıyla, İran-Coneco anlaşmasının iptalini sağlamıştı.

En son olarak da Clinton, 1 Mayıs 1995'te New York'ta Dünya Yahudi Kongresi'nin toplantısında, İran'a ekonomik ambargo konduğunu ve tüm müttefiklerinden de bu uygulamaya katılmalarını beklediklerini açıkladı. Japonya ve Avrupa ülkeleri ambargoya soğuk bakarken, İsrail yönetimi, verdiği karardan dolayı Clinton'ı kutluyordu...

Kafkaslar ve Orta Asya'da İsrail-Rus İttifakı: Tacikistan ve Çeçenya Cepheleri

Son dönemlerde İslam dünyasının yeni cephelerinden biri de Kafkasya ve Orta Asya haline geldi. Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Müslüman cumhuriyetler, kısa sürede Rus yayılmacılığı ile yeniden karşı karşıya kaldılar.

Bu arada bir yandan da İsrail, bu bölgeye yönelik son derece belirgin bir yakınlaşma politikası izlemeye başladı. İsrailli yöneticiler sözkonusu cumhuriyetlere geziler düzenlediler, o cumhuriyetlerin bazı liderleri de İsrail'de boy gösterdi. İsrail, "tarımsal işbirliği" gibi anlamlı bir yöntemle bu devletlere yaklaşırken, bir yandan da Mossad ajanı işadamı Shaul Eisenberg aracılığıyla bölgedeki uyuşturucu ticaretine de el atıyordu.

İsrail'in bölgeye yönelmesinin ardındaki temel etken ise birtakım ticari çıkarların ötesinde, asıl olarak stratejik hesaplardı. İsrail, önemli bir İslami potansiyele sahip olan eski Sovyet Cumhuriyetlerinin gerçek anlamda İslamileşmesinden ve bölgede radikalizasyondan çekinmişti. İsrail'in bu yöndeki hesapları zamanın Genel Kurmay Başkanı Ehud Barak tarafından açıkça dile getirilmiş, Barak, yeni cumhuriyetlerin "Müslüman" kimliğine atıfta bulunarak, yeni Müslüman cumhuriyetlerin doğmasının İsrail'in çıkarlarına uygun olmadığını söylemişti. Dolayısıyla İsrail'in Orta Asya ve Kafkaslar'la ilgilenmesinin ardındaki asıl neden, bu ülkelerin İslami bir tarza kaymalarına engel olmaktı.

Bu durumda İsrail'in ve Rusya'nın hedefleri tam uyuşuyordu. Çünkü Rusya'nın da en çok korktuğu şey, yeni cumhuriyetleri İslam'a "kaptırmak"tı. İzak Rabin'in Yeltsin ile 1993 yazında Moksova'da yaptığı ve ana konusu "İslam tehlikesi" olan görüşme de bu ittifakı sağlamlaştırmış, Rabin Yeltsin'i "radikal İslam konusunda yeterince duyarlı bulduğunu" açıklamıştı. Bu "anti-İslami" ittifakı ABD de onaylıyordu. İsrail'in Amerikalı uzantılarından Henry Kissinger, "İslami radikalizm en şiddetli biçimde Rus çıkarlarına da aykırıdır. Dolayısıyla Washington Moskova ile işbirliği yapmalıdır" diyerek konuya açıklık getirmişti.

Rusya ile İsrail'in İslam'a karşı kurduğu ittifak, ilk işaretlerini Tacikistan'da verdi. Sovyetler'in çöküşünün ardından bağımsızlığına kavuşan Tacikistan'da, kısa bir süre sonra ülke içinde güçlü olan İslami hareket iktidara geldi. Ancak Rus destekli eski komünistler 1992'nin son günlerinde Müslümanlara karşı kanlı bir saldırı başlatarak yeniden iktidara oturdular. İşin ilginç yanı, Rusya ile birlikte İsrail'in de komünistlerin yanında yer almasıydı. Müslümanlara karşı saldırıya geçen komünist birliklerinin içinde pek çoki askeri uzmanların bulunduğu ve İsrail silahlarının kullanıldığına ilişkin haberler o dönemde özellikle İslami basında sıkça yer almıştı.

Kafkaslar'da Müslümanlara karşı açılan bir ikinci cephe ise halkının % 80'i Müslüman olan Çeçenya oldu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasına rağmen bağımsızlığını kazanamayan ve Rusya Federasyonu sınırları -yani Rus hegemonyası- içinde tutulan Çeçenya, Aralık 1994'te bağımsızlığını ilan etti. Üstüne üstlük, Çeçen lideri Dudayev, bir "İslam devleti" kurmayı hedeflediklerini açıkladı. Çeçenya'nın İnguşlar, Tatarlar ve Dağıstanlılar'ı da yanına alarak Kuzey Kafkasya'da efsanevi Şeyh Şamil direnişini tekrar edecek bir İslami kalkan oluşturmasından korkan Rusya; tank dahil 2.000 zırhlı araç, 350 savaş uçağı, 400'den fazla füze bataryası ve 50 bin asker ile Çeçen topraklarına girdi.

Çeçenya işgalinin görünmeyen yüzü ile ilgili önemli bir bilgiyi ise Çeçen Cumhurbaşkanı merhum şehit Cahar Dudayev'in özel temsilcisi Safita Murat verdi. Murat, "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" başlığıyla yayınlanan bir röportajda, Çeçenya'nın işgal edilmesi planının arkasında Moskova'daki güçlü Yahudi liderlerin

yer aldığını ve Yeltsin'i bu konuda ikna edenlerin de sözkonusu Yahudiler olduğunu söylemişti. Safita Murat'ın sözünü ettiği "Yahudiler"den birisi, Yeltsin'in Kafkasya ve Ortadoğu politikalarını belirleyen Dışişleri danışmanı Vitaly Naumkin'di. Mayıs 1995'te, Ankara'da, Graham Fuller'in ve İsrailli Dışişleri görevlilerinin de katıldığı Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya konulu bir konferansta konuşan Naumkin, Rusya'nın Çeçen direnişini kırmak için her türlü yolu kullanmaktan çekinmeyeceğini söylemişti.

İsrail'in Çeçenya'daki ilginç bir operasyonu da dikkat çekiciydi: Yahudi Devleti, Rus saldırılarının başlamasından iki ay kadar önce, Çeçenya'daki Yahudileri İsrail'e aktarmaya başlamıştı. Gizlilik içinde yürütülen harekat sonucunda, Rus saldırıları başladığında, İsrail'e gitmeyi reddeden az sayıdaki Çeçen Yahudisi dışında, ülkede yahudi kalmamıştı. Haberi veren *Yeni Yüzyıl* "Yahudilerin büyük bölümü Ruslar Çeçenya'ya girmeden ülke dışına çıkarılırken, 50 kadarı Grozni'de çarpışmalar başladıktan sonra güçlükle kaçabildi" diyordu.

Bu kuşkusuz önemli bir bilgiydi: İsrail'in, Yahudileri Rus saldırısından iki ay önce tahliye etmeye başlamış olması, Rus saldırısından en az iki ay öncesinden haberdar olması anlamına geliyordu. Bu durum, Safita Murat'ın "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" şeklindeki açıklamasıyla yan yana geldiğinde ise ortaya daha anlamlı bir tablo çıkıyordu: Rus işgali, İsrail'in bilgi ve denetimi ile gerçekleştirilmişti.

Azerbaycan ve Elçibey Bağlantısı

Üstte saydığımız Tacikistan, Azerbaycan ve Çeçenya örnekleri, Yahudi Devleti'nin Orta Asya'daki İslami potansiyeli engellemek için kullandığı anti-islam güçleri destekleme ve kışkırtma yönteminin birer uygulamasıdır. Ancak İsrail bunun yanında bir ikinci yöntemi, seküler liderleri destekleme ve yönlendirme yöntemini de kullanmaktadır. Bunun çarpıcı bir örneği, askeri bir darbe ile devrilene dek Azerbaycan'ın Devlet Başkanlığını yürüten Ebulfez Elçibey'di. Elçibey, İslam'a karşı garip yaklaşımlar içinde olan ve oldukça da seküler bir liderdi. Ali Bulaç, Elçibey'in zihin yapısından bir yazısında şöyle söz etmişti:

> Azerbaycan'ı ziyaret ettiğim sene Elçibey başındaydı... Amerika ve Türkiye'ye mesajlar göndermek üzere ikide bir İran'a çatıyor, arasıra 'İranlı mollalar kafamı bozmasın, değil Şiiliği, Müslümanlığı dahi yasaklayıp Şamanizmi ilan ederim' diyordu. Bir defasında da Hz. Muhammed (s.a.v.) ile peygamberliğin sona ermediğini, Mustafa Kemal'in Türk dünyasının peygamberi olduğunu söylemiş, bu çirkin, çiğ ve küstahça demecinden dolayı gece gündüz sarhoş dolaşan Azeriler'den bile tepki almıştı. Son günlerde aynı Elçibey'in İran'ı parçalamak üzere bir kez daha sahneye çıktığını görüyoruz. Geçmişte İran'ın pek yakın bir gelecekte beş ana parçaya bölüneceği kehanetinde bulunan bu Azeri İttihatçı, şimdi tarihin iki Azerbaycan'ı birleştirme görevini kendisine verdiğini, bu kaçınılmaz kadere boyun eğerek İran sınırları dahilinde kalan Güney Azerbaycan'ı Kuzey Azerbaycan'a katacağını söylüyor... Belli ki birileri Elçibey'e bu yönde demeçler verdiriyor, arkasından birtakım medya kuruluşlarıyla eşgüdüm halinde bunu kamuoyuna bir duyuru ve İranlılar'a bir tehdit olarak öne sürüyor. Bu duyuru ve tehditlerin hangi merkezden beslendiğini tahmin etmek için kahin olmak gerekmez. Amerika ve İsrail'in İran'a karşı başlattıkları saldırı ile birlikte düşünüldüğünde bu tehditin kaynağı da açığa çıkmış olmaktadır. Belli ki bu işi uluslararası Siyonizm tezgahlamaktadır.

Ali Bulaç'ın Elçibey'in tavrını -ve ona destek veren bazı medya kuruluşlarını- "uluslararası Siyonizm"le ilişkilendirmesi yerindeydi. Çünkü "Azeri İttihatçı", iktidarda olduğu sırada gerçekten de "uluslararası Siyonizm"le çok ilginç yakınlaşmalar içine girmişti. Elçibey yönetimi sırasında İsrail ve Azerbaycan arasında gizli bir diplomasi trafiği başlamıştı. Resmi olarak iki ülke arasında diplomatik ilişki kurulmuş olmamasına karşın, İsrail'in temsilcisi Lev Bardani Bakü'de bir eve yerleşmiş ve 'İsrail'in Azerbaycan'daki gözü-kulağı' işlevini görmeye başlamıştı. Lev Bardani'nin haftada birkaç kez Elçibey'le ve Savunma Bakanlığı ile görüştüğü rapor ediliyordu. Lev Bardani, özellikle askeri konularda Azeri yönetimi ile diyalog kuruyordu. Bardani ayrıca ülkedeki Yahudi cemaatinin önde gelenleriyle de bağlantı halindeydi.

Elçibey de İsrail'i çok sevmişti. "İsrail'le askeri alanda işbirliği yapmak istiyoruz. İsrailliler çok gelişmiş bir teknolojiye sahipler ve mükemmel silahlar üretiyorlar. Fakat böyle bir ilişkinin olumsuz bir şekilde

değerlendirilmesini istemiyoruz. Her durumda İsrail ile diplomatik ilişkiler bir-iki ay içinde kurulacak" diyordu. Bu ilişkilerin arkasında oldukça ilginç isimler de vardı; İsrail ve Azerbaycan arasındaki askeri ilişkiler, üst düzey Mossad yetkilisi David Kimche tarafından yönetiliyordu.

Elçibey'in "uluslararası Siyonizm"le olan ilişkisi, 1992 Ağustosu'nda Türkiye'ye yaptığı bir resmi ziyaret sırasındaki ilginç bir görüntüyle de tescillenmişti. Elçibey'in heyetinde Azerbaycan'daki Yahudileri temsilen cemaat lideri Boris Vayzalt da bulunuyordu. Çankaya'da Elçibey onuruna verilen resepsiyona başındaki kutsal takkesi (kipa ya da tefilin) ile katılan Vayzalt, Azeri liderinin yanında anlamlı bir tablo oluşturmuştu.

Bu ülkelerin yanısıra, İsrail, Orta Asya'daki; Kazakistan, Kırgızistan ve Özbekistan gibi Türki Cumhuriyetlerle de yakın ve ilginç ilişkiler kurdu. Ticari görünüm altında yürütülen bu ilişkilerin gerçek amacı ise Orta Asya'daki muhtemel bir İslami yükselişe karşı önlem alabilmek, bölgedeki seküler yöneticileri güçlendirip, onları İsrail'in müttefikleri arasında katabilmekti.

"Ahzab"

"YENİ MASONİK DÜZEN" adlı kitabımızda ortaya konan ve bu yazıdizisi boyunca da özetlenen bu gerçekler, aslında bizlere Kuran ayetlerinin ve İslam'ın tarihi tecrübesinin yeni bir tecellisini göstermektedir.

Kuran, Müslümanların karşılarında düşman olarak kimi bulacaklarını bildirirken şöyle der: **"Andolsun, insanlar içinde, mü'minlere en şiddetli düşman olarak Yahudileri ve müşrikleri bulursun"** (Maide Suresi, 82). Bugün dünyanın dört bir yanında Müslümanlara düşmanlık gösteren yerel güçler -Sırplar, Hindular, vb.- ayetin içindeki "müşrik" tanımına uymaktadırlar. Ancak ayetin hükmüne göre, müşrikler kadar en az Yahudilerin de Müslümanlara düşmanlığı sözkonusudur. Ve Anti-İslami Enternasyonal'in anatomisi bizlere göstermektedir ki; bugün İslam dünyasının dört bir yanındaki İslam-karşıtı hareketlerde "müşrik"lerin yanında "Yahudileri" de bulmak mümkündür.

Bu ilginç durum, aslında İslam ümmetinin ilk kez karşılaştığı bir durum değildir. Peygamberimiz zamanında da Hayber Kalesi'ni mesken eden Yahudi kabilesi Ben-i Kaynuka, Arap yarımadasındaki farklı müşrik topluluklarını Müslümanlara karşı organize etmişti. Hendek (Ahzab, Hizipler) savaşı, Yahudiler tarafından kışkırtılmış olan farklı grup (hizip)lerin Müslümanların elindeki Medine'ye saldırmalarıyla gerçekleşmişti. Bugün de Müslümanlar, aynı merkezden kışkırtılıp organize edilen farklı hiziplerin saldırılarıyla karşı karşıyadır.

Ahzab savaşı oldukça uzun sürmüş, ama sonunda Müslümanların zaferiyle sonuçlanmıştı. Madem bugün benzeri bir durumla karşı karşıyayız, öyleyse bu kez de aynı sonuç gerçekleşebilir.

Ancak bir şartla; bugünkü Müslümanlar da, Ahzab savaşını yapan sahabenin iman, ihlas ve kararlılığına sahip olmalıdır. Sahabe gibi düşünmeli, sahabe gibi davranmalı, sahabenin aklına ve bilincine sahip olmalıdır. Her zaman için birlik ve beraberlik düsturu ile hareket etmeli, onları birbirine düşürmek için düzenlenen kışkırtma ve tuzaklara alet olmadan, her türlü dünyevi hırs ve tutkudan kopmuş bir biçimde, tek bir mukaddes amaç için çalışmalıdırlar.

Özellikle Türkiye'ye bu konuda büyük bir görev düşmektedir. İslam dünyasının liderliğini asırlar boyu yürütmüş ve bugün de aynı liderliği yürütmek için gereken siyasi ve sosyolojik birikime sahip olan Türkiye, eğer bu sorumluluğu üstlenecek bilince de sahip olursa, o zaman 21. yüzyıl bir öncekinden çok daha farklı olabilir.

Anti-İslami Enternasyonal, ve özellikle de onun "Moskova"sı olan İsrail, işte bu yüzden Türkiye konusunda çok hassastır. Bu yüzden Türkiye'yi İslami kimliğinden koparmak ve o kimlikten uzak tutmak için bu denli büyük bir diplomasi ve gizli diplomasi faaliyeti yürütmektedir. Yine aynı sebeple, Türkiye'deki Müslümanları birbirine düşürmek, toplumun bir kısmının İslam'a cephe almasını sağlamak için çeşitli provokasyonlar ve dezinformasyonlar üretmektedir.

İşte tüm bu nedenle, Türk toplumunun bu büyük oyuna gelmemesi, kendi esas kimliğinden uzaklaşmaması, o kimliğe sarılması, hem Türk toplumunun hem de İslam dünyasının genelinin kurtuluşu için elzemdir.

MOBUTU'NUN GİZLİ DESTEKÇİSİ

Eylül 1997

Zaire'nin rezil diktatörü Mobutu, ya da uzun tam adıyla "Joseph Desire Mobutu Sese Seko Kuku Ngbendu Wa Za Banga" (Tavukların Korkulu Rüyası, Cesur Savaşçı), birkaç gün önce öldü. Üçüncü Dünya'nın en kanlı, en acımasız ve en hırsız diktatörlerinden biri olan Mobutu, eski adı Kongo olan Zaire'yi tam 32 yıl tam bir işkence rejimi ile yönetmişti. Siyasi rakiplerini öldürterek başa geçmiş, sonra da ülkenin tüm kaynaklarını kendisinin ve ailesinin servetine dönüştürmüştü. Diktatör İsviçre'deki banka hesaplarına milyarlar pompalarken, Zaire'nin insanları açlıktan ölmek üzereydi ve yılda 80 dolardan az bir gelire sahiptiler. Ülkenin zenginliklerinin diktatör ve arkadaşları arasında sistematik bir şekilde yığılması ve paylaşılması sonucunda, Mobutu'nun şahsi servetinin 7 milyon dolara ulaştığı hesaplanıyordu.

Mobutu, ülkesi Zaire'de bebekler ve küçük çocuklar açlıktan ölmekte iken, her ay özel bir Concorde uçağı kiralıyor ve saç traşı olmak için New York'un doğu yakasındaki ünlü kuaförüne gidiyordu! Saraylarında kullandığı klozetleri altınla kaplatmıştı. Kendisine karşı çıkmaya çalışan muhalifleri ise palalarla doğratıyor, korkunç işkencelerden geçiriyordu. Kısacası, dünyanın gördüğü en büyük zalimlerden biriydi.

Mobutu'nun ölmesinden birkaç gün sonra, diktatörün bu zulmü dünya basınında yeniden konu edildi. Yerli medyada Mobutu ile ilgili haberler ve yorumlar yayınlandı. Bu yazılarda diktatörün iktidarını ABD, Belçika ve Fransa gibi ülkelerin kendisine verdiği desteği borçlu olduğu da belirtildi. Ancak bu ülkelerin yanında Mobutu'nun kanlı diktasında önemli bir rolü olan bir ülke daha vardı ki, adından pek söz edilmedi.

Bu ülke İsrail'dir. Yahudi Devleti, 1950'li yılların sonlarında ciddi bir Afrika stratejisi belirlemiştir ve bu strateji gereği kara kıtadaki çoğu diktatörle bağlantıya geçmiş, çoğuyla üstü kapalı ama etkili ittifaklar kurmuştur.

İsrail Bağlantısı

İsrail'in sözkonusu Afrika stratejisi ve bu strateji gereği Mobutu'yla kurduğu gizli ittifak, Hayfa Üniversitesi'nde eğitim veren İsrailli profesör Benjamin Beit-Hallahmi'nin *The Israeli Connection: Who İsrael Arms and Why* (İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor) adlı önemli kitabında (Pantheon Books, New York, 1987) ayrıntılarıyla anlatılır.

Hallahmi'ye göre, İsrailli askeri uzmanlar, 1969 yılında Mobutu'nun ordusundaki özel timleri eğitmeye başlamışlardı. İlerleyen yıllarda da ilişkiler hızla gelişmiş, Mossad Zaire'de son derece aktif hale gelmişti. Savunma Bakanı Ezer Weizmann (şu anki Cumhurbaşkanı) 1979'da Zaire'yi gizlice ziyaret etmiş ve Mobutu'ya askeri yardımı artırma sözü vermişti. 1981'de ise Mossad'ın ünlü ajanlarından David Kimche Mobutu'nun konuğu oldu. Aynı yıl Savunma Bakanı Ariel Şaron gizlice Zaire'ye geldi ve Mobutu'yla, diktatörün özel koruma birliğini eğitmek için anlaşma imzaladı. 1982 yılında, Mobutu, İsrail'le ilişkilerini geliştirmesine karşılık 10 milyon dolar bahşiş aldı. 1983'de Ariel Şaron 4 günlük bir Zaire ziyareti yaptı ve Mobutu'nun özel koruma birliğindeki askerlerin sayısının 3 binden 7 bine çıkması ve İsrailli uzmanlar tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı. 1984'de İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, dünya Yahudilerini Zaire'de yatırım yapmaya davet etti. İlerleyen yıllarda İsrail lobisi, Washington'da Mobutu lehine lobicilik yaptı.

1985'te ise Mobutu İsrail'e resmi ve anlı şanlı bir ziyaret yaptı. Zaire diktatörü, başkan Haim Herzog tarafından 21 el silah atışı ve İsrail hava gücü jetlerinin uçuşuyla gösterişli bir şekilde karşılandı.

Bu dönemde Mobutu'nun İsrail'den iki büyük ricası vardı: Zaire'deki baskıcı gizli polis servisinin İsrail tarafından eğitilmesi ve Yahudi lobisinin ABD'de Mobutu'yu desteklemesi. Bu isteklerin ikisi de İsrail tarafından kabul edildi. Kısa bir süre sonra iki İsrailli general, Ehud Barak (şu anda muhalefetteki İşçi Partisi'nin lideri) ve Abraham Tamir'in Zaire'ye yaptığı ziyarette Mobutu'nun gizli polisinin, sayıları yüzleri bulan özel "bodyguard"larının ve istihbarat servisinin İsrailli uzmanlar tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı.

Mobutu İçin Yahudi Lobisi Devrede

İsrail Mobutu'ya yardım etmek için gerçekten Amerika'daki nüfuzunu kullandı. Dışişleri Bakanı Yitzhak Şamir'in Aralık 1982 Zaire ziyaretinde, iki Yahudi ABD Kongre üyesinin, Howard Wolpe ve Stephen Solarz'ın Mobutu lehine lobi yapacağına söz verdi. Gerçekten de Solarz ve Wolpe Mobutu lehine lobi yaptılar ve etkili de oldular. İsrail, bu iki Yahudi Kongre üyesi aracılığıyla, Zaire'ye yapılan Amerikan yardımının artmasını ve Reagan yönetiminin genel olarak Mobutu rejimine olumlu yaklaşmasını sağladı.

İsrail, Mobutu'nun Amerika'daki imajını değiştirmek için de oldukça çaba sarfetti. 1981'de İsrail'in iktidar partisi olan Likud'un da seçim kampanyasını yürüten İsrail Zeev First firması, bir Amerikan Yahudi delegasyonu tarafından 1982'de Zaire'ye yapılan ziyareti organize etti.

Mossad ve Mobutu

İsrail ile Mobutu arasındaki ilişkilerde, Yahudi Devleti'nin istihbarat servisi Mossad da önemli rol oynamıştı. Benjamin Beit-Hallahmi'nin yazdığına göre, Mossad ajanı Meir Meyouhas, "Mobutu'nun sağ kolu" haline gelmiş ve Afrika diktatörüne hemen her konuda danışmanlık yapmıştı. Meyouhas, Zaire diktatörünün dış gezilerinin tümünde ona eşlik etti. Özellikle Mobutu'nun Amerika gezisinde önemli görüşmeler ayarladı: Zaire diktatörünü Amerika'daki Yahudi örgütleriyle görüştürdü ve bu örgütlerin aracılığıyla da IMF'nin Mobutu rejimine cömert krediler vermesini sağladı... Hallahmi, Meir Meyouhas'ın "Mobutu'nun en yakın dostu ve en iyi iş ortağı" olduğunu yazıyor.

Kirli Çamaşırlar

Benjamin Beit-Hallahmi'nin kitabında yazıldığına göre, İsrail'in Afrika'daki tek dostu Mobutu değildi. İdi Amin, Bokassa gibi en az Mobutu kadar eli kanlı olan diktatörler, Angola ve Mozambik'teki faşist terör örgütleri ve hepsinden önemlisi onyıllarca Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki siyahlara kan kusturan ırkçı rejim (Apartheid rejimi) İsrail'den büyük destekler görmüşlerdir. İsrail'in bu faşist ve ırkçı rejimlerle ittifaklar kurmasının nedeni ise, bunları, o dönemde Afrika'da hızla yayılan ve Filistin direnişine sempatiyle bakan sol hareketlere karşı bir kalkan olarak kullanma niyetidir.

Ve tüm bunların bize gösterdiği önemli bir sonuç vardır: İsrail'in tarihi, pek çok "kirli çamaşır" ile doludur ve Yahudi Devleti, nasıl Filistinlilere karşı acımasız bir terör politikası yürütüyorsa, başka ülkelerdeki terörist rejimlerle de kolaylıkla işbirliği yapmıştır ve yapmaktadır.

Bu gerçeğin bilinmesi ise oldukça önemlidir, çünkü Türkiye'nin Ortadoğu politikasını İsrail'in eksenine oturtmayı kendisine görev sayan "bir kısım medya", İsrail'i adeta bir barış havarisi gibi sunmaktadır. İsrail, "Ortadoğu'nun yegane demokrasisi", "uluslararası terörün önündeki en büyük engel" gibi sıfatlarla tanımlanmakta ve "terörizm mağduru" sayılmaktadır. İsrail'in Mobutu gibi "yamyam"larla kurduğu dostlukların bilinmesi, umarız, bu gerçek dışı tablonun biraz olsun aşılmasına yardımcı olur.

İSRAİL'İN TERÖR GELENEĞİ

Mayıs 2000

Bildiğimiz gibi İsrail son günlerde Lübnan'da işgal ettiği bölgelerden çekiliyor. 22 yıllık işgalden kurtulan Lübnan halkı bunun sevincini yaşamakta. Ancak, İsrail'in bazı işgal bölgelerinden çekilmiş olması, geçmişte uyguladığı zulümleri unutturmaya yetecek gibi görünmüyor. Çünkü İsrail'in çok kanlı bir terör geleneği var. Hatta bu terör, bizzat İsrail'i kuran ve yöneten kişiler tarafından uygulanmış durumda.

Terörizmden Başbakanlığa

İsrail'in kurulduğu yıllar, aynı zamanda Ortadoğu'nun da terörle tanıştığı yıllar olmuştu. Yüzyılın başından beri sistemli bir "devlet kurma" programı izleyen Siyonist hareket, 1940'lı yıllarda Filistin'de oluşturduğu terör örgütleri ile bölgeyi kan gölüne çevirdi.

Sağ kanat Siyonistler, Filistin'deki Araplara ve ilerleyen yıllarda da İngilizlere karşı savaşacak olan Irgun Zvei Leumi (Ulusal Askeri Örgüt) ya da kısaca Irgun adlı silahlı yeraltı örgütünü kurdular. Irgun ve 1940 yılında ondan ayrılan Avraham Stern'in kurduğu LEHI (Lomamei Herut Yisrael -İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları), Araplara ve İngilizlere karşı kanlı terör eylemleri gerçekleştirdiler (LEHI, kurucusunun adından dolayı Stern Çetesi olarak da anılır). Irgun ve Lehi'nin iki aktif teröristi, yıllar sonra tüm dünyanın tanıyacağı isimler haline geleceklerdi: Menahem Begin ve İzak Şamir! İkisi de, sırasıyla, Başbakan oldular.

Bu sağ kanat teröristler ile sol kanat Siyonistler arasında da gizli bir ittifak vardı. 16 Eylül 1948 günü Stern örgütünün teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını eleştirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Başbakanı Ben Gurion, Stern militanlarınca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastin sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde... Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Başbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire.! Suikast emrini verenlerden Yitzhak Şamir ise Mossad'ın Avrupa masası şefliğine getirildi.[1] Ben Gurion'un başbakanlığının sürdüğü bu dönemde, Şamir'in de katkısıyla, çok sayıda "İsrail düşmanı" Mossad ajanlarınca Avrupa'da öldürüldü. Kısacası İsrail'in liderleri aktif birer teröristtiler, ya da terörizmi el altından destekliyorlardı.

Terör, İsrail'in kurulmasıyla bitmedi, azalmadı da. Aksine, daha da çok kan dökmeye başladı.

İsrail Tarzı Terör

> ... 80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan, bir ere emir vererek, havaya uçurmak istediği bir evin içine 2 kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker, öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizlettirildikten sonra kadın ve çocuk öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelenen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar, aşağılık katiller haline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi. Aksine soykırımı ve yoketme metodlarını bilinçlice kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalırsa, o kadar iyiydi...

Üstteki satırlar, İsrail'in *Davar* gazetesinin 9 Haziran 1979 tarihli sayısında yayınlandı. Yazılanlar, 1948'de Dueima adlı Filistin köyünün ele geçirilmesi sırasında yapılanlara tanıklık eden İsrailli bir askerin katliam hatıralarıydı.

Önemli olan bu satırlarda anlatılanların, istisnai bir terör eylemini değil, İsrail'in devlet terörünün sıradan bir örneğini tarif etmesidir. Bir diğer "sıradan örnek", İsraillilerin devlet kurdukları yılda, 1948'de Deir Yassin köyündeki Arap halka giriştikleri katliamdır. Menahem Begin'in yönettiği Irgun ve Stern teröristleri, Kudüs yakınlarındaki Deir Yassin köyüne düzenledikleri baskın sırasında, hamile kadınların ve çocukların da dahil olduğu 280 kadar Arap köylüsünü sokaklarda dolaştırdıktan sonra kurşuna dizmişlerdir. Ancak bir de önemli "detaylar" vardır: Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları koparılmıştır. Siyonistler bazı kurbanları öldürmek için bıçak kullanmışlardır. Raporlarda "ortadan ikiye biçilen" küçük bir kız çocuğundan da söz edilmektedir.[2]

Bu şekilde 6 ay içinde Arap köylerine düzenlenen sayısız baskınlarla 400 bine yakın Arap, yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Deir Yassin Katliamı bu baskınların sadece birisiydi. İsraillilerin yıllar içinde terör yoluyla boşalttıkları köy sayısı, İsrail'in az sayıdaki "muhalif" seslerinden biri olan Israel Shahak'ın tespit ettiği rakama göre, 385'tir. Bu köylerde yaşayanların içinde korku yöntemiyle kaçırılanların yanında, Deir Yassin'le aynı kadere uğrayanlar da vardır.

İsrail'in terörü, ilerleyen yıllarda da kan dökmeye devam etmiştir. Kibya ya da Sabra Şatilla katliamları, yine buzdağının görünen kısımlarıdır. İsrailliler çoğu kez bu açık eylemleri bile üstlenmemeye çalışmışlardır. Örneğin İsrail'in 1982 yazındaki Lübnan'ı işgali sırasında Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında öldürülen 1.500'ün üstündeki Filistinli hakkında Begin "Yahudi olmayanlar, Yahudi olmayanları öldürdü, bize ne!" demişti. Oysa kısa süre sonra katliamı gerçekleştiren Falanjistlerin İsrail subaylarının komutasında olduğu ve İsrail ordusunca silahlandırıldıkları ortaya çıktı.

İsrail Tarzı İşkence

İsrail'in kutsal terörünün önemli bir parçasını ise işkence oluşturmaktadır. 1967'den bu yana iki milyondan fazla Filistinli'yi işgal altında yaşamaya zorlayan Yahudi Devleti, bu Filistinlilerin muhalefetini kırmak ve onları göçe ikna etmek için sistemli bir işkence politikası uygulamıştır.

Yahudi Devleti'nin korkunç işkence yöntemleri, ilk kez Londra'da yayımlanan *Sunday Times*'ın 1977 yılında yayınladığı uzun bir araştırmada ortaya çıktı. Belgelenen vakalar, 1967'den itibaren on yıllık İsrail işgali sırasında işkence gören 44 Filistinli'nin durumlarını ortaya koyuyordu.

Buna göre, İsrail'in; Nablus, Ramallah, Hebron ve Gazze'deki hapishanelerinde, Kudüs'teki Rus sitesi ya da Moskoviya olarak bilinen sorgu ve gözaltı merkezinde ve Yona, Ramle, Sarafand, Nafha gibi özel askeri hapishanelerde inanılmaz işkenceler uygulanıyordu. Sistemli dayak dışında, İsraillilerin kullandığı işkence türleri arasında; cinsel organlara elektrik verme, tutukluyu çırılçıplak buzlu suya sokma, gözleri bağlanmış olan tutuklunun üzerine özel eğitilmiş köpekleri saldırtma, vücudun değişik yerlerinde sigara söndürme, tırnakların ve sağlam dişlerin sökülmesi gibi yöntemler vardı.

Bazı tutukluların kızları da tutuklanmış ve bunlara babalarının gözü önünde tecavüz edilmiş, sonra da tutuklu kendi kızıyla cinsel ilişkiye girmesi için zorlanmıştı. Erkek tutukluların hayalarının sıkıştırılması da çok kullanılan yöntemlerden biriydi. Bu işkenceler sonucunda çok sayıda Filistinli tutukluda kalıcı sakatlıklar meydana geldi. Çoğunun cinsel fonksiyonları sona erdi, görme ve işitme duyularını ve akli dengelerini yitirenler oldu. Bu fiziki işkencelerin yanında psikolojik yöntemler de vardı. Siyasi tutuklular, kasten, İsrail ordusuna çizme, kamuflaj ağı, vb. malzeme imal etme işlerine koşuluyorlar, reddettiklerinde fiziki yöntemlere başvuruluyordu.[3]

Sunday Times'ın ortaya çıkardığı bu vakalar, 1967-1977 yılları arasındaki işkence vakalarıydı. İlerleyen yıllarda da İsrail'in terörü ve işkencesi sürdü. Yalnızca 1987-1993 döneminde; İsrail birlikleri tarafından 1.283 Filistinli öldürülmüş, 130.472 tanesi hastaneye kaldırılacak derecede yaralanmış, 481 tanesi sürülmüş, 22.088

tanesi gözaltına alınmış, 2.533 ev mühürlenmiştir.[(4)] Gözaltı ve tutukluluk sırasında kullanılan işkence yöntemlerinin hangi boyutlara vardığını bilmek de mümkün değildir.

İsrail işkence geleneği ile ilgili olarak en son 1995 Ağustosu'nda ortaya bazı yeni bilgiler çıktı. Emekli Albay ve tarihçi Moşe Givati, *Çöl ve Alevlerin İçinde* adlı kitabında, 1948, 1956 ve 1967'deki Arap-İsrail savaşlarında İsrail ordusunun savaş esirlerine inanılmaz işkenceler yaptığını yazdı. Buna göre, esir alınan Mısırlı askerlerin gözleri sigara ile oyulmuş, cinsel organları kesilmişti...

İsrail'in Fanatikleri

Buraya kadar anlattıklarımız İsrail'in kirli bir terör geleneği olduğunu göstermektedir. Ancak daha da ilginç olan bir husus, bazı İsraillilerin bu teröre sözde dini bir anlam vermeye çalışmalarıdır. Muharref Tevrat'ta (Eski Ahit'te) yer alan ve şiddet emreden bazı ayetleri, bölgedeki Müslümanlara uygulamak istiyen fanatik Yahudiler vardır.

Bu Muharref Tevrat ayetlerinin bazılarına bakalım. Örneğin Eski Ahit'in Tesniye kitabında, 7. Bap şöyle başlar:

> **Allah'ın Rab, mülk olarak almak için gitmekte olduğun diyara seni götüreceği ve senin önünden çok milletleri, Hittileri ve Girgaşileri ve Amorileri ve Kenanlıları ve Perizzileri ve Hivileri ve Yebusileri, senden daha büyük ve kuvvetli yedi milleti kovacağı; ve Allah'ın Rab onları senin önünde ele vereceği ve sen onları vuracağın zaman; onları tamamen yok edeceksin; onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin; kızını onun oğluna vermeyeceksin ve onun kızını oğluna almayacaksın... Çünkü sen Allah'ın Rabbe mukaddes bir kavimsin; Allah'ın Rab, yeryüzünde olan bütün kavimlerden kendine has bir kavim olmak üzere seni seçti.**

I. Samuel kitabı 15. Bap'ın başında ise şu ayet yer alır:

> **Orduların Rabbi şöyle diyor: Amalek'in İsrail'e yaptığını, Mısır'dan çıktığı zaman yolda ona karşı nasıl durduğunu arayacağım. Şimdi git, Amaleki vur ve onların herşeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme ve erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsini öldür.**

Ayetlerde geçen Hittiler, Yebusiler, Amalekler gibi kavimler, M. Tevrat'ın yazıldığı dönemlerde Ortadoğu'da bulunan toplumlardır. Bu nedenle bu ayetlere (ve M. Tevrat'ın içindeki yüzlerce benzerlerine) göz atan pek çok kişi, tarihin derinliklerinde kalmış birer şiddet olayının hikayesini okuduğunu sanabilir. Oysa gerçek böyle değildir... İsrail'in ılımlı siyasetçilerinden Amnon Rubinstein, şu satırları yazıyor:

> (İsrailli radikallerin) kullandığı lisanda, günümüzdeki Araplar; Yebusiler'dir, Amalekler'dir ya da Kenan diyarının Tevrat tarafından lanetlenen yedi kavminden herhangi birisidir... Tesniye'de, 'geride hiç bir şey kalmayacak şekilde' Amalek'i yok etmek üzere verilen emir, doğrudan bugünkü Araplar'a yönelik olarak yorumlanmaktadır... İsrail'in savaşları da bu çerçevede anlaşılmakta ve bu savaşlarda bu 'yeni Amalekler'e karşı insancıl davranılmaması gerektiği söylememektedir. Haham Menachem M. Kasher, 1967 savaşından sonra yazdığı bir yazıda, Tevrat'ın 'onları sizin önünüzden yavaş yavaş azaltacağım ve yurtlarına sizi yerleştireceğim' şeklindeki ifadesinin, İsrail'in Araplar'la olan ilişkisini tarif ettiğini yazmıştır... Bar Ilan Üniversitesi'nden Haham Israel Hess, daha da ileri gitmiş ve 'Tanrı'nın Amaleklere karşı girişilen savaşa bizzat katıldığını' söylemiştir. Israel Hess'in konuyla ilgili yazısının başlığı ise, 'Tevrat'ın katliam emirleri'dir.[5]

İşte İsrail'i Ortadoğu için hala tehlikeli bir faktör kılan unsurların başında, İsrail'deki bu fanatik Yahudiler ve onların Müslümanlara olan bakış açısı yatmaktadır. Bu ideolojiye sahip gruplar İsrail siyasetinde oldukça etkilidirler. Mecliste bu fikre sahip milletvekilleri vardır, hükümetlerde bu fikre sahip bakanlar bulunmaktadır. Bu, Ortadoğu'ya barış ve huzur gelmesine engel olacak en büyük tehlikelerden biridir.

Temennimiz Barış ve Huzurdur

Elbette dileğimiz, Ortadoğu'da İsrail'in fanatizmi ve saldırganlığı nedeniyle yarım asırdır akan kanın durması, tüm işgal edilen bölgelerin (Doğu Kudüs dahil) sahiplerine geri verilmesi ve bölgedeki farklı din ve milletlerin barış ve huzur içinde yaşamasıdır. Nitekim, tek Allah'a ve O'nun vahyettiği kitaplara inanan Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanların birarada yaşamaları son derece tabii ve bizim inancımızın temeli olan Kuran-ı Kerim'e de uygun bir kavramdır. Kuran'da Müslümanların ehl-i kitab'ın (Yahudi ve Hıristiyanların) yemek davetlerine icabet edebilecekleri, bu dinden hanımlarla evlenebilecekleri bildirilir ki, bunlar sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını sağlayacak esaslardır. (Maide Suresi, 5) Yine Kur'an'da havra ve kiliselerin korunması üzerinde durulmaktadır. (Hac Suresi, 40)

Dolayısıyla, biz Müslümanların Yahudilere karşı bir kin ve husumeti olamaz. Temennimiz, buraya kadar anlatılan "İsrail vahşeti ve fanatizminin" de ortadan kalkması ve böylece Ortadoğu'ya gerçek bir barışın yerleşmesidir. Nitekim Devlet-i Ali Osmaniye hakimiyetinde iken, Ortadoğu'daki farklı din ve milletler asırlar boyunca huzur içinde yaşamışlardır.

1) Richard Curtiss, "The Good Cops and Bad Cops Who Killed the Peace Process". Washington Report on Middle East Affairs. Haziran 1995
2) Lenni Brenner, The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir, London: Zed Books, 1984, ss. 141-143
3) Ralph Schoenmann, Siyonizm'in Gizli Tarihi, Kardelen Yayıncılık. 1992. ss. 79-95
4) Washington Report on Middle East Affairs, Haziran 1994
5) Amnon Rubinstein, The Zionist Dream Revisited: From Herzl to Gush Emunim and Back, 1.b., New York: Schocken Books, 1984, s. 116

İSRAİL'İN ORTADOĞU STRATEJİSİ ve SURİYE

Haziran 2000

Giriş

Hafız Esad'ın ölümünden sonra Suriye'de neler olacak? Hafız Esad'ın oğlu ve kardeşi arasındaki iktidar çelişkisi daha güçlü boyutlara varacak mı? Esad'ın otoritesi ile birarada tutulmuş bir "mozayik" olan Suriye'de iç karışıklar yaşanması olasılığı var mı? Bu sorular önümüzdeki günlerde sıkça tartışılacak.

Ancak, tüm bu belirsizlikler içinde, Ortadoğu'nun en etkili güçlerinden biri olan ve komşularının iç karışıklıklarına müdahale etmesiyle tanınan İsrail'in acaba bir hesabı var mı? Esad'ın ne kadar ömrü kaldığını hesaplamak için olmadık yöntemler kullanan Mossad, Esad sonrası Suriye için ne gibi bir plana sahip?

İsrail'in Korkusu

İsrail Ortadoğu'da bir Müslüman denizinin ortasındaki bir ada gibi yaşamaktadır ve varlığını devam ettirebilmesi, bu "bünye"nin zayıf ve pasif kalmasına bağlıdır. Şimdiye dek ABD'nin gücü sayesinde kendisine yöneltilen tehditleri kolaylıkla püskürtebilmiştir ama uzun vadede bu yeterli bir destek olmayabilir. 20 sene, 30 sene ya da 50 sene sonra, içinde yaşadığı Müslüman denizinin daha güçlenmiş, bütünleşmiş bir biçimde İsrail'i kuşatmayacağının herhangi bir garantisi yoktur.

Potansiyel olarak her İsraillinin beyninin bir köşesinde var olan bu korku, İsrailli psikoloji profesörü ve siyaset bilimci Benjamin-Beit Hallahmi'ye göre bir tür "Hıttin Sendromu"dur. Hıttin Savaşı, Kudüs'te kurulan ve bir asırdan fazla yaşayan Haçlı Krallığı'nın Selahaddin Eyyubi'nin orduları tarafından bozguna uğratıldığı savaştı. Büyük bir askeri güç sayesinde Batı'dan gelerek Kudüs'ü alan Haçlılar, sonuçta bünye tarafından kabul edilmeyen bir organ gibi, Filistin'den atılmışlardı. Aynı şeyin uzun vadede İsrail'in başına gelemeyeceğini ise kimse garanti edemez. Benjamin Beit-Hallahmi şöyle der:

> 1187 yılındaki Hıttin Savaşı, bugün Ortadoğu'daki hemen hiç kimse tarafından unutulmuş değildir. Bu, Selahaddin'in Haçlı ordusunu yendiği büyük savaştır. Hıttin bugün İsrail'de, Taberiye yakınlarındadır. Ancak bu büyük savaşın yapıldığı yere, yoldan geçenlere bu tarihsel olayı hatırlatacak hiç bir işaret, hiç bir yazı konulmamıştır. Çünkü İsrailliler Hıttin'i hatırlamak istemezler, Hıttin hakkında düşünmek istemezler. Çünkü bu savaş, onlara Hıttin'in yeni bir benzerinin kendi başlarına gelebileceği ihtimalini hatırlatmaktadır.[1]

Bu nedenledir ki, İsrail'in 1950'lerden bu yana temel mantığını hiç değiştirmeden uyguladığı strateji, Ortadoğu'daki Müslüman Arap dünyasını kendisine karşı birleşik bir cephe oluşturmaktan alıkoymaktı. Bu yüzden de, Müslüman Arap dünyasını birleştirmeye ve İsrail'e karşı hareketlendirmeye çalışan akımlar İsrail'in hep bir numaralı düşmanı oldu. Bu akımın ilk örneği, Mısır lideri Nasır'ın etkisiyle 1950'lerde başlayıp 70'li yıllara dek etkisini sürdüren anti-emperyalist ve sosyalist içerikli Arap milliyetçiliği dalgasıydı. 1980'lerde ise ikinci bir dalga, bu kez İslam dalgası İsrail'e karşı stratejik bir tehdit olarak ortaya çıktı. 90'lı yıllarda iyice güçlenen bu akım, bugün İsrail için bir numaralı uzun vadeli stratejik tehdidi oluşturuyor.

Peki ama İsrail kendisi için en önemli stratejik tehdit olarak gördüğü bu düşmana karşı ne tür bir bölgesel düzenleme peşinde? Yaşadığı coğrafyada, yani Ortadoğu'da komşularına ve diğer Arap ve Müslüman devletlere karşı nasıl bir strateji belirliyor?

Bu sorunun cevabı bulmak için öncelikle yakın geçmişe bir göz atmak gerekiyor.

İsrail'in Sömürgecilerle İttifakı

İsrail, kurulduğu günden itibaren kendisini tehdit eden "Hıttin Korkusu"na karşı kayıtsız kalmadı. Yahudi Devleti, bir Müslüman denizi konumundaki Ortadoğu'da hayatta kalabilmek için çok geniş kapsamlı bir "beka stratejisi" geliştirdi. Strateji, Ortadoğu ülkelerinin İsrail'e karşı birleşik bir cephe haline gelmekten alıkonulmasını öngörüyordu.

İsrail liderlerinin bu amaçla 1950'li yıllarda geliştirdikleri "çözüm", Ortadoğu'nun bir sömürge bölgesi olarak kalmasını sağlamaktı. İsrail Başbakanı Ben-Gurion, Ekim 1956'da Fransa ve İsrail liderleri arasında yapılan Sevr Konferansı'nda ortaya attığı Orta Doğu "yerleşim" planında şöyle bir öneri getirmişti:

> Ürdün'ün var olma hakkı yoktur ve bölünmelidir. Ürdün ırmağının doğu yakası Irak'a katılacaktır ve Arap mültecileri buraya yerleşecektir. Batı Şeria, özerk bir bölge olarak İsrail'e verilecektir. Lübnan, Hıristiyan bölümünün dengesini bozan Müslüman bölgelerden kurtarılacaktır. Irak, Doğu Şeria ve Güney Arapyarımadası İngilizlerin olacaktır. Süveyş Kanalı milletlerarası olacak ve Kızıldeniz boğazları İsrail kontrolu altına alınacaktır.[2]

Kısacası Ben-Gurion, Ortadoğu'nun İsrail açısından güvenli hale getirilmesi için bazı bölgelerin İsrail tarafından işgal edilmesini, bazı bölgelerin de İngiltere gibi Batılı güçler tarafından yeniden sömürgeleştirilmesini istiyordu. Bölge tekrar sömürgeleştirilecek ve İsrail bu işin gerçekleşmesine yardım edecekti. Hayfa Üniversitesi'nden Benjamin Beit-Hallahmi, bu konuda şöyle diyor: "1950'lerin ilk yıllarından itibaren, İsrail liderleri Üçüncü Dünya'da ve Ortadoğu'da sömürgeciliğin yıkılmasına yönelik olarak yapılan her hareketin İsrail için bir tehdit unsuru olduğunun farkındaydılar ve buna göre davranıyorlardı."[3]

İsrail bu strateji gereğince 1950'li yıllar boyunca Ortadoğu'daki sömürgeci güçlerle, yani Fransa ve İngiltere ile işbirliği yaptı. Fransa'nın Cezayir'deki bağımsızlık hareketini bastırmak için yürüttüğü kanlı savaşın ve Müslümanlara karşı gerçekleştirdiği katliamların en büyük destekçisi İsrail'di. İsrail 1956'da ise İngiltere ve Fransa ile ittifak halinde Mısır'a saldırdı.

İsrail'in 1950'lerin başında tasarladığı ve uygulamaya koyduğu bu strateji, pek başarılı olmadı. Yahudi Devleti, yüzyılın ilk yarısında Ortadoğu'yu yönetmiş olan Batılı sömürgeci güçlerin bölgede tutunabilmesini sağlayamadı.

İsrail'in "Çevre" Stratejisi

Yahudi Devleti'ni kuran ve ilk iki onyılını düzenleyen David Ben-Gurion ve kurmayları, bu noktada daha gerçekçi ve tutarlı bir "beka stratejisi" belirme ihtiyacı duydular. İsrail'in, düşman bir "Müslüman Arap denizi" tarafından bir "ada" gibi çevrelendiği bir gerçekti. Bu durumda, yapılacak iki şey vardı:

1) Müslüman Arap denizinin ötesine uzanmak, bu denizin "çevresindeki" ülkelerle ittifak imkanları aramak. "Çevre stratejisi" adı verilen bu plan, İran ve Etiyopya gibi Arap Ortadoğusunun çevresindeki Arap olmayan ülkelerle ittifaklar kurmayı öngörüyordu.

2) Müslüman Arap ülkelerinin içindeki iç karışıklıkları, iktidar mücadelelerini körüklemek, iç savaşlar çıkarmak ve böylece bu ülkeleri parçalamak.

İsrail her iki stratejisini de ısrarla uyguladı. Etiyopya ve İran ile (Şah döneminde) çok güçlü ittifaklar kurdu ve bu şekilde Arap ülkelerine karşı stratejik bir güç elde etmiş oldu. Örneğin Kuzey Irak'ta 1960'larda başlayan ve 70'lerin ortalarına kadar süren Kürt isyanı, İsrail ve İran tarafından ortaklaşa desteklendi.

Öte yandan İsrail, Ortadoğu'daki pek çok Arap ülkesinin "içini karıştırmak" ve mevcut çatışmaları körüklemek için çaba harcadı. Lübnan, Yemen, Umman, Çad ve Sudan'daki iç savaşların hepsinde de "İsrail parmağı" vardı. İsrail, bu iç savaşların hepsinde, savaşın Müslüman veya Arap olmayan taraflarını destekleyerek bu ülkeleri zayıflatmak ve parçalamak için uğraştı.

Ortadoğu İçin Siyonist Plan

İsrail Dışişlerinde eski bir görevli olan Oded Yinon'un, 1982 yılında Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Enformasyon Dairesi'nin İbranice yayın organı *Kivunim*'de yazdığı bir rapor, Yahudi Devleti'nin Ortadoğu'da ne tür bir uzun vadeli strateji planladığını gösteren çok önemli bir belgeydi. "1980'lerde İsrail İçin Strateji" başlığını taşıyan yazı, İsrail'in tüm Ortadoğu'yu kendi beka stratejisi uyarınca düzenlemeyi, tüm bir bölgeyi "hayat sahası" haline getirmeyi hedeflediğini gösteriyordu çünkü.

Yinon'un raporu, Ortadoğu ülkelerinin demografik (nüfus) yapısını kendine temel alıyordu. Bu demografik yapının özeti şuydu:

Ortadoğu ülkelerinin hiç biri, tek bir milletten oluşan sabit ve köklü devletler değildirler, aksine, yapay biçimde birbirine tutturulmuş birer zoraki mozayiktirler. Bu durum, Ortadoğu'yu 19. yüzyılın sonunda ve 20.

yüzyılın ilk çeyreğinde sömürgeleştiren Avrupalı güçlerin yaptığı bir düzenlemenin sonucudur. Sömürgeciler, Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün gibi Ortadoğu ülkelerini nüfus ya da mezhep temeline göre değil, kendi idari bölüşümlerine göre oluşturmuşlar, sınırları da masa üzerinde cetvelle çizmişlerdir. Dolayısıyla bu ülkelerin hiç biri, sosyolojik bir "millete" sahip olmayan, yapay ve dolayısıyla da kolaylıkla çözülüp dağılabilecek devletlerdir. Suriye ya da Irak vardır, ama "Suriye milleti" ya da "Irak milleti" gibi sosyolojik bir gerçek yoktur, dahası, bu devletlerin sınırları içinde birbirlerine pek de dostça bakmayan farklı dini ve etnik gruplar vardır.

Peki böylesine karışık bir Ortadoğu'da İsrail'in stratejisi nedir? Cevap basittir; "böl ve yönet" yani bu yapay devletlerin parçalanıp çözülmelerini sağlamak.

Suriye'nin Parçalanması Senaryosu

1980'lerde İsrail İçin Strateji raporunun yazarı Oded Yinon, raporunda Ortadoğu'daki her Arap ülkesini ele alır ve İsrail tarafından nasıl parçalanabileceği hakkında fikir yürütür. (Örneğin Irak'ın; kuzeyde bir Kürt Devleti, ortada bir Sünni Arap devleti, güneyde ise bir Şii Arap devleti olmak üzere üçe bölünmesinin mümkün olduğunu, İsrail'in bu yönde çaba harcaması gerektiğini yazar. Dikkat edilirse bu plan bugün gerçekleşme yolundadır.)

1980'lerde İsrail İçin Strateji raporunda Suriye hakkında yazılan "parçalanma senaryosu" ise şöyledir:

> Suriye etnik yapısına uygun olarak, bugünkü Lübnan'da olduğu gibi çeşitli devletlere ayrılacaktır. Böylece kıyıda bir Şii Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni devleti, Şam'da buna düşman bir başka Sünni devleti, ve Havran, kuzey Ürdün ve belki bizim Golan'da bir Dürzi devleti. Böyle bir devletleşme uzun vadede bölgede barış ve güvenliğin garantisi olacaktır ve bu hedef bugün artık erişebileceğimiz kadar yakındır.[4]

Yinon, Suriye'nin parçalanmasının bölgede "barış ve güvenliğin garantisi" olacağını söylemekle, kuşkusuz İsrail'in güvenliğini kast etmektedir. Ona göre Yahudi Devleti'nin güvenliği, uzun vadede ancak Arap devletlerinin çözülüp parçalanması ile mümkün olabilmektedir. (Rapordan, İsrail'in zamanı geldiğinde Golan Tepeleri'ndeki işgalini sona erdirebileceği de anlaşılmaktadır. Yinon'un "bizim" diye tanımladığı Golan, birleşik bir Suriye'ye olmasa da, parçalanmış bir Suriye'nin "bakiye"lerinden birine verilebilir.)

Yinon, Suriye'nin bu tür bir çözülmeye nasıl sürüklenebileceği konusunda fikir yürütürken, ülkedeki Alevi azınlık iktidarının yarattığı gerilime dikkat çeker:

> Bugün Suriye ordusunun büyük bölümü Sünnidir, ama başlarında Alevi subaylar vardır. Irak ordusu ise ağırlıklı olarak Şiidir, ama subayları Sünnidir. Bunun uzun vadedeki önemi büyüktür ve bunun içindir ki, ordunun sadakati uzun ömürlü olamaz... İktidardaki güçlü askeri rejim (Hafız Esad rejimi) dışında, Suriye'nin temelde Lübnan'dan hiç bir farkı yoktur. Nitekim bugün Sünni çoğunluk ile iktidardaki Alevi azınlık (nüfusun yalnızca % 15'i) arasında sürmekte olan gerçek iç savaş içteki sorunun vahimliğini gözler önüne sermektedir.[5]

İşte bu husus, bizlere İsrail'in Hafız Esad sonrası Suriye'de nasıl bir strateji izleyeceğini de göstermektedir: Orduya hakim olan Alevi subayları desteklemek, böylece Suriye'deki Alevilerin kurduğu azınlık iktidarını sağlamlaştırmak. Bölgedeki Sünni Müslümanların herhangi bir muhalefetini ise, Hafız Esad'ın 1982 yılında yaptığı kanlı Hama ve Humus katliamlarında olduğu gibi, zalimce bastırmak.

İsrail'in uzun yıllar önce belirlediği bu stratejilerin Hafız Esad'ın ölü- münden sonra değişen Suriye dengelerinde nasıl uygulanacağını önümüzdeki aylarda ve yıllarda birlikte göreceğiz. Elbette ki temennimiz Suriye dahil tüm Ortadoğu ülkelerinde mezhep ve etnik kökenden kaynaklanan çatışmaların sona ermesi, bunların İsrail'in elinde bir koz haline gelmekten kurtarılmasıdır.

Sonuç

20. yüzyılda dünyanın en kanlı, en karmaşalı ve en huzursuz bölgelerinden ikisi Ortadoğu ile Balkan Yarımadası oldu. Her iki bölge de büyük savaşlar, iç savaşlar, işgaller, gerilla hareketleri, etnik temizlikler,

sürgünler, mülteciler gördü. Özellikle etnik ve dini farklılıklara dayanan çatışmalar, her iki bölgeyi de kan ve gözyaşı ile suladı.

Dahası, yüzyılın bitimine iki yıl kala, sözkonusu iki bölge de bu özelliklerini aynen koruyor. Her iki bölgede de zoraki bir barış rüzgarı estiriliyor, ama çatışmalara neden olan taraflar hala ayaktalar ve ilk fırsatta birbirlerine girmek için hazır bekliyorlar. Suriye'nin durumu da bundan farklı değil.

Oysa hem Balkan yarımadası hem de Ortadoğu bir zamanlar böyle değildi. Aksine, her iki bölge de asırlar süren bir istikrar, barış ve huzur dönemi yaşamıştı. Balkanlar'da 19. yüzyıla, Ortadoğu'da ise 20. yüzyıla kadar süren bu istikrarın nedeni ise, bu bölgelerdeki Osmanlı hakimiyetiydi. Bugün bazı tarihçiler, Ortadoğu'da Osmanlı hakimiyeti altında istikrar ve sükun içinde geçen asırları "Pax Ottomana", yani "Osmanlı barışı" diye tanımlıyorlar.

Görünen o ki, bölgenin yeniden huzur ve istikrara kavuşması, bölgedeki tüm Müslüman ülkelere etki edebilecek yeni bir "Osmanlı barışı"yla sağlanabilir. Bunun öncülüğünü yapması gereken devlet ise, elbette Osmanlı'nın yegane varisi olan Türkiye...

1) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why?, s. 248
2) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s.5
3) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s.5
4) Israel Shahak, The Zionist Plan for the Middle East, s.5
5) Israel Shahak, The Zionist Plan for the Middle East, s.5

İSRAİL ve HAÇLILAR

Temmuz 2000

Tarih tekerrür etmez belki, ama tarihte birbirine çok benzeyen olaylar vardır ve bu benzerliklere dayanarak gelecek hakkında tahminler yürütmek mümkündür. İsrail'in Ortadoğu'daki varlığından söz ettiğimizde, bu olgu için bulabileceğimiz en iyi benzerlik ise Haçlılardır. Çünkü stratejik açıdan bakıldığında Haçlılar ile İsrail arasında çok az bir fark olduğu görülür.

Her iki güç de Müslüman bir coğrafya olan Ortadoğu'ya silah zoruyla ve kan dökerek dışarıdan girmiş, Ortadoğu'nun Müslümanlar için en kutsal ikinci bölgesi olan Kudüs ve civarını işgal etmiş ve burada birer devlet kurmuşlardır.

İki taraf arasındaki benzerliği daha ayrıntılı olarak görebilmek için, öncelikle Haçlıların tarihine kısaca bir göz atalım.

Haçlıların Mirası

Dünya tarihinin önemli olayları arasında yer alan Haçlı seferlerinin ilki, 1095 yılında başlamıştı. Papa II. Urban'ın 25 Kasım 1095 günü Clermont Konseyi'nde yaptığı çağrı ile, "Kutsal Toprakları Müslümanlardan kurtarmak" ve asıl olarak da Doğu'nun efsanevi zenginliğine ulaşmak üzere yüz binin üzerinde insan, Avrupa'nın dört bir yanından Filistin'e doğru yola çıktı. Uzun ve yıpratıcı bir seferden ve Müslümanlarla yaptıkları kanlı çatışmalardan sonra 1099 yılında gerçekten de Kudüs'e vardılar. Zorlu bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve içindeki sivillerin büyük bölümü katliamdan geçirildi. Bu ilk Haçlı ordusu, Kudüs'ü kendisine başkent yaptı ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdu.

Haçlılar Filistin ve civarını ele geçirdikten sonra, bu coğrafyada hayatta kalabilmenin yollarını aramaya başladılar. İlk yapılması gereken, milyonlarca Müslümanın ortasında bir ada gibi duran Haçlı Krallığını askeri yönden güçlendirmekti. Bunun için Avrupa'dan Filistin'e sürekli olarak yığınak yapıldı. Kurulan askeri tarikatlar,

Avrupa'dan çok sayıda insanı Filistin çöllerine getirdiler ve profesyonel birer asker olarak eğittiler. Öte yandan müstakbel Müslüman saldırılarına karşı dayanabilmek için güçlü kaleler inşa edildi. Avrupa ülkelerinde sürekli yardım kampanyaları düzenleyen "Haçlı lobisi" yoluyla, Filistin'de kurulan Krallığın yaşatılması için onyıllar süren bir uğraşverildi.

Ama tüm bu askeri çabalar, Ortadoğu'daki temel stratejik gerçeği değiştirmiyordu. Burası Müslüman bir coğrafyaydı ve Müslümanların ortasında bir ada gibi yaşayan, hem de uyguladığı terör nedeniyle o Müslümanların kinini kazanmış bir devletin yaşamını sürdürmesi mümkün değildi. Askeri takviyeler, profesyonel ordular, güçlü kaleler, tüm bunlar Haçlıların bir süre daha ayakta kalmalarını sağlayabilirdi belki, ama bir gün kaçınılmaz son gelecekti. Tek sorun, Müslümanların Haçlılara karşı ortak bir cephede birleşememeleriydi. Eğer bu birleşme gerçekleşirse, Haçlı Krallığı gün saymaya başlayacaktı.

Selahaddin Eyyubi'nin Zaferi

Nitekim öyle oldu. Haçlılar Kudüs'ü 80 yıldan fazla ellerinde tuttular. Ama bu sürenin sonlarında Ortadoğu'daki tüm Müslüman emirlikleri Selahaddin Eyyubi'nin "cihad" bayrağı altında birleşti. Bu birleşik İslam ordusu, 1187'deki ünlü Hıttin Savaşı'nda tüm Haçlı Ordusunu bozguna uğrattı. Hıttin'ın hemen ardından da -tam da Peygamberimizin bir gecede Mekke'den Kudüs'e götürüldüğü kutsal Mirac günü- Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altında olan şehri kurtardı. Haçlılar, 88 yıl önce Kudüs'ü aldıklarında içindeki tüm Müslümanları katletmişlerdi ve bu yüzden bu sefer de Selahhaddin Eyyubi'nin aynı vahşeti kendilerine yapacağını bekliyorlardı. Oysa Selahhaddin Eyyubi Kudüs'te yaşayan Hıristiyanların hiç birinin kılına dokunmadı.

Kudüs, bu tarihten sonra 8 asır daha Müslümanların egemenliğinde yaşayacaktı.

Haçlılar, Selahaddin Eyyubi'nin zaferinden sonra Filistin'den tamamen yok olmadılar. Hıttin'den kurtulan şövalyeler önce Sur kentinde toplandılar, sonra Akra kalesini ele geçirdiler ve Haçlı Krallığı, bir daha hiç bir zaman Kudüs'ü alamasa da, bir yüzyıl daha Akra'da ve çevresinde yaşadı. Ancak bu umutsuz inat, 1291 yılında tamamen kırılacak ve tüm Haçlılar, bu kez genç Memluk emiri el-Eşraf Halil tarafından, denize döküleceklerdi. Arap tarihçi Ebu el-Fida, şöyle yazıyordu:

> Bu fetihle birlikte, şimdi tüm Filistin Müslümanların oldu. Bu, bir zamanlar kimsenin beklemediği, hatta hayal bile edemediği bir sonuçtu. Şimdi tüm Suriye ve tüm kıyı bölgeleri, bir zamanlar Mısır'ı ve Şam'ı bile ele geçirmeyi düşünen Frank'lardan tamamen temizlendi. Allah'a şükürler olsun.[1]

1291'deki bu "denize dökülme" vakasından sonra, 20. yüzyıla dek bir daha hiç bir Batılı güç -Napoleon'un 1800'lerin başındaki başarısız seferi hariç- Ortadoğu'ya girmeye cesaret edemedi. Tam anlamıyla bir "Müslüman denizi" olan Ortadoğu, içine yabancı ve en önemlisi düşman bir unsurun girmesine izin vermemişti. Büyük bir askeri ve finansal güce dayanarak Filistin'i ele geçiren Haçlılar, içine girdikleri "bünye" tarafından reddedilmiş, dışarı atılmışlardı. Bu, Hıristiyanlar için iyi bir ders olmuştu; bir daha o homojen bünyenin içine girmeye çalışmadılar.

Ancak 1291'deki "denize dökülme"den tam 6 asır sonra bu kez bir başka dinin mensupları aynı şeyi denemeye karar verdiler. Filistin'e "dışarıdan" girip orada bir devlet kurmayı hedeflediler. Hıttin'deki bozgundan sonra geçen yüzyılların ardından, Kudüs'ü Müslümanların elinden almak için yeni bir sefer başlatmaya karar vermişlerdi.

Bu kez sefer, Yahudiler'in seferiydi.

Siyonizm'in Yeni-Haçlı Seferi

Araplar'ın çeşitli isyanlarına, saldırılarına, direnişlerine rağmen, Siyonist proje 1947 yılında gerçeğe dönüştü. İngiltere'nin Filistin'den çekilerek ülkenin geleceğini Birleşmiş Milletler'e havale etmesinin ardından, ülkenin Araplar'la Yahudiler arasında yarı yarıya paylaşımını öngören BM planı uygulamaya kondu. 19 yüzyıl aradan

sonra dünya üzerinde ilk kez bir "Yahudi Devleti" kurulmuştu. Bir başka açıdan da, altı buçuk yüzyıl sonra ilk kez Ortadoğu'nun Müslüman coğrafyasında "yabancı" bir devletin bayrağı dalgalanmaya başlamıştı.

Hem Filistin'deki hem de komşu ülkelerdeki Araplar bu "yabancı" unsuru bünyeden atabilmek için harekete geçtiler ve 1948 yılı içinde iki taraf arasında kanlı bir savaş yaşandı. İsrailliler, "Bağımsızlık Savaşı" adını verdikleri mücadeleyi kazandılar ve Araplar'ı püskürterek BM'nin kendilerine verdiğinden daha da büyük bir toprağı ele geçirdiler. Filistin; Şeria (Ürdün) nehrinin Batı kısmı -sonradan "Batı Şeria" olarak anılır oldu- ve Akdeniz kıyısındaki Gazze kentinin etrafındaki küçük cep -sonradan "Gazze Şeridi" olarak anılır oldu- hariç, tümüyle İsrail'in egemenliği altına girdi.

Bu arada, hem "Bağımsızlık Savaşı" sırasında, hem de sonrasında İsrail tarafından ciddi bir "etnik temizlik" programı uygulandı. Bu yeni "Haçlı Seferi" de, Filistin'i Müslüman ahalisinden gasp ederken bu ahaliyi toplu katliamlardan geçiren ilk Haçlılar gibi, kurduğu yeni devletin topraklarını homojenleştiriyordu: 1 Ocak 1948 günü Filistin'de 600 bin Yahudi ve bunun iki katı kadar Arap yaşarken, 1 Ocak 1950'de Araplar'ın sayısı 150 bine düştü.[2]

48 Savaşı, Araplar için büyük bir yenilgi, İsrail içinse büyük bir zaferdi. Ancak her iki taraf da bu durumun geçici olduğunu ve ilerde kolayca değişebileceğini biliyordu. Çünkü Haçlılar da bundan 9 asır önce gösterişli bir zaferle Filistin'i ele geçirmiş, ama sonra bir gün çekip gitmek zorunda kalmışlardı. İsrail'in Haçlılar'ın başaramadığı bir işe soyunduğunun herkes farkındaydı. İsrailli psikolog ve siyaset bilimci Benjamin Beit-Hallahmi'ye göre, "**İsrail'in problemi, Haçlıların kaderini izlemekten nasıl kurtulabileceğini bulmak"tı**.[3] Araplar ise, "bu yeni Haçlılar'a karşı kendilerini birleştirecek ve zafere ulaştıracak yeni bir Selahaddin beklemeye başlamışlar"dı.[4]

O günden bu yana Araplar'ın beklediği gibi bir Selahaddin çıkmadı. Ama onu izlemeye çalışan başarısız taklitler gezindi ortada. Bu yüzden de İsrail'in yeni bir Hıttin yaşamaktan dolayı duyduğu endişe, ya da bir başka deyişle "Hıttin Korkusu", hep canlı kaldı.

Ve bu yüzden, 1948 sonrasında Ortadoğu, büyük ölçüde bu "Hıttin Korkusu" ve onun türevleri tarafından şekillendi.

Yeni Haçlı Krallığı ve Yeni Haçlı Terörü

İsrail Devleti, kurulduğu günden itibaren Filistin'deki varlığını sağlamlaştırmaya yönelik bir siyaset izledi. Üzerinde en çok durulan hedef, ülkedeki Yahudi nüfusunun artırılmasıydı. Bu amaçla, Diaspora Yahudilerini Filistin'e taşımak için yüzyılın başından beri yürütülen transfer işlemlerine hız verildi. Nazi toplama kamplarındaki, Avrupa'daki, Kıbrıs'taki İngiliz "bekleme kampı"ndaki ve İslam dünyasının farklı yörelerindeki Yahudi toplulukları büyük bir kampanya dahilinde Filistin'e göç ettirildiler. 5 Temmuz 1950'de Knesset (İsrail Parlamentosu) tarafından çıkarılan Geri Dönüş Kanunu ile, "dünya üzerindeki her Yahudi'nin bir oleh (göçmen) olarak İsrail'e yerleşmeye hakkı vardır" hükmü kabul edildi.

İsrail, aynı Haçlıların 9 asır önce yaptıkları gibi, Ortadoğu'daki varlığını sağlamlaştırmak için Filistin'e dışarıdan kendi halkını getiriyordu. Haçlılar, Kudüs'e gelirken yalnızca bir ordu olarak değil, aynı zamanda bir halk olarak gelmişlerdi. (I. Haçlı Seferi'nde, profesyonel askerlerin yanısıra, çok sayıda sivil insan da yollara dökülmüştü.) Kudüs'ü aldıktan sonra da Avrupa'nın dört bir yanından Filistin'e "hacılar" götürülmüş, bunların bazıları da bu kutsal topraklara yerleşmeye karar vermişlerdi.

Yahudi Devleti, Haçlıların yolunu izliyordu. Zaten Ortadoğu gibi homojen bir coğrafyaya dışardan zorla girip, sonra da orada kalabilmek için izlenebilecek tek bir yol vardı. İsrail, aynı yol üzerinde ikinci denemeyi yapıyordu.

Yahudi Devleti ile Haçlı Krallığı arasındaki önemli bir benzerlik de, uyguladıkları terör ve hatta "vahşet"ti. Haçlılar, Ortadoğu'ya öldürerek girmişler, öldürerek ilerlemişler ve Kudüs'ü de içindeki Müslümanları toplu katliamlardan geçirerek almışlardı. Antakya Kalesi'nde ve Kudüs'te sivillere karşı uyguladıkları vahşet, Batılı kaynakların da onayıyla, tarihin gördüğü en büyük kıyımlardandı.

Vahşet, Haçlıların gözünde "stratejik" bir gereklilikti aslında. I., II. ve III. Haçlı Seferleri sırasında korkunç sivil kıyımları gerçekleştiren Franklar, sayıca kendilerinden çok olan Müslümanların arasında korku ve ümitsizlik yaymak ve bu psikolojik avantajı askeri alanda kullanmak istiyorlardı. İngiliz tarihçi Karen Armstrong'a göre, Haçlı terörünün -örneğin III. Haçlı Seferi sırasında 1191'de Richard the Lionheart'ın Akra Kalesi içindeki 3 bin Müslüman'ı kadın-çocuk ayrımı yapmadan boğazlamasının- pragmatik amacı, hem asker hem de sivil Müslümanlar arasında korku ve panik yaratmaktı.[5]

İsrail Vahşeti

Aynı strateji, yeni "Haçlı Krallığı"nın sahibi olan İsrailliler tarafından da izlendi. 1948 Savaşı sırasında ve sonrasında, İsrailliler Arap nüfusa karşı bilinçli bir terör uyguladılar. Amaç, büyük bir korku ve panik yaratarak Araplar'ı evlerini terk edip göç etmeye zorlamaktı. Kullanılan yöntemler de yeterince "korkutucu"ydu doğrusu. İsrail terörünün sıradan bir örneği, bir görgü şahidi tarafından daha sonraları şöyle anlatılacaktı:

> ... 80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan, bir ere emir vererek, havaya uçurmak istediği bir evin içine 2 kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker, öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizlettirildikten sonra kadın ve çocuk öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelenen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar, aşağılık katiller haline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi. Aksine soykırımı ve yoketme metodlarını bilinçlice kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalırsa, o kadar iyiydi.[6]

İsrail'in *Davar* gazetesinde yayınlanan üstteki satırlar, 1948'de Dueima adlı Filistin köyünün ele geçirilmesi sırasında yapılanlara tanıklık eden İsrailli bir askerin katliam hatıralarıydı.

Bu satırlarda anlatılanlar, istisnai bir terör eylemini değil, İsrail'in stratejik terörünün sıradan bir örneğini tarif ediyordu. Bir diğer "sıradan örnek", İsraillilerin devlet kurdukları yılda, 1948'de Deir Yassin köyündeki Arap halka karşı giriştikleri katliamdı. Menahem Begin'in yönettiği İsrailli teröristler, Kudüs yakınlarındaki Deir Yassin köyüne düzenledikleri baskın sırasında, hamile kadınların ve çocukların da dahil olduğu 280 kadar Arap köylüsünü sokaklarda dolaştırdıktan sonra kurşuna dizmişlerdi. Ve bir de önemli "detaylar" vardı: Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları koparılmıştı. Siyonistler bazı kurbanları öldürmek için bıçak kullanmışlardı. Raporlarda "ortadan ikiye biçilen" küçük bir kız çocuğundan da söz ediliyordu.[7]

Bu şekilde altı ay içinde Arap köylerine düzenlenen sayısız baskınlarla 400 bine yakın Arap, yurdunu terketmek zorunda bırakıldı. Deir Yassin Katliamı bu baskınların sadece birisiydi. İsraillilerin yıllar içinde terör yoluyla boşalttıkları köy sayısı, İsrail'in "muhalif" entellektüellerinden biri olan Israel Shahak'ın tespit ettiği rakama göre, 385'ti. Bu köylerin arasında, korkutma yöntemiyle boşaltılanların yanında, Deir Yassin'le aynı kadere uğrayanlar da vardı.

Tüm bu vahşet, başta da belirttiğimiz gibi, stratejik bir amaç taşıyordu. İsrailliler, aynı Haçlılar gibi kendilerinden sayıca çok üstün bir düşmanla karşı karşıyaydılar. Bu düşmana karşı üstün gelebilmek ve kendi varlıklarını korumak için büyük bir askeri güce ve psikolojik üstünlüğe sahip olmalıydılar. Uyguladıkları abartılı vahşet, bu ikinci faktörü sağlamak içindi.

Hıttin Korkusu'nun Aşılamazlığı

İsrail'in son 50 yıllık tarihi, bizlere "Hıttin Korkusu"nun, ya da denize dökülme korkusunun İsrail için daimi bir endişe olduğunu ve asla yok olmayacağını göstermektedir. Yahudi Devleti, kurulduğu günden bu yana tehdit altındadır ve bunu ne savaşla ne de barışla aşamamaktadır. Aşamaz, çünkü "barış"ları gerçek birer barış değildir. Hıttin Korkusu'nu hafifletmek için düzenlenmiş birer "taktik geri adım"dırlar. İçine girdiği ve çok ciddi bir biçimde yaraladığı "bünye" de bunun farkındadır.

Bu bünye, hiç bir zaman İsrail'i kabul etmeyecek ve onu dışarı atmak için fırsat kollayacaktır. İsrail de bu gerçeğin çok iyi farkındadır. Amerika'nın etkisi sayesinde gerçekleşen "barış süreci" gibi yapay düzenlemelerin kendisini asla kurtaramayacağını, ancak zaman kazanmasına yarayacağını da gayet iyi bilmektedir.

İsrail şimdiye dek varlığını sürdürmüştür ve halen sürdürmektedir, çünkü arkasında ABD'nin ezici gücü vardır. Oysa tarih, İsrail'i bu avantajdan mahrum bırakabilir. 20 sene sonra, 30 sene sonra, 50 sene sonra nasıl bir dünya ve Ortadoğu tablosunun ortaya çıkacağını kestirmek mümkün değildir. ABD zayıflayabilir, yüzyılın başında İngiltere'nin başına gelen gerileme sürecini yaşayarak bir "süper güç"ten normal bir Batılı devlete dönüşebilir. Nitekim, çoğu yoruma göre, ABD, düşüşün başlangıcındadır. ABD'nin bir süper güç olmaktan çıkması ise, İsrail için tehlike çanlarının çalması demektir.

İsrail için ABD'nin gücünün zayıflamasından daha da korkunç olan bir başka ihtimal daha vardır; İsrail düşmanlarının global gücünün artması. Yahudi Devleti'nin en büyük endişesi, Müslüman ve Ortadoğu'lu bir devletin, kendisiyle boy ölçüşecek bir güce sahip olmasıdır.

Bu, "yeni bir Selahaddin" anlamına gelir ki, "yeni Haçlı Krallığı" kimliğindeki Yahudi Devleti'nin en büyük korkusudur.

İsrail'in, Ortadoğu'daki ve hatta tüm dünyadaki İslami hareketlere karşı son derece katı bir politika savunmasının, ABD'yi bu yönde yönlendirmesinin nedeni de yine budur. Yahudi Devleti, İslam'ın siyasi boyutunu, 1950'lerde Ortadoğu'yu etkileyen "anti-emperyalist" dalgaya benzetmektedir. Dahası, İslam çok daha köklü ve sağlam bir tehdittir; yalnızca Ortadoğu'yu değil, gerektiğinde tüm İslam dünyasını İsrail'e karşı birleştirebilir. İslam Konferansı Örgütü'nün, Mescid-i Aksa'nın bir kısmının Altı Gün Savaşı'ndaki işgal sonrasında radikal bir Yahudi tarafından ateşe verilmesi üzerine kurulmuş olması son derece anlamlıdır. Eğer İsrail, Likud partisindeki radikallerin ve diğer dinci grupların açıkça savunduğu şeyi yapar ve "Üçüncü Tapınak"ı inşa etmek için Mescid-i Aksa'yı yıkarsa, tüm bir İslam dünyasıyla, hatta tüm bu dünyayı kendisine karşı birleştirecek bir tepkiyle karşı karşıya kalacaktır.

Samuel Huntington'ın öngördüğü "Medeniyetler Çatışması" tezinin asıl olarak İsrail lobisinden destek görmesinin ve zaten İsrail kaynaklı olmasının anlamı da budur. Yahudi Devleti, kendisi için en büyük tehdit olarak gördüğü İslam dünyasını Batı ile çatıştırmak istemektedir. Ya da, Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Israel Shahak'ın deyişiyle, "Anti-İslami bir Haçlı Seferi"nin liderliğini yapmaya soyunmaktadır ve "İslami düşmana karşı girişilecek olan savaşta, Batı'nın öncülüğünü yapmak hedefinde"dir.[8]

İşte İsrail'in tüm uzun vadeli stratejisinin temeli, bu global denkleme dayanmaktadır. Yahudi Devletinin, içinde bulunduğu Müslüman coğrafyada kalması tarihin değişmez kurallarına aykırı bir durumdur. Doğal olan gelişim, "bünye"ye dışardan girmiş olan unsurun "doku uyuşmazlığı" nedeniyle reddedilmesi ve dışarı atılmasıdır. İsrail, bu tarihsel kadere meydan okumaya çalışmaktadır.

Bu nedenle, İsrail asla "Hıttin Korkusu"nu aşamaz. Hayfa Üniversitesi'nden Benjamin Beit-Hallahmi, bu yenilemez korkuya değinir ve şöyle der:

> 1187 yılındaki Hıttin Savaşı, bugün Ortadoğu'daki hemen hiç kimse tarafından unutulmuş değildir. Bu, Selahaddin'in Haçlı ordusunu yendiği büyük savaştır. Hıttin bugün İsrail'de, Taberiye yakınlarındadır. Ancak bu büyük savaşın yapıldığı yere, yoldan geçenlere bu tarihsel olayı hatırlatacak hiç bir işaret, hiç bir yazı konulmamıştır. Çünkü İsrailliler Hıttin'i hatırlamak istemezler, Hıttin hakkında düşünmek istemezler. Çünkü bu savaş, onlara Hıttin'in yeni bir benzerinin kendi başlarına gelebileceği ihtimalini hatırlatmaktadır.[9]

İsrail'in Ortadoğu'ya bakışını anlamak için öncelikle işte bu "Hıttin Korkusu"nun farkında olmak gerekir. Bugün pek çok insan, İsrail'in, ünlü "barış süreci" ile Ortadoğu'da istikrarın öncülüğünü yaptığını sanıyor olabilir. Oysa "barış süreci" bir strateji değil, bir taktiktir. Yahudi Devleti'nin, müstakbel bir "Hıttin"i mümkün olduğunca geciktirmek, zaman kazanmak için kullandığı bir taktik...

Bundan iki yıl önce düzenlenen İsrail'in 50. yıldönümü kutlamalarının ardında da bu gerçeği görmek mümkündür. İsrailliler 50. yıldönümlerini coşkuyla kutlamışlardır. Çünkü 60. 70. veya 80. yıldönümlerini kutlayabilecekleri kesin değildir.

Ortadoğu'nun geleceğini belirleyecek en büyük denklem, bu Hıttin Korkusu'dur.

Oysaki Ortadoğu'daki sorunun yeni savaşlar ve acılar yaşanmadan da çözülmesi mümkündür. Bunun içinse, İsrail'in Haçlıların gittiği yolu terk etmesi, yani saldırganlığı, zulmü, baskıyı kesin olarak bırakması, tarihi suçlarından geri adım atması gerekmektedir. Umulur ki Ortadoğu'nun geleceği bu şekilde olur.

1) Karen Armstrong, Holy War, s. 336; Francesco Gabrieli, Arab Historians of the Crusades, s. 349.
2) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 4.
3) Ibid., s. 182.
4) Ibid., s. 4.
5) Karen Armstrong, Holy War, s. 194.
6) Davar, 9 Haziran 1979.
7) Lenni Brenner, The Iron Wall, ss. 141-43.
8) Israel Shahak, "Downturn in Rabin's Popularity Has Several Causes", Washington Report on Middle East Affairs, Mart 1995.
9) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 248.

AMERİKAN POLİTİKASINDA İSRAİL'İN GÜCÜ

Eylül 2000

Soğuk Savaş'ın sona ermesi ve SSCB'nin dağılıp, eski gücünü yitirmesinin ardından artık Amerika dünyanın tartışmasız tek büyük gücü olduğunu ilan etmiş durumda. Ancak bu dünya egemenliği hedefinin arkasında Amerikan politikasını, dolayısıyla dünyadaki dengeleri, yönlendiren en önemli güç olarak İsrail sayılmalıdır. Özellikle de Amerika'nın dış yardımlarında, Ortadoğu politikasında ve diğer ülkelerle ilişkilerinde önceliği her zaman için İsrail'in öncelikleri alır. Çünkü İsrail-Amerikan politikasında büyük rol oynayan pek çok politik örgütte çok etkin olduğu gibi, bizzat Yahudiler tarafından kurulan örgütlerle de Amerikan politikasına etki etmektedir.

Ancak bu örgütler sadece ülke politikası üzerinde değil, Amerikan toplumunun düşünce ve yaşam tarzı üzerinde de çok büyük bir etkiye sahiptir. Ülkenin ekonomisi üzerinde de çok etkin bir güce sahip oldukları için toplumun yönlendirilmesinde çok önemli bir yer tutarlar. Bu konuda en çok dikkat çeken örgüt, özellikle de seçim dönemlerinde sesini daha fazla duyuran ve gücünü yıllar geçtikçe daha da artıran AIPAC (American Israel Public Affairs Committee - Amerikan İsrail Halkla İlişkiler Komitesi)'dir.

Bu lobi Amerikan Yahudileri tarafından kurulan ve Amerika siyaseti üzerinde etkin bir şekilde faaliyet gösteren en önemli organdır. Eğer bugün Amerikalılar **İsrail hakkında "korkusuzca" konuşamıyorlar veya İsrail'i eleştiren bir söz ettiklerinde hayatlarının alt-üst olacağından çekiniyorlarsa,** bunda en büyük pay kuşkusuz AIPAC'e aittir. Çünkü AIPAC adındaki masum "halkla ilişkiler" ifadesinin aksine, oldukça tehlikeli

ve güçlü bir örgüttür. AIPAC'e "bulaşmak", Washington'daki hükümet yetkilileri ya da Kongre üyelerinin en büyük kabusudur.

AIPAC Amerikan Seçim Sistemini Etkisi Altına Almıştır.

Amerika'da Yahudi lobisinin, özellikle de AIPAC'in, gücünü anlatmak amacıyla yazılmış olan kitapların en önemlisi Paul Findley'in *They Dare to Speak Out* (Konuşmaya Cesaret Ettiler) adlı kitabıdır. Kitabın AIPAC ile ilgili bölümünün adı "King of the Hill" yani "Başkent'in Kralı"dır. Bu tanımlama AIPAC'ın Amerika'daki rolünü çok iyi açıklamaktadır. Çünkü gerçekten de AIPAC, tarihte hiç bir lobi kuruluşunun sahip olmadığı bir güce sahiptir; neyi isterse elde eder. Findley, AIPAC'in adını ilk kez 1967'de Dışişleri Komitesi'ne atandığı zaman duyar. Bir gün komitedeki odasında İsrail'in Suriye'ye yaptığı saldırıyı eleştirirken ondan daha eski bir senatör olan William S. Broomfield "AIPAC'ten Kenen senin bu söylediğini bir duysun, başına neler gelecek o zaman gör"[1] der. Broomfield'ın sözünü ettiği kişi, AIPAC'in o zamanki yöneticisi I. L. Kenen'dir. Senatör Broomfield, AIPAC'in gücünü abartmış değildi. Örgüt gerçekten de Washington'daki en etkili kuruluştur. Kongre üyeleri üzerinde büyük bir baskı mekanizması kurmuştur. Yahudi lobisine yakın medya kuruluşları -ki bunlar neredeyse tüm büyük Amerikan medya kuruluşlarını kapsar- aracılığıyla istedikleri kişi hakkında olumlu ya da olumsuz propaganda yapabilir. Bir kişiyi bir anda büyük skandallarla koltuğundan edebilirken, istediği kişiyi bir anda başkan koltuğuna oturtabilir.

Bu örgütün çok güçlü bir bilgi ve istihbarat ağı vardır. Washington'daki resmi dairelerin herhangi bir koridorunda İsrail ya da İsrail lobisi aleyhinde edilen herhangi bir cümle, kısa sürede AIPAC'in kulağına ulaşır. Ve bu da o sözü eden kimse için hiç olumlu olmaz. Eski bir senatör olan Paul McCloskey, bu konuda "Kongre, AIPAC'in estirdiği bir terör fırtınası altındadır" derken, örgütün çalışma yöntemini de özetlemektedir. Uzun yıllar Senato üyeliği yapan Paul Weyrich, AIPAC'in inanılmaz etkisini Findley'e şöyle anlatır:

> Çok mükemmel bir sistem kurmuş durumdalar. Eğer onların istediği gibi oy verirseniz ya da istedikleri türde konuşmalar yaparsanız, davalarına sıcak bakan medyaya sizin hakkınızda olumlu şeyler söyletirler. Tabii bunun tersi de geçerlidir. Eğer onların hoşuna gitmeyen bir şey yaparsanız, aynı yolla bu kez rezil edilebilirsiniz. Uyguladıkları baskı, senatörlerin, özellikle de destek arayan senatörlerin, bakış açısını kolaylıkla değiştirecek kadar büyüktür.[2]

İşte bu nedenle de çoğu Kongre üyesi böylesine organize bir güçle çatışmaya girmekten korkar ve AIPAC'e sessizce boyun eğer. 1984'e dek Kongre üyeliği yapan Clarence D. "Doc" Long, ise Findley'e şu bilgileri vermiştir:

> Çok uzun zaman önce AIPAC'in benden istediği herşeyi kabul etmeye karar verdim. Onların yaptıkları baskılarla karşılaşmak istemiyordum. Benim seçim bölgem oldukça zorludur. İsrail taraftarlarının herhangi bir sorun oluşturmasını istemiyorum. Bu yüzden kararımı verdim; istediklerini yapıyorum ve desteklerini alıyorum.[3]

Findley kitabında AIPAC'in "Eylem Alarmı" denen bir sisteminden bahsetmektedir. Bu sisteme göre eğer bir Kongre üyesi İsrail hükümetinin ya da İsrail halkının hoşuna gitmeyecek bir şey yaparsa, yaklaşık bin kişilik bir listeye "alarm" sinyali gönderirler. Bu bin kişi, Amerikan toplumu içindeki en etkili Yahudilerden oluşmaktadır (büyük sermayedarlar, resmi görevliler, cemaat liderleri gibi üst düzey kişiler). "Alarm" verildiğinde bu listedeki isimlerin hepsi hedefe yüklenmeye başlarlar. Telefonlar, fakslar yağar ve tehdit kokan "uyarı"lar yapılır. Çok az Kongre üyesi bu tür bir baskıya meydan okumaya niyetlidir.

AIPAC'in Kongre üyelerinden istediği şeyler ise bellidir: "İsrail'le ilgili her oylamada İsrail lehine oy kullanmak." Örneğin İsrail'e yapılan Amerikan yardımının artırılması, İsrail'in uluslararası platformda kayıtsız-şartsız desteklenmesi gibi tüm oylamalarda AIPAC'in gölgesi vardır. Aslında bir Kongre üyesinin İsrail'e yapılan Amerikan yardımının azaltılmasını istemesi son derece doğal bir şeydir, hatta eğer bir "yurtsever" ise bunu istemesi gerekir. Çünkü bu yardım dünyada örneği görülmemiş derecede büyüktür ve Amerikan ekonomisine

de büyük zarar vermektedir. Amerikan halkına ise yüklü bir vergi olarak geri dönmektedir. En başta AIPAC olmak üzere Yahudi lobisinin baskısı sayesinde, Amerika İsrail'e yılda ortalama 6-7 milyar dolarlık bir yardım yapmaktadır. Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, bu konuyla ilgili bir yazıda çarpıcı bir benzetme yapmıştı:

> Los Angeles banliyösü Northridge'i merkez alan 17 Ocak 1994 tarihli büyük California depreminin, toplam olarak 7 milyar dolar zarara yol açtığı hesaplanıyor. İsrail'e yapılan yardımın 1993 senesi içinde Amerikan vergi mükelleflerine masrafı ise 6.321 milyar dolardı. Bu, California depreminin Amerikalılar için İsrail'e yapılan yardımdan daha zararlı olduğu anlamına gelir, öyle mi?... Hayır! Çünkü California'da her yıl deprem olmamaktadır, oysa İsrail bu yardımı her sene almaktadır. Başkan Clinton, 1994 ve 1995 mali yıllarında da aynı yardımın süreceği sözünü vermiştir. Hatta daha sonra Clinton samimiyetini göstermek için bu rakama bir 500 milyon dolar daha ekletmiştir.[4]

İşte Amerikalılara bu tür bir "hasar" veren dış yardım, en başta AIPAC'in sayesinde gerçekleşmektedir. AIPAC ise tüm bu faaliyetini İsrail'den aldığı direktiflere göre yürütür. AIPAC'le İsrail Büyükelçiliği arasında sürekli telefon bağlantısı vardır. Ayrıca AIPAC yöneticileri Elçilik görevlileri ile en az haftada bir kez toplantı yaparlar. Arap İsrail sorununa tarafsız yaklaşılmasını savunan *Washington Report on Middle East Affairs* dergisi, AIPAC'in Kongre üzerindeki etkisini eleştirenlerden biridir. Dergi, sık sık, Batı Şeria ve Gazze için kullanılan "occupied territory" (işgal altındaki toprak) deyiminden yola çıkarak "Congress is an Israelioccupied territory" (Kongre İsrail işgali altındaki bir topraktır) sloganını kullanır. Bu da bir abartma değildir. Paul Findley, ABD'nin eski Sudan Büyükelçisi Don Bergus'un bu konudaki bir yorumunu aktarır. Eski diplomat şöyle demektedir: "Dışişleri Bakanlığı'ndayken eğer İsrail Başbakanı dünyanın düz olduğunu söylerse, Kongre'nin 24 saat içinde bu buluşu tebrik eden bir açıklama yayınlayacağı şakasını yapardık."[5]

AIPAC'ın gücü nerelere kadar uzanıyor?

AIPAC'in gücü özellikle 1970'li yıllardan sonra daha da arttı. Hatta 1983 yılında Başkan Reagan, Kongre'ye karşı AIPAC'ten yardım istemek durumunda kalmıştı. Lübnan'daki Amerikan deniz piyadelerinin varlığına karşı gelişen toplumsal tepkiyi ve bunun Kongre'deki yansımalarını aşmak isteyen Reagan yönetimi, Kongre'yi etkileyemeyeceğini görünce, çareyi Washington'ın "Kralı"na başvurmakta bulmuştu. AIPAC yöneticisi Thomas A. Dine'la özel bir görüşme yaparak Kongre'de Lobi desteği isteyen Başkan, gerçekten de AIPAC'in desteği sayesinde Kongre'ye Amerikan askerlerinin Lübnan'da kalmasını kabul ettirebildi. Bunun ardından Reagan Dine'la yeniden görüşerek AIPAC başkanına "teşekkür"lerini iletti.

Seçimlere AIPAC Desteğiyle Katılanların Seçilme Garantisi Vardır.

AIPAC yalnızca seçilmiş Kongre üyelerini yönlendirmekle kalmaz; istediklerini seçtirmek ve istemediklerinin de seçilmesini engellemek için çalışmakta ve oldukça da başarılı olmaktadır. Bunun en iyi yolu, AIPAC'in İsrail yanlısı adayların seçim kampanyalarına yaptıkları dev maddi yardımlardır. Ancak AIPAC bu yardımları doğrudan yapmaz. Amerikan kanunları, bir lobi kuruluşunun bir adaya 5 bin dolardan fazla yardım yapmasını yasaklamaktadır. Bu nedenle AIPAC, adaylara yardım yapmak için çok daha küçük lobiler, "politik eylem komiteleri" (PAC) kurmuştur. Bu PAC'lerden Amerika'da 3.000'e yakın vardır. Bunların 75 tanesi görünür hiç bir bağlantı olmamasına rağmen (örneğin hiç birinin adından İsrail'le ilgileri olduğu anlaşılmaz) AIPAC'e bağlı olan PAC'lerdir ve en çok para harcayanlar da bunlardır. AIPAC, bu küçük PAC'leri kullanarak dev miktarda para yardımları yapabilmektedir. İsrail yanlısı PAC'ler, 1988 seçimlerinde 477 adaya toplam 5.4 milyon dolar yardımda bulunmuşlardır. 1990 seçimlerinde ise 402 adaya toplam 4.95 milyon dolar aktarılmıştır. 1976-1990 tarihleri arasındaki seçimlerde İsrail yanlısı PAC'ler toplam 21.9 milyon dolar "bağış" dağıtmışlardır. Bağışlar, ağırlıklı olarak Yahudi lobisine daha yakın olan Demokrat Parti adaylarına gitmektedir.[6]

Bunlar kuşkusuz büyük rakamlardır ve seçim kampanyasının çok büyük önem taşıdığı bir ülke olan Amerika'da, hiç bir aday, Yahudi lobisinden gelen bu büyük finansal desteği görmezlik edemez. Yahudi yazar

Stephen D. Isaacs, *Jews and American Politics* adlı kitabında bir Kongre üyesinin şu sözünü aktarır: "Bu ülkede politika yapıyorsanız, hele de Demokratsanız, arkanızda Yahudi parası olmadan bir yere varamazsınız." [7]

Son seçimlere de AIPAC gölgesi düşmüştür.

Bu finansal desteğin yanısıra, çoğu kez medya desteği de Yahudi lobisi kanalıyla gelmekte "ya da gitmekte" dir. Bu yüzden adayların çoğu seçim kampanyası boyunca ellerinden geldiğince bu güçlü lobinin gözüne girmeye çalışırlar. Seçildikleri takdirde İsrail'e nasıl destek olacaklarına dair sözler verirler (bu kural, Başkan adayları için de geçerlidir). Yahudilere sevimli gözükmek için konuşmalar yapıp, en yakın danışmanlarını onlardan seçerler. Oluşturacakları kabineyi belirlerken de bu isimlere öncelik vermeye azami dikkat ederler. Bu yöntemle Yahudilerin hem maddi hem politik hem de oy açısından desteğini almayı isterler. Bunun son örneği ise Demokrat Parti'nin başkan adayı Al Gore'un kendine Başkan Yardımcısı olarak seçtiği ve koyu bir Ortodoks Yahudisi olan Joseph Lieberman'ı seçmesidir. Yahudi oylarını hedef alan bir tercih olarak da değerlendirilen bu karar gerek Amerikan halkından gerekse dünyadaki siyasi otoritelerden çok büyük tepkiler aldı. Çünkü başkan yardımcılığı Amerikan politikasında çok etkin bir görevdir ve Lieberman'ın bu göreve gelmesi İsrail'in Amerikan yönetimindeki ve politikası üzerindeki etkisini kat kat artıracaktır. Al Gore'un seçim döneminde verdiği vaatler, Lieberman'ın konuşmaları bunu açıkça işaret etmektedir.

Seçim döneminde bu kadar söz veren başkan adayları seçildiklerinde mutlaka sözlerinde durmak zorundadırlar. Çünkü birkaç yıl sonra yine seçim zamanı gelecektir. Ayrıca AIPAC, ihaneti asla affetmez. Bu kuralı bozan, yani AIPAC'in egemenliğine karşı başkaldıran çok az kişi vardır Washington'ın yakın tarihinde. Findley bunlardan biridir. Findley "İsrail hakkında konuşmaya cesaret edebilen" birkaç avuç insandan biridir ve AIPAC bu kişileri birer birer cezalandırmıştır.

AIPAC'in Gazabına Uğrayanlar

AIPAC tarafından cezalandırılmış kişilerin hemen hepsinin politik yaşamı sona erdirilmiştir. Bir çok politikacının başına gelenler, AIPAC'in ve genel olarak da İsrail lobisinin gücünü anlamakta açıklayıcı olabilir.

AIPAC'in en önemli özelliklerinden biri, Başkent'te konuşulan herşeyden haberdar olmasıdır. İsrail hakkında Washington'da edilen her söz, AIPAC'in kulağına ulaşır. Bu nedenle politikacılar ya da bürokratlar bu konuda uluorta konuşamazlar. Findley AIPAC'in haber alma sistemini şöyle anlatıyor:

> Kongre'nin ve Kongre'ye bağlı çoğu komitenin çalışmaları halka açık olarak yapılır. Ve İsrail'i ilgilendiren her toplantıda mutlaka bir AIPAC temsilcisini not alırken görürsünüz. Bu temsilci Demokles'in Kılıcı gibidir; oradaki varlığı, İsrail hakkındaki en ufak olumsuz bir yorumun AIPAC merkezine anında ulaştırılacağını gösterir. İsrail hakkında olumsuz birşeyler söyleyen bir Kongre üyesi, toplantının sonunda odasına döndüğünde birbirini izleyen öfkeli ve 'azarlayıcı' telefonlarla karşılaşacaktır. AIPAC lobicileri, Kongre'deki personel ve Kongre'nin çalışma sistemi konusunda gerçek birer uzmandırlar. İsrail'in adı, kapalı kapılar ardında bile geçse, tam olarak ne konuşulduğunu gösteren bir raporu ya da kopyasını hemen ele geçirirler.[8]

Bu yüzden hemen hiç bir Kongre üyesi Lobiyi kızdırmaya cesaret edemez. Çünkü kızdırdığında inanılmaz bir yıpratma kampanyası ile karşı karşıya kalacaktır. Kongre üyesi Paul McCloskey, bu kampanyanın kurbanlarından biri olmuştu. 1980 yılında İsrail'in işgal altında tuttuğu Batı Şeria'dan çekilmesini, aksi takdirde İsrail'e yapılan Amerikan yardımının dondurulmasını öngören bir yasa tasarısı hazırlayan McCloskey, Lobinin bir anda boy hedefi haline geldi. Yahudi basını McCloskey'i "gözü dönmüş bir antisemit" olarak göstermeye, ırkçı, hatta Nazi olarak tanıtmaya başladı. Bir Yahudi yayın organı McCloskey'in resmini baş sayfaya basmış ve altına da "çok yaşa Goebbels" diye yazmıştı. Bir başkası, *Heritage Southwest Jewish Press* daha da ileri giderek McCloskey'e açıkça hakaret etmişti. Başka Yahudi yayın organları da "Amerikan Yahudilerinin bir numaralı düşmanı", "sürüngen", "aşağılık" gibi sıfatlar yakıştırıyorlardı Kongre üyesine. AIPAC'in mali destekçilerinden "multi-milyoner" Amerikalı Yahudi Louis E. Wolfson, "Bu adamı Kongre'den kovmak için gerekli herşeyi

yapmalıyız. Bir daha Kongre'ye dönmeyeceğine de emin olmalıyız" diyordu. Bu tip yıpratıcı propagandalar kuşkusuz son derece etkilidir.

Çünkü AIPAC'in hedefi haline gelen politikacı, ne denli kararlı olursa olsun, sonuçta tek başına bir insandır. AIPAC gibi mafyavari bir örgütle başa çıkamaz. Hakaretler ve tehditler psikolojik yönden yıpratıcıdır. Ayrıca en ufak bir aleyhte propaganda onun politik kariyerine zarar verir. Özellikle de "Yahudi aleyhtarı", "neo-Nazi" gibi suçlamalar Amerikan toplumunda oldukça etkili olmaktadır. Çünkü lobinin beyin yıkayıcı propagandası sayesinde soykırım efsanesine inandırılmış olan toplum, "Yahudi aleyhtarlığı" kavramına karşı son derece hassastır. Bu kelime hemen Auschwitz'deki Soykırım dekorlarını çağrıştırır. Lobi, bu hassas noktayı ustalıkla kullanır ve İsrail'i eleştirmeye kalkan birisine hemen "Nazi" damgası vurur. Eski Dışişleri Bakan yardımcısı George Ball, bu konuda şunları söylemektedir:

> Dayandıkları en önemli güç, antisemitizm suçlaması. Pek çok insan antisemit olmakla suçlanmaktan nefret eder ve Lobi İsrail'i eleştirmeyi hemen her zaman antisemitizmle bir tutar. Bu kozu sürekli gündemde tutarlar ve bu yüzden de kimse ağzını açamaz.[9]

Kimse böylesi bir belaya bulaşmak istememektedir. Ohio'dan eski bir Kongre üyesi İsrail lobisine "bulaşma" yönünden, Kongre'yi dört gruba ayırmaktadır:

> İlk grup, **'İsrail ne isterse verelimciler'** grubudur. İkinci grubu, **"bu konuda rahatsızlık duymalarına rağmen ses çıkarmaya cesaret edemeyenler"** oluşturur. Üçüncü grupta ise **"bu konuda gerçekten büyük sıkıntı duyan, ama açık açık konuşmaktan korktuğu için yalnızca İsrail'e yapılan yardımların azaltılması için sessiz bir çalışma yapanlar"** vardır. Son grup ise **"açıkça Amerika'nın Ortadoğu politikasını eleştiren ve İsrail'in yaptıklarına karşı çıkanlardan"** oluşur. Ama Findley ve McCloskey Kongre'den ayrıldığına göre, artık dördüncü grubun varlığından söz edilemez.[10]

Aynı Kongre üyesi Lobi için şunları söylemektedir:

> Yahudi lobisi korkunçtur. Ne isterse elde eder. Yahudiler eğitimli ve genellikle de çok zengindirler. Ve tek bir konu üzerinde yoğunlaşmışlardır: İsrail. Bu yönden örneksizdirler. Örneğin kürtaj karşıtları Yahudilerden çok daha kalabalıktırlar ama onlar kadar eğitimli ve zengin değildirler. Yahudi lobiciler bunların hepsine sahiptirler ve politik aktivitede bir numaradırlar.[11]

Demokrat Parti'den Kongre üyesi Mervyn M. Dymally ise Amerikan Kongresi'nde İsrail'i eleştirmenin zorluğunu şöyle ifade ediyor: "Bugün İsrail hükümetini İsrail'de Knesset'te (İsrail parlamentosu) eleştirmek, Amerikan Kongresi'nde, bu sözde 'konuşma özgürlüğü' ülkesinde eleştirmekten çok daha kolaydır."[12]

Aslında AIPAC'in "kara liste"sine girmek için İsrail'i eleştirmeye bile gerek yoktur. Yahudi Devleti'ni ilgilendiren konularda biraz tereddütlü davranmak bile örgütün hışmına uğramak için yeterlidir. Maine Senatörü William Hathaway, bunun bir örneğiydi. Senato'daki kariyeri boyunca sürekli olarak İsrail lehine oy veren ve bu yüzden de Lobinin desteğini arkasında bulan Hathaway, yalnızca bir kez AIPAC'in kendisine yolladığı bir deklarasyonu imzalamamıştı. Bu, AIPAC'in ona cephe alması için yeterli oldu. Örgüt, ilk seçimde Hathaway'i yüzüstü bıraktı ve tüm desteğini rakibi William S. Cohen'e verdi. Bunun sonucunda Hathaway 1978'deki ilk seçimleri kaybetti. Cumhuriyetçi Parti'den bir yetkili bu olay üzerine şöyle demişti:

> AIPAC her zaman yüzde yüz sadakat istiyor. Eğer Hathaway gibi bir Senatör yalnızca bir kez bile işbirliği yapmakta tereddüt gösterirse, onu anında defterden siliyorlar." Bir başka Senatör ise olay üzerine şu yorumu yapmıştı: "AIPAC'i memnun etmek için tam sadık olmanız gerekir; % 99.44'lük bir sadakat yeterli değildir. Hathaway'in 1978'deki hezimetinin nedeni, AIPAC'in istediği bu 'saf sadakat'i gösterememiş olmasıdır.[13]

AIPAC'in İsrail'i eleştirenlere verdiği ceza, yalnızca o politikacıyı Kongre'den uzaklaştırmakla bitmez. AIPAC yüzünden seçimleri kaybederek Washington'a veda eden politikacılar, sonraki yaşamlarında da Lobi tarafından saldırıya uğramaktadırlar. Lobi, "ibret-i alem" olması için, bu kişilerin sivil hayatını da cehenneme çevirmektedir. Örneğin AIPAC'in faaliyeti sonucunda Kongre seçimlerini kaybeden Paul McCloskey, iş bulmak için uğraşmaya başladığında Lobi'nin engellemesiyle karşılaşmıştır. Findley, bir hukukçu olan McCloskey'in çeşitli hukuk şirketlerine müracaat ettiğini, ancak Yahudi sermayedarlardan gelen "bu adamı işe alırsanız, sizle yaptığımız tüm işleri iptal

ederiz" gibi tehditler sonucu McCloskey'in pek çok kapıdan çevrildiğini yazıyor. AIPAC, yerel Yahudi örgütlerine de McCloskey'i "tanıtan" bir broşür yollamış ve "bu adamın canına okuyun" emrini vermişti. Findley şöyle diyor: McCloskey Lobi tarafından adım adım izleniyordu. Bir tek dertleri vardı; o da McCloskey'in sıradan bir yurttaş olarak bile huzur bulamaması. Lobi, McCloskey'in bazı konuşmalarını ve yaptığı işleri ayrıntılı olarak bir kitapçıkta toplamış ve bütün ülkeye yaymıştı. Kitapçığın amacı, yerel Yahudi örgütlerine yol göstermekti. McCloskey ne zaman bir yerlerde görünse, bu 'karşı saldırı rehberi' işe yarıyordu.[14]

Paul Findley AIPAC tarafından Washington'dan "kovulan" ve sonra da yakın takibe alınan daha başka isimler de sayar. Adlai Stevenson, William Fullbright ya da Charles Percy gibi senatörler bu listenin en çarpıcı isimleridir. Bu senatörlerin "suçları" aşağı-yukarı aynıdır: İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi gerektiğini savunmuş ve Yahudi Devleti bu konuda direttiği sürece Amerikan yardımının azaltılmasını teklif etmişlerdir. Ya da İsrail'in Filistinlilere karşı uyguladıkları sistemli terörü kınamışlardır. Yani normal bir insanın yapacağı şeyleri yapmışlardır. Ama bunlar AIPAC için "suç" kapsamına girer.

Lobi, bu "İsrail düşmanları"nı kullanmak için temel olarak iki yöntem kullanır. Birincisi, "hedef" kişi hakkında son derece yoğun bir aleyhte propaganda yapmaktır. İkincisi ise hedef kişiye rakip olan adayın desteklenmesidir. Bu adayın Lobiyle herhangi bir eski bağlantısı olmasına da gerek yoktur. Lobi, bu adaya gider ve "sizi şu kişiye karşı destekleyeceğiz ama siz de seçildiğinizde bizim isteklerimize uyacaksınız" der. Sözkonusu aday, ayağına kadar gelen bu yardımı geri tepmez ve seçimleri de büyük olasılıkla kazanır. Artık o da, Kongre'deki büyük çoğunluk gibi **İsrail'in evet-efendimcisidir**. Lobiye karşı çıkması düşünülemez, çünkü Fullbright'ın "politikacılar için Lobiye karşı çıkmak, intihar etmekle eşdeğerdir" sözüyle ifade ettiği kuralı, kendi gözleriyle görmüştür. Lobiye karşı çıkmak, yalnızca Kongre üyeleri ya da Senatörler için değil, aynı zamanda Amerika'nın sözde en güçlü adamları, yani Başkanlar için de intihar anlamına gelmektedir.

Yakın tarih, bunun örnekleriyle doludur. Kennedy, Nixon ve son olarak da Bush Lobi tarafından cezalandırılmıştır. Öteki Başkanlar da Lobi'ye itaat etmeleri gerektiğini öğrenmelerini sağlayan küçük "dersler" almışlardır. Yakın tarihe bir göz atmak, Amerika'daki gerçek güç odağının kimliğini keşfetmek için yeterlidir. Önümüzdeki seçimler de bu açıdan çok önemli işaretler içermektedir. Adayların ilk günden itibaren İsrail'e karşı yapacakları yardımın altını çizmeleri, Yahudi örgütleriyle yakın olmaya özellikle dikkat etmeleri, yakın danışmanlarını Yahudilerden seçmeleri bu korkularının bir ifadesidir. Yani Amerika'daki yönetim önümüzdeki dönem de İsrail'in en yakın dostu olmaya devam edecek, İsrail'le birlikte hareket edecektir.

1) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.67
2) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.36
3) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.38
4) Richard Curtis, California Earthquake and Aid to Israel, Washington Report on Middle East Affairs, Şubat/Mart 1994
5) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.27
6) Richard Curtis, Stealth PAC's: Lobbiying Congress for control of US middle East Policy, 3,b, Washington DC,1991
7) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.47
8) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.51
9) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.127
10) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.70-71
11) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.70
12) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.77
13) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.103
14) Paul Findley, They Dare to Speak Out, s.57

İSRAİL'İN BARIŞ OYUNU

Eylül 2000

Geçtiğimiz hafta İsrail ve Filistin Kurtuluş Örgütü arasında, ABD Başkanı Bill Clinton'ın denetiminde yürütülen barış görüşmeleri gündemin birinci maddesini oluşturdu. Yaklaşık 15 gün süren görüşmeler boyunca zirve, net bir sonuca ulaşamadan sona erdi. Bill Clinton tarafından yapılan açıklamayla, görüşmelerin Kudüs konusunda tıkandığı belirtildi. İlk bakışta sadece bir şehrin paylaşımı gibi görülen bu sorunun ardında, Müslümanlar için bu toprakların kutsal olmasının yanı sıra, Yahudilerin de bu topraklar üzerindeki kutsal hedefleri vardı.

İsrail'in son 50 yıldır Ortadoğu'da izlediği politikayı değerlendirirken de, Yahudilerin tarihin derinliklerine dayanan stratejilerinin göz önünde bulundurulması çok önemlidir. İsrail toprakları, İsrailli liderler tarafından sadece bir "yurt" olarak değil, aynı zamanda bir "Kutsal Toprak" ya da "Vaadedilmiş Toprak" olarak düşünülür. Bu durumda Kutsal Topraklar hakkında izlenen politika da, doğal olarak, kutsal kaynaklardan yani Muharref Tevrat ve Kabala'dan etkilenir. Bu nedenle günümüze dair yorum yapmadan önce, Yahudi inançlarını ve tarihini biraz daha dikkatlice incelemekte fayda vardır.

Yahudilerin Kudüs'ten İlk Çıkışı ve Mesih İnancı

Yahudilerin Kudüs'ten çıkarılışları Yahudi tarihinin dönüm noktalarından birisidir. M.S. 70 yılında, Yahudilerin isyanıyla başlayan savaş, Roma ordularının Kudüs'ü kuşatmasıyla neticelenmişti. Kuşatma neticesinde geri çekilen Yahudiler Süleyman Tapınağı'nda sıkışmışlar ve Romalılar Tapınağı yıkmakla birlikte Yahudileri de acı bir yenilgiye uğratmışlardı. Bu tarihi hezimetin ardından geriye bir tek bugün Ağlama Duvarı olarak bilinen Tapınak'ın batı tarafındaki duvar kaldı. Yahudiler de bu tarihten itibaren dünyanın dört bir yanına dağıldılar.

Bu sürgün dönemi Yahudiler tarafından "Diaspora" yani İsrail toprakları dışında yaşanan dönem oldu. Ancak Yahudiler sığındıkları her ülkede, mevcut Hıristiyan hakimiyetinden de kaynaklanan, bir öfke ve antipatiyle karşılanıyorlardı. Kuşkusuz "İsa'nın katili" olarak görülmelerinin bu antipatide büyük payı vardı.

Bu ortamda, Yahudiler arasında eskiden beri kutsal metinlerde yer alan bir konu gittikçe önem kazanmaya başladı. Bu, bir gün **"Mesih'in geleceği ve Yahudilerin onun önderliğinde Filistin'e geri dönecekleri"** inancıydı. Ünlü Yahudi tarihi ansiklopedisi *Encylopedia Judaica*'da Yahudilerin Mesih inancı şu şekilde anlatılır:

> Hahamların düşüncesine göre Mesih, insanlık tarihinin en üst noktasında, İsrail'i kurtaracak ve yönetecek olan kraldır… Mesih, İsrail'in düşmanlarını yenecek, Yahudi halkını tekrar topraklarına kavuşturacak, onları Yehova'ya yakınlaştıracaktır.[1]

Bu inanca göre Mesih yeryüzüne geldiğinde diğer millet ve dinlerin Yahudilere boyun eğmesini sağlayacaktır. Bu egemenliği kabul etmek istemeyenler ise cezalandırılacaktır. Nitekim, bir diğer ünlü Yahudi ansiklopedisi olan *The Universal Jewish Encylopedi*a'da Mesih'in bu asli görevi şu şekilde anlatılmaktadır:

> Mesih geldiğinde diğer devletler ya fethedilecek, ya imha edilecek, ya da dinlerinden döndürüleceklerdir. Ama sonları ne olursa olsun, o tarihten sonra İsrail için sıkıntı kaynağı olmaktan çıkacaklardır.[2]

Peki Mesih ne zaman gelecektir, bu gelişin koşulları nedir? İşte binlerce yıllık Yahudi tarihinin en önemli sorularından biri olan bu sorunun cevabı, İsrail Devleti'nin tarihi temelini oluşturur. Yahudi inanışına göre, Mesih'in gelmesi için gerekli şartlar şunlardır: **Yahudilerin kutsal topraklara geri dönüp Yahudi devletini kurmaları, Kudüs'ün ele geçirilmesi ve Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmesi.**

Asırlardır süren Yahudi mücadelesinin özünde Mesih gelmeden önce yukarıda sayılan gerekli koşulların sağlanması çabası vardır. Mesih'in gelişi ve onun getireceğine inanılan dünya hakimiyeti, Siyonist hareketin

ilham kaynağı olmuştur. Yahudilerin dünyaya ve diğer milletlere hakim olmasıyla ilgili yüzlerce M. Kitab-ı Mukaddes ayetinden birisi de şöyledir:

> İşte benden ve miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını da vereceğim. Onları demir çomakla kıracaksın, bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın.[3]

Yahudilerin 19 Asır Sonra Filistin'e Dönüşleri

Bugün Yahudiler ilk sürgünden 19 yüzyıl sonra Filistin'e dönmüşler ve Kudüs'ü de almışlardır. Yani Mesih'in gelmesi için gerekli görülen ilk üç şartın ikisi gerçekleşmiştir. Bu durum, İsrail'in dini kesiminin Mesih'in gelişinin son şartı olarak gördükleri Kudüs üzerinde neden çok hassas olduklarını da açıklamaktadır.

Bu arada, Yahudilerin Filistin'e dönüş mücadelelerinin bizim kendi tarihimizle de yakından ilgili olduğunu belirtmek gerekir. Gerçekten de Yahudilerin kutsal topraklar hayali, ancak Osmanlı'nın parçalanması ile hayata geçmeye başlamıştır. Bunu görmek için Siyonizm'in kurucusu olarak bilinen Theodor Herzl'in siyasi programını incelemek yeter.

19. yüzyıla gelindiğinde ünlü Siyonist Theodor Herzl, Mesih'in gelişinin ilk şartı olan, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulabilmesi için kolları sıvamıştı. Bilindiği gibi bunun için defalarca Sultan Abdülhamit ile görüştü ve hatta Osmanlı'yı içinde bulunduğu ekonomik açmazdan çıkarabilmek için yüklü miktarda para teklif etti. Ancak Abdülhamit **"Ben bir karış bile olsa toprak satmam. Bu vatan bana ait değil, milletime aittir. Benim milletim bu imparatorluğu savaşta kanlarını dökerek kazanmışlar, onları kanları ile verimli kılmışlardır"** cevabı ile Herzl'i tersleyince, bir anlamda İmparatorluğu çökerten süreç de başlamış oldu.

İlk önce Filistin'i Siyonist liderlere vermek istemeyen Sultan Abdülhamit masonların ve Selanikli Yahudi önde gelenlerin komploları neticesinde tahttan indirildi. Abdülhamit'in tahttan indirilmesini çorap söküğü gibi pek çok olay izledi. Öncelikle Osmanlı'ya bağlı Balkan devletleri birer birer bağımsızlıklarını ilan etti, daha sonra İmparatorluğun Müslüman unsurları kışkırtıldı. Sonra da İmparatorluğun I. Dünya Savaşı'na dahil olup savaşı kaybetmesiyle Filistin toprakları tamamen İngilizlerin eline geçti. Bu tarihten itibaren İsrail Devleti'nin kurulmasına kadar son derece hızlı bir süreç yaşandı. I. Dünya Savaşı'ndan İsrail Devleti'nin kurulduğu 1948 yılına kadar uzanan zaman dilimi içerisinde Filistin topraklarına – zaman zaman Siyonist liderlerin zorlamaları da dahil olmak üzere- büyük bir göç yaşandı. Siyonist planın en somut adımı ise 1948 yılında İsrail Devleti'nin kurulmasıyla atılmış oldu.

İsrail Devleti'nin kurulması Mesih inancı açısından dev bir adımdı. Nitekim dini liderler de, İsrail Devleti'nin kurulmasının Mesih beklentisi adına büyük bir başarı olduğunu bildirmişler ve bu küçük devletin "Mesih'in gelişinin başlangıcı" olduğunu kabul etmişlerdir.

İsrail'in Kısa ve Uzun Vadeli Planları

İşte tüm bu tarihi bilgiler göz önünde bulundurulduğunda, İsrail Devleti'nin Ortadoğu'da attığı her adımda, geliştirdiği her stratejide kutsal topraklar ve Mesih inanışlarının rol oynayacağı açıktır. Gerçekten de İsrailli liderler için "Vaadedilmiş Topraklar", "üstün ırk" gibi dini kavramlar hep önem taşıdı, hiç bir İsrailli lider ırk bilincini gözardı etmedi. İsrail tarihinin ünlü isimleri Golda Meir, Moşe Dayan, İzak Rabin başta olmak üzere pek çok devlet yetkilisi zaman zaman bu inançlarına olan bağlılıklarını dile getirmekten çekinmediler.

Örneğin Altı Gün Savaşları'nın komutanı Moşe Dayan, İsrail'in uyguladığı işgal politikasına şu sözleri ile sahip çıkıyordu:

> "Eğer Kitab-ı Mukaddes'e sahip çıkıyorsak, **eğer kendimizi Kitab-ı Mukaddes'te yazılı halktan sayıyorsak, Kitabın yazdığı topraklara da sahip olmamız gerekir.** Hakimlerin, Patriklerin, Kudüs'ün, Hebron'un, Jeriko'nun ve daha pek çok yerin topraklarına…"[4]

1970'li yıllarda İsrail Devleti'nin Başbakanlık görevini üstlenmiş olan Golda Meir ise Devleti'nin varoluş nedenini şöyle dile getiriyordu:

"Bu ülke (İsrail), Tanrı tarafından yapılmış bir vaadin yerine getirilişidir. Onun yasallığını tartışmak gülünç olur."[5]

Görüldüğü gibi İsrail liderleri için "kutsal topraklar, seçilmiş halk, Mesih" gibi kavramlar tahmin edildiğinden büyük anlamlar taşımaktadır. Muharref Tevrat ayetleri gereği hareket eden İsrail Devleti için, Moşe Dayan'ın yukarıdaki sözlerinde de geçen, Vaadedilmiş Topraklar'ın ele geçirilmesi de son derece mühim bir hedeftir. Çünkü Yahudi inanışına göre Mesih geldiğinde tüm Vaadedilmiş Topraklar, onun kuracağı krallık altında birleşecektir. Bu daha açık bir ifade ile tüm Vaadedilmiş Topraklar'ın işgal edilmesi anlamına gelir. "Vaadedilmiş Topraklar ile kastedilen nedir?" sorusunun cevabı ise oldukça geniş bir alanı kapsamaktadır: Bu topraklar Nil ile Fırat arasında uzanmaktadır. Sina Yarımadası, Filistin, Lübnan, Suriye, Irak, Ürdün toprakları ve hatta Türkiye'nin de bir kısmını kapsayan bu toprakları ele geçirme fikri ilk bakışta pek rasyonel bulunmayabilir. Ancak Yahudi tarihi ve İsrail Devleti'nin kuruluş süreci düşünüldüğünde bunun hiç de gözardı edilecek bir plan olmadığı daha iyi anlaşılacaktır.

Nitekim 24 Ağustos 1985 tarihli *Ha'aretz* gazetesinde, dini çevrelerce yayınlanıp okullara dağıtılan bir bildirgeyi incelediğimizde, İsrail'in gerçek amacı da gözler önüne serilecektir:

Biz burada en uygun yayılma yönteminden söz ediyoruz… Politik açıdan (kuzeyde) ulaşmamız gereken sınır Fırat ve Dicle nehirleridir. Bu Halakha'da (Yahudi kutsal kaynağı) yazılıdır. Dolayısıyla bu konuda herhangi bir anlaşmazlık olmaz. Tartışılabilecek tek konu, BUNUN NASIL HAYATA GEÇİRİLECEĞİDİR. Ancak dediğimiz gibi, İsrail topraklarının sınırları bellidir, bu konuda tartışlacak hiç bir şey yoktur, hükümler açıktır.[6]

Barış Süreci İsrail İçin Ne İfade Ediyor?

İsrailli yöneticilerin bu vasıfları düşünüldüğünde, barışçı bir tutum içerisinde olmalarını beklemek aslında pek de gerçekçi bir yaklaşım olmayacaktır. Üstelik 1948'den beri İsrail'in işgal ettiği topraklarda kan, gözyaşı, zulüm ve acı eksik olmamıştır. İsrail Devleti, Muharref Tevrat emirlerinin de bir gereği olarak kurulduğu günden bu yana ırkçı, saldırgan ve yayılmacı bir politika izlemiştir. Binlerce masum insan öldürülmüş, binlercesi işkenceye maruz kalmış ve pek çoğu da topraklarını terk etmek zorunda bırakılmıştır.

Bu durum, bizim Soğuk Savaş döneminin ardından başlayan "Barış Süreci"ni de son derece ihtiyatla karşılamamıza neden olmaktadır. Bilindiği üzere İsrail ile Filistin arasındaki kavganın uzun bir öyküsü vardır. Ortadoğu, yüzyılın başından bu yana Yahudiler ve Araplar arasındaki çatışmalara sahne olmuş, İsrail'in kurulmasıyla birlikte bu çatışmalar büyük savaşlara dönüşmüştür. 1967'ye kadar olan süreç içerisinde Yahudi Devleti ile Arap komşuları arasında 4 büyük savaş ve daimi bir savaş hali yaşanmıştır. 1967'den sonraki dönemde ise Filistin'in kurtuluşu için çalışan örgütlerin de bu mücadele içinde ağırlığı hissedilir olmaya başlamıştır.

Filistin direnişi, 1967'de İsrail'in tüm Filistin topraklarını işgal etmesi üzerine güçlü bir şekilde ortaya çıktı.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) adı altında farklı grupların birleşmesiyle ortaya çıkan direniş hareketi, özellikle 1970'li yıllarda etkinliğini artırdı. 1980'li yıllara kadar FKÖ Filistin halkının mücadelesinde başrolü oynuyordu. Sol görüşlü olan ve Sovyetlerden ve sosyalist Arap devletlerinden aldığı destekle büyük ölçüde ayakta duran örgüt için 80'lerden sonra İslami hareketin yükselmesi çok şeyi değiştirdi. Özellikle Batı Şeria ve Gazze'de örgütlenen İslami gruplar 1987'de İntifada hareketinin de öncüsü oldular ve hareket bu grupların büyük katkısı ile yürütüldü. 1990'lara gelindiğinde bu hareketler FKÖ ile boy ölçüşecek kadar güçlenmişti. Kuşkusuz bu durum İsrail'in de hedef değiştirmesine, Sovyet blokunun yıkılmasıyla maddi desteğini yitirip güçsüzleşen FKÖ ile değil, yeni bir kimlik altında güçlenen İslami hareketle ilgilenmesine neden oldu.

Bu dönemden itibaren İsrail, iki ayrı hareketle birlikte mücadele etmek yerine stratejik bir değişiklik yapmaya karar verdi. Yapılacak en akılcı iş, FKÖ'yü Filistin davasının resmi temsilcisi haline getirmek ve FKÖ kozunu diğer Filistinli akımlara karşı kullanmaktı. Elbette bu durum İsrail'in onlarca yıldır devam ettirdiği savaş

politikasına da ara vermesi anlamına geliyordu. İşte bu strateji doğrultusunda 1990'lı yıllar İsrail ile FKÖ'nün barış sürecini başlattıkları yıllar oldu.

"Savaş İçin Barış" Teorisi

Daha güçlü bir hamle yapmak için geri çekilmek, siyaset sanatının ince yöntemlerinden birisidir. İsrail gerektiğinde, sözkonusu bu "stratejik geri çekilme"ye başvurmasını biliyordu. Bunun bir örneği, 1979'da İsrail ile Mısır arasında imzalanan Camp David barışından üç yıl sonra yaşanmıştı. İsrail birliklerinin Camp David'i imzalamış olan Menahem Begin'in emriyle 1982 yazında Lübnan'ı işgal etmesiyle, Ortadoğu'da barış süreci masalına inananlar büyük bir şok yaşamışlardı. Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirilen katliamlar ise İsrail'in barış sürecinden ne anladığını bir kez daha gözler önüne seriyordu.

İşte 1992'de başlatılan FKÖ ile barış süreci de bir nevi "stratejik geri adım"dı. Bu aslında postmodern bir savaş taktiğinin kamufle edilmesinden başka bir şey değildi. Üstelik, Muharref Tevrat ayetleriyle de son derece mutabık bir taktikti bu:

> Bir şehre karşı cenk etmek için ona yaklaştığın zaman onu barışa çağıracaksın. Ve vaki olacak ki, eğer barış cevabı verirse ve kapılarını sana açarsa, o vakit vaki olacak ki, içinde bulunan tüm kavim angaryacı olacaklar ve sana kulluk edecekler.[7]

Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze'nin verilmesini içeren bu ilk barış teklifiyle İsrail Devleti, Filistin direnişini sona erdirmeyi planlamıştı ve bu plan gerçekten bir tuzaktı. Nitekim Oslo görüşmeleri sonucunda FKÖ'nün denetimine bırakılan bu bölge, Filistin topraklarının %2'sini bile bulmuyordu. Bunun ötesinde İslami hareketin önemli bir güce sahip olduğu Gazze Şeridi'nin FKÖ'nün denetimine bırakılmasıyla, bu direniş örgütleri İsrail için sorun olmaktan çıkıyordu. Bu anlaşmadan sonra bu bölgedeki direniş örgütleri ile FKÖ emniyet güçleri doğrudan muhatap olacaktı. Dolayısıyla bu pazarlık İsrail'e bir şey kaybettirmiyor, bilakis çok karlı bir ticaret oluyordu. Üstelik Oslo'yu takip eden anlaşmalarla özellikle Kudüs'ün Yahudileştirilmesi çalışmalarına da kolaylık sağlanıyordu. Zaten Oslo Anlaşması'nın hemen ardından Yahudilerin şehrin çevresinde yeni yerleşim merkezleri inşasına başlamaları da bir tesadüf değildi. Bu gelişmeler her adımı önceden düşünülmüş, ustaca kurgulanmış bir stratejinin işleyişiydi.

Bugüne kadar Ortadoğu'da yaşanan süreç, İsrail'in FKÖ ile yaptığı barış ya da Ürdün'le yaptığı barış veya Suriye ile olan yakınlaşmasının stratejik bir savaş taktiğinden başka bir şey olmadığını göstermiştir. Nitekim Camp David'de yapılan görüşmelerin neticesiz tamamlanması da bu gerçeğin bir göstergesi olmuştur. Amerikan Başkanı Bill Clinton'ın da belirttiği gibi görüşmeler Kudüs konusunda tıkanıklığa uğramıştır. Bu durum yukarıdaki bilgiler ışığında ve Kudüs'ün Mesih inancındaki yeri göz önünde bulundurularak değerlendirildiğinde aslında hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü bugüne kadar Mesih kehanetlerinin iki büyük adımı (Yahudilerin Filistin'e geri dönmesi ve Kudüs'ün alınması) gerçekleştirilmiş, ancak üçüncü adım için (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşası) vakit kollanmaktadır.

Ancak bu noktada İsrail Devleti çok önemli bir gerçeği gözardı etmektedir. Kudüs, Yahudiler için olduğu kadar tüm dünya Müslümanları için de kutsal bir mekandır. Müslümanların Kudüs'e bağlılığı bir toprak parçasının sahiplenilmesi veya işgalci bir zihniyetin ürünü değildir. Müslümanların Kudüs'e çok güçlü bir manevi bağlılığı vardır. Bu topraklar, Müslümanların ilk kıblesi olmakla birlikte peygamberler diyarı kutsal yerlerdir. Müslümanların nezdinde sadece Kudüs değil tüm Filistin toprakları son derece değerlidir. Bu bölge ile yapılan her türlü plan ve düzen tüm Müslümanları doğrudan ilgilendirir.

Nitekim Arafat'ın –geçmişte yaptığı hatalara rağmen- Filistin'e döndüğünde kahraman gibi karşılanmasının hatta muhaliflerinin bile desteğini almasının temelinde de Kudüs'den vazgeçmemiş olması vardır. Ehud Barak ve Bill Clinton'ın ısrarlarına ve hatta isteklerinin gerçekçi bile bulunulmamasına rağmen, Arafat'ın "Kudüs'ü verecek bir Müslüman henüz doğmamıştır" çıkışı tüm Filistin'de takdirle karşılanmıştır. Elbette başlatılan barış

sürecinin olabilecek en güzel şekilde neticelenmesi herkesin ortak temennisidir. Ancak dökülen bunca gözyaşı, yaşanan bunca zulüm ve sömürünün ardından hak edilenin alınması da herkesin ortak talebi olmalıdır.

1) Encylopedia Judaica, vol.11, s.1140
2) The Universal Jewish Encylopedia, vol.7, s.503
3) Kitabı Mukaddes, Mezmurlar, Bab 2/8-9
4) *Jerusalem Post*, 10 Ağustos 1967
5) *Le Monde*, 15 Ekim 1971
6) Yehoshafat Harkabi, *Israel's Fateful Hour*
7) Kitabı Mukaddes, Tesniye Bap 20/10

EHUD BARAK'IN

ZİYARETİNİN SEBEBİ "SU" MU, "İHALELER" Mİ?

Eylül 2000

İsrail Başbakanı Ehud Barak'ın 28 Ağustos'ta Türkiye'yi ansızın ziyaret etmesi birçok soruyu da beraberinde getirdi. Bu ani ziyaretin sebebi ile ilgili gazetelerde türlü tartışmalar yapıldı ve herkes bu ziyareti farklı nedenlere yordu. Peki bu ziyaretin gerçek nedeni neydi? Acaba bu ziyaretin İran Dışişleri Bakan Yardımcısı Eminzade'nin ziyareti ile bir ilgisi var mıydı? Eminzade ziyaretinde Ankara ile Tahran arasındaki güvenlik işbirliğinin geliştirilmesine hiç bir şeyin engel olamayacağını söylemişti. Ayrıca Türkiye'nin İran'dan 3 milyar metreküplük doğalgaz alması ve iki ülke arasındaki ticaret hacminin 2001 itibariyle 1.5 milyar dolara çıkmasının da İsrail'de büyük rahatsızlık yarattığı söyleniyordu. Acaba bu yakınlaşma Barak'ın ziyaretinde bir rol oynamış olabilir miydi? Son zamanlarda askeri ihalelerde İsrail açısından yaşanan olumsuz gelişmeler ya da GAP ile ilgili bilinmeyen projeler Barak'ın bu ziyaretinin nedeni olabilir miydi? Yoksa başbakanlık koltuğuna oturduğu 15 aydan bu yana aynı zamanda savunma bakanlığını da yürüten Barak, kaybedilen ihalelerin hesabını mı sormaya gelmişti? Belki de sebep, bu maddelerin hepsini içinde barındırıyordu. Ama bu yazıda öncelikli olarak inceleyeceğimiz konu, ziyaret nedenleri arasında sayılan "su konusu", yani başka bir ifadeyle İsrail'in GAP'a olan özel ilgisi...

İsrail'in "Gayri Meşru" Su Politikası

Su ihtiyacı İsrail'in dış politikası üzerinde çok büyük bir etkiye sahip, çünkü Yahudi Devleti, çok ciddi bir su krizi ile karşı karşıya. Zaten kurak bir coğrafya olan Filistin, İsrail'in Diaspora'dan getirdiği dört milyon Yahudi'nin su ihtiyacını karşılamak için son derece yetersiz bir bölge. İşgal altındaki topraklarda yaşayan 2 milyon Arap da ?İsrail her ne kadar onlara kendi Yahudi yurttaşlarına verdiğinin beşte biri kadar su verse de- ciddi bir su ihtiyacı oluşturmakta.

Dahası, bilindiği gibi Siyonist rüya tüm Diaspora Yahudilerini İsrail'e getirmeyi öngörmektedir ki, bu hedefe doğru atılan her adım İsrail'in su krizini daha da derinleştirmektedir. Dolayısıyla İsrail, hele bir de ülkeye yeni gelecek Yahudi göçmenler düşünülürse, mutlaka ve mutlaka yeni su kaynakları bulmak zorundadır. Hayfa Üniversitesi'nden Arnold Soffa'ya göre, İsrail, su açısından ciddi bir felaketin eşiğine gelmiş durumda. Suda, 2000 yılında %30'luk bir azalma bekleniyor. Kıyılar sığ ve topraklar gittikçe tuzlanıyor. İsrail'in su ihtiyacının önemli bir bölümünü sağlayan Kinneret Gölü'ndeki su seviyesi kritik bir düzeye erişmiş halde. %60'ı çöl olan ve su kaynakları sınırlı olan İsrail, susuzluk içinde kıvranıyor. Devlet yetkilileri ise bu konuda sürekli açıklamalar yapıyor ve halkı suyu tasarruflu kullanmaya davet ediyor.

İsrail bu su krizini aşabilmek için şimdiye kadar çoğu uluslararası hukuka göre illegal olan çeşitli projeler geliştirdi. Sürekli artan nüfusuna su sağlamak için; Ürdün (Şeria) ırmağı, Celile Denizi ve Yarmuk ırmağından boru hatları ağıyla Tel-Aviv'e su pompalıyor. İşgal altındaki Batı Şeria'nın hemen altında yer alan ve yağmur sularıyla beslenen su katmanları da İsrail'in elinde. Bu arada, Arap kuyularının kullanımını da kapsayan bazı düzenlemeler, Batı Şeria'daki Filistinlilere giden su akışını kısıtlıyor ve su Yahudiler'e aktarılıyor. İşgal altındaki Golan Tepeleri'nin suyu da hukuksuz bir şekilde İsrail'e akıyor. Tüm bunlara rağmen Yahudi Devleti'nin su ihtiyacı bitmiyor.

Ama tüm bu "su gasp"larına rağmen, su kaynakları giderek azalırken, İsrail'in nüfusu artıyor. Bu gidiş, "Vaadedilmiş Topraklar"ın birkaç on yıl içinde "Vaadedilmiş Çöller"e dönüşebileceğini gösteriyor. İsrail topraklarının yarısından fazlası zaten çöl, giderek yaklaşan kuraklık kalan yarıyı da tehdit ediyor. Yahudi Devleti'nin siyasi bekasını sağlamak için çok kapsamlı bir strateji yürüttüğünü biliyoruz. Peki İsrail su ihtiyacını karşılamak için neler planlıyor?

İsrail'in Gözü GAP'ta

İsrail'in su sorununu çözmek için yaptığı plan ilk başta meşru ve rasyonel tedbirleri içeriyor: İsrail suyu daha da tutumlu kullanmak, arıtma yöntemlerini geliştirmek için çalışıyor. Teknolojiyi kullanarak farklı yöntemlerle su elde etmenin, tarımı daha az su ile yapabilmenin yöntemlerini arıyor. Bunun yanında, ulaşabildiği kaynaklardan su satın almayı düşünüyor, örneğin Türkiye'nin Manavgat suyuna talip oluyor. Ancak tüm bu meşru yollar İsrail için kesinlikle yeterli değil. Bu nedenle İsrail, gasp ettiği Filistin, Ürdün, Suriye ve Lübnan toprakları üzerindeki denetimini korumaya kararlı. Ancak bunlar bile uzun vadede yeterli görünmüyor. Bu yüzden İsrail, yeni su gasplarının planlarını yapıyor. Bu gayrımeşru çözüm -yani su gaspının sürdürülmesi ve yeni gasp planları- ise, ister istemez Ortadoğu'nun siyasi atmosferini etkiliyor. İsrail'in sularını çaldığı ülke ve halklar da su krizi içinde oldukları için, her an için bir savaş gündemde tutuluyor.

İsrail'in su planlarından biri ise bizi oldukça yakından ilgilendiriyor. İsrail Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP)'a olan ilgisini artık açıkça ifade ediyor. Bilindiği gibi İsrail'in bu yöndeki beklentileri ve çalışmaları yıllardır devam ediyor. Yazının başında da ifade ettiğimiz gibi İsrail ve işgal altındaki topraklarda kişi başına düşen su miktarı gittikçe azalıyor. Libya ve Suudi Arabistan kendi yeraltı kaynaklarını kullanırken, Suriye ve Irak gelecek için endişeli.

İsrail'in su politikasının bir bölümünü Nil nehri oluşturuyor. Ortaya çıkan sonuç ise, Yahudi Devleti'nin "Vaadedilmiş Topraklar"ın güneybatı sınırını oluşturan Nil nehri üzerinde hak iddiasında bulunduğunu, bu nehrin sularına ya Mısır üzerinde baskı uygulayarak ya da Mısır topraklarını işgal ederek ulaşmak istediğini göstermektedir.

Ancak Nil, belirttiğimiz üzere "Vaadedilmiş Topraklar"ın yalnızca güneybatı sınırını oluşturmaktadır. Bu haritanın kuzeydoğu sınırı, Türkiye'yi çok yakından ilgilendiren Fırat nehri tarafından çizilir. İsrail'in Fırat'a olan ilgisine baktığımızda ise, Nil'dekine benzer bir durumla karşılaşmak mümkündür.

İsrail'in Nil'in musluğunu kontrol etmek için Etiyopya ile bir tür ittifak kurduğu ve Etiyopya'nın baraj inşa projelerine destek olduğu biliniyor. Benzer bir strateji, İsrail'in, Fırat'ın musluğunu elinde bulunduran Türkiye'ye yakınlaşmasında ve özellikle de Türkiye'nin Fırat üzerindeki denetimini artıracak olan GAP projesine gösterdiği ilgide ortaya çıkmaktadır.

İsrail GAPİle Uzun Süredir İlgileniyor

Bu projenin bölge ülkelerinin baskıları nedeniyle Dünya Bankası tarafından finanse edilmeyişi, İsrail'in çeşitli finansman ve teknoloji aktarımı teklifleri ile Türkiye'nin önüne çıkmasını sağladı. İsrail GAP'a ilgisini bölgede arazi alımlarıyla göstermiş, tarımsal işbirliği adı altında birçok İsrailli uzman bölgeyi ziyaret etmişti. Arazi alımları ise hala son hızla devam ediyor ve İsrail'in bu bölgeye yönelik uzun vaadeli planları adım adım ilerliyor. Tarımsal işbirliğinin üzerinde ısrarla duran İsrailli uzmanlar, 90'lı yılların başında Türk Tarım Bakanlığı'nda bir "İsrail masası" olması talebinde bile bulunmuşlardı.

İsrailliler GAP'la ilgili bütün gelişmelere açık olduklarını 1993 yılında Gaziantep Ticaret Odası'nı ziyaretlerinde de belirtmişlerdi. 20 kişilik İsrailli grup GAP'la ilgili bu ziyaretlerinden çok olumlu sonuçlar aldıklarını da söylemişlerdi. İsrail daha sonra kendi Tarım Bakanlığı'nda GAP'ın ön fizibilite çalışmaları için 300 bin dolar tahsis ettiğini bildirdi. Ayrıca Türkiye'deki devlet çiftliklerinin özelleştirmesi çalışmalarında, İsrail Tarım Bakanlığı yine işbirliği önerdi. *Milliyet*, 13 Haziran 1995 tarihli "GAP'a Uluslararası İlgi Artıyor" başlıklı haberinde İsrail'in GAP'a yaptığı yatırımları konu edinmişti. Bu dönemde İsrailli finans şirketleri GAP'a kredi sağlama

yarışına girerken, zirai firmaları bölgede incelemelerde bulunmaya başladılar. Bu dönemden sonra görüşmelerin sayısı hızla arttı. Ağustos 96'da ise İsrail Tarım Bakanlığı GAP bölgesinde arazi alımı için başvuruda bulundu. İsrail'in projeye ortak olabilme çabaları, Türkiye-İsrail ikili görüşmelerinin halen önemli bir gündem maddesini oluşturuyor.

İsrail'in eski Ankara Büyükelçisi David Grant de İsrail'in tarımsal işbirliğine hazır olduğunu belirtiyor, İsrail'in sulama ve deniz suyunu kullanılır hale getirme teknolojisindeki üstünlüğü sayesinde "GAP için ideal bir ortak" olabileceğini söylüyor ve ekliyordu: "GAP gibi bilinçli bir bölgesel planlamayı öngören, yöre halkına refah getirecek bir projeye tam destek veriyoruz."[1]

İsrail'in bir sonraki Büyükelçisi Zvi Elpeleg de GAP hayranlarındandı. "İsrail'in suya ihtiyacı olduğunu, Türkiye'nin ise su açısından şanslı bir ülke olduğunu" belirten Elpeleg "gelişmiş bir sulama sisteminin kurulması ve bunun tarımda kullanılması durumunda GAP bölgesinin California olacağını" da öne sürmüştü.[2] Türkiye ziyareti sırasında GAP projesini yerinde gören Cumhurbaşkanı Ezer Weizmann'ın da projeye İsrail'in katılımını önermişti. Basındaki haberlere göre, "Fırat Nehri üzerine 21 adet baraj yapımını öngören bu entegre tarım-sanayi projesi, Weizmann'ı çok etkilemiş"ti.[3]

Öte yandan, "Mossad hesabına çalışan iş adamı" olarak tanınan Shaul Eisenberg de GAP'a yatırım yapmaya hazırlanıyordu. Eisenberg'in varlığı ile gündeme gelen "Mossad bağlantısı", İsrail'in "tarımsal işbirliği" kavramı ile daha da güçleniyordu. Çünkü "tarımsal işbirliği" görüntüsü, Mossad'ın üçüncü ülkelerle kurduğu bağlantıların kamuflajı olmuştu her zaman. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, "Mossad, diğer bütün Afrika ülkelerinde olduğu gibi Güney Afrika'ya da askeri danışmanlar, tarım uzmanları ya da diplomat görüntüsü altında ajanlarını yerleştirdi" diye yazarken buna dikkat çekiyordu.[4]

Bu durumda, İsrail'in Türkiye'ye önerdiği "tarımsal işbirliği" teklifi hakkında da ihtiyatlı olmak gerekiyordu. Bu işbirliği çerçevesinde gönderilecek "tarım uzmanları"nın gerçek misyonları çok daha farklı olabilirdi çünkü. İsrailliler, Latin Amerika'daki terörist grupları ya da uyuşturucu baronlarını desteklerken de "tarımsal işbirliği" yaptıklarını söylemişlerdi. Aynısının Güneydoğu'da da yaşanması muhtemeldi. Nitekim Milli Güvenlik Kurulu'nun Güneydoğu'daki gizli ajan trafiğinin yoğunlaştığına dikkat çekmesi ve Güneydoğu'yu çok sayıda İsrailli "turist"in ziyaret etmesi, ister istemez rahatsızlık yaratıyordu.[5]

Peki GAP'ın nesi İsraillileri bu kadar cezbediyordu? Ekonomik çıkarların dışında, GAP'a gösterilen bu İsrail ve Mossad ilgisinin ne gibi bir stratejik anlamı olabilirdi?

Bu stratejik anlamı görmek, özellikle Nil'deki durum hatırlandığında, zor değildir. İsrail, nasıl Etiyopya'yı Nil sularını kontrol etmek için bir "musluk" olarak gördüyse, Fırat sularını kontrol etmek için de Türkiye'ye ve GAP projesine yanaşmaktadır. Fırat'ın aşağısındaki ülkelerle, yani önce Suriye sonra da Irak'la muhtemel bir çatışmaya girdiğinde, Türkiye'yi kendi safına çekerek bu ülkelere giden suyun musluğunu kısmayı planlamaktadır.

Kısacası İsrail, Türkiye'yi bu kez bir "su kartı" olarak tasarlamaktadır. İsrail'in su konusundaki gerginliği artırıcı yönde izlediği politikalar da bu amaca yöneliktir. Yahudi Devleti, hem su konusunda hem de siyasi konularda bölgedeki en "revizyonist" devlet olarak, Türkiye'nin komşularıyla arasındaki su krizinin mümkün olduğunca büyümesini ve böylece bir "su kartı"nın daima gündemde olmasını istemektedir.

Türkiye'nin "olsun, İsrail Suriye'ye karşı bizim yanımızdaymış demek" gibi bir mantığa kapılması ise -ki bu mantığın müzmin İsrailseverler tarafından pompalanacağına kuşku yoktur- büyük bir yanlış olacaktır. Çünkü unutulmamalıdır ki, İsrail başka diğer pek çok konuda olduğu gibi, su konusunda da ikili oynamaktadır.

Üstte sözünü ettiğimiz senaryo, bu ikili oyunun ilk yüzüdür: Suriye İsrail'le çatışmaya yöneldiğinde Türkiye suyun musluğunu kapatması yönünde zorlanacaktır İsrail tarafından.

Ancak bir de ikinci yüz vardır: Eğer Suriye ile İsrail bir anlaşmaya varırlarsa, bu kez İsrail Türkiye'yi Suriye'ye daha fazla su vermeye zorlayacaktır. Çünkü muhtemel bir Suriye-İsrail barışı, Suriye'nin Golan sularını İsrail'e bırakması, buna karşılık da Türkiye'nin Suriye'ye daha fazla su akıtması formülüne dayanmaktadır. Bu arada Türkiye'nin aşağı ülkelerle suyu "paylaşmasını" öngören "uluslararası sular" tezinin en çok İsrail tarafından

desteklendiğini de unutmamak gerekir. Şimon Peres, "Jean Jacques Rousseau gibi, suyun bir insana ya da ülkeye değil, tüm insanlığa ait olduğunu söyleyebiliriz. Ortadoğu'daki su bölgeye ve çevre alanlarına aittir" derken bunu en açık biçimde ifade etmiştir.[6]

Bu tablonun ortaya koyduğu sonuç, İsrail'in Fırat üzerindeki supolitiğinin Türkiye açısından son derece büyük riskleri içinde barındırdığıdır. Türkiye, İsrail'in GAP'a gösterdiği aşırı ilgiyi bu nedenle ihtiyatla karşılamalıdır. Hele bu GAP ilgisinin bir de Güneydoğu sorunuyla çok büyük ilişkiler içermesi, İsrail'in muhtemel bir Kürt Devleti'nin yegane stratejik destekçisi olduğu düşünüldüğünde, ciddi alarm sinyalleri içermektedir. (Ayrıntılı bilgi için Bkz. *İsrail'in Kürt Kartı,* Harun Yahya, Vural Yayıncılık)

Barak Gerçekten "GAP'ı Kaptı" mı?

Yukarıda da ayrıntılı olarak incelediğimiz gibi İsrail'in GAP'a olan ilgisi çok eski tarihlerden beri gelmektedir ve projenin son yıllarda hız kazanması bu ilgiyi daha da artırmıştır. Bu nedenle son yıllarda gerek Türkiye'de yaşayan musevi işadamlarının gerekse İsrailli işadamlarının bölgeye çok yoğun bir ilgisi gözlemlenmektedir. Güneydoğu'daki yatırımlarda yoğun bir "İsrail izi" göze çarpmaktadır. Güneydoğu bölgesinde arsa satışları çok büyük bir hız kazanmış, musevi işadamlarının projeleri adeta yeni bir şehir kurma hedeflerini içerir olmuştur. Son zamanlarda bu yönde çok fazla haberler gazetelere yansımış, siyasi gözlemciler gerek bölge ülkelerinin gerekse dünya siyasi çevrelerinin dikkatinin GAP üzerinde olduğunun altını çizer olmuşlardır. Ehud Barak'ın ziyaretinin ardından da gazetelerde bu yönde haberler çıkmıştır. Bu haberlerden en ilginci ise *Milliyet* gazetesinde çıkan "Barak GAP'ı kaptı" şeklindeki haberdir.

Bu haberde İsrail'in GAP'a olan ilgisi bu kez sadece İslami duyarlılığı olan basın kuruluşlarının değil, tüm yazılı basının ilgisini çekmiş ve haberlere taşınmıştı. 31 Ağustos 2000 tarihli Milliyet gazetesindeki haberde İsrail Başbakanı Ehud Barak'ın 1 milyon dolar tutarındaki 6 sulama ve tarım projesinin İsrail'e verileceği yönünde güvence aldığı bildiriliyordu. Bu projeler ihale açılmadan, doğrudan görüşme yoluyla İsrailli firmalara verilecekti. İşte Barak'ın ziyaretindeki bu önemli gelişme, İsrail'in GAP'a olan yakın ilgisine ve GAP ile ilgili her yeni projenin yakından izlendiğine işaret ediyordu. Genelde kapalı kapılar ardında yapılan bu görüşmelerin gerçek sonuçları ise ancak önümüzdeki aylarda, ihaleler gerçekleştikçe ve GAP ile ilgili yatırımlar hayata geçirildikçe ortaya çıkacaktır.

Sonuç olarak, bölgede su bakımından zengin olan Türkiye, ilerleyen günlerde bunun stratejik üstünlüğünü daha da net bir şekilde görecektir. Barak'ın ziyaretinin altında pek çok nedenin yatması muhtemeldir, ancak önemli olan GAP'ın Türkiye-İsrail ilişkilerinde belirleyici faktör olarak her zaman için büyük önem taşıyacağıdır. İsrail eski Büyükelçisi Zvi Elpeleg'in 1995 yılında söylediği "Türkiye'de su da bol, toprak da, ancak bizde her ikisi de yok" şeklindeki sözler, Yahudi Devleti'nin gerçek niyetinin bir ifadesidir: İsrail'in Türkiye'nin hem suyu hem de toprağı üzerinde kısa ve uzun vaadeli planları vardır.

1) Amberin Zaman, "Kaçınılmaz Ortaklık", Avrasya Dosyası (İsrail Özel), Cilt 1, Sayı 3, Sonbahar 1994, ss. 130-32.
2) Yeni Yüzyıl, 4 Mart 1996
3) Amberin Zaman, "Kaçınılmaz Ortaklık", Avrasya Dosyası (İsrail Özel), Cilt 1, Sayı 3, Sonbahar 1994, ss. 130-32.
4) Victor Ostrovsky & Claire Hoy, By Way of Deception, ss. 150-51
5) Nokta, 19-25 Şubat 1995
6) Şimon Peres, Yeni Ortadoğu ve Uzun Bir Yol, s. 121

3.BÖLÜM
KAFKASYA VE BALKANLAR

HARUN YAHYA

BATI, 'ORTODOKS' CEPHESİNİ NEDEN KOLLUYOR?

Mayıs 1994

Dünyanın bir "medeniyetler çatışması"na doğru sürüklendiğine yönelik kehanetlerin yapıldığı şu içinde bulunduğumuz dönemde, son birkaç yıldır dikkat çeken bir gelişme var. İslam dünyasının yanıbaşındaki bir "medeniyet", hırçınlaşmaya, saldırganlaşmaya ve düşmanlaşmaya başlıyor. Rusya, Sırbistan, Yunanistan, Ermenistan gibi ülkeler, sıkça kullanılan deyimle bir "Ortodoks Cephesi" kurma yolunda hızla ilerliyorlar. Cephe'nin kendine seçtiği bir numaralı düşman ise, Sırbistan ve Ermenistan örneklerinde açıkça gördüğümüz gibi, İslam ve Müslümanlar.

Böyle bir oluşumun varlığını artık bilmeyen ve kabul etmeyen kalmamıştır. Zaten "Cephe"nin önde gelen sözcüleri de, sıkça yayılmacı ve saldırgan amaçlarını açıkça dile getirmekte, İslam'ı da en büyük düşman olarak

gördüklerini ilan etmektedirler. Sırpların, ünlü "od yadrana do İrana neçe biti Muslimana" (Adriyatik'ten İran'a Müslüman kalmayacak) sloganı, Ortodoks Cephesi'nin hedefinin, en özlü ve açık ve ifadesidir.

Dolayısıyla, "Ortodoks Cephesi"nin Müslümanlara bakış açısı konusunda tartışılacak bir şey yoktur; Cephe'nin çizgisi bellidir.

Ama asıl üzerinde durulması gereken nokta, sanırız, Batı'nın Cephe ile olan ilişkisidir. Burada bu ilişki hakkındaki bazı önemli noktalara değinmeye çalışacağız. Özellikle de, Batı'nın, Cephe'nin tartışmasız lideri ve en önemli gücü konumundaki Rusya ile olan ilişkilerine...

Batı'nın, özellikle de Amerika'nın Rusya politikası, son dönemlerde Türkiye'de de endişe ile izleniyor. Bazı siyasi gözlemciler, ABD'nin Rusya'ya karşı gereksiz bir müsamaha gösterdiğini söylüyorlar. Sırf Yeltsin'i -yani kapitalizmi ve dolayısıyla kendi ekonomik çıkarlarını- korumak amacıyla, Rusya'nın yayılmacı amaçlarına prim verdiğini belirtiyorlar. Amerika'nın ekonomik çıkarlarını düşünürken, gittikçe gelişen siyasi tehlikeyi görmediğini öne sürüp, Amerikalı stratejistleri "basiretsizlik"le suçluyorlar.

Acaba resmi çevrelerde de yaygın olan bu bakış açısı doğru mu? Amerika, "basiretsizlik" yaptığı, Rus yayılmacılığının tehlikesini tam olarak kavrayamadığı için mi böyle davranıyor?

Yoksa, acaba bu yorumları yapanlar mı, Amerika'nın ne yapmaya çalıştığını kavrayamamış durumdalar?...

Batı ve "Ortodoks Kartı"

Öncelikle, Amerikalı stratejistlerin "basiretsizlik" içinde oldukları iddiası pek inandırıcı gözükmemektedir. Amerikan politika üretme sistemi o denli gelişmiştir ki, bizim siyasi gözlemcilerimizin gördüğü "tehlike"nin, Amerikalıların gözünden kaçtığını düşünmek, kuşkusuz büyük bir saflık olacaktır.

Görünen, ABD'nin Rus yayılmacılığını bilinçli bir biçimde desteklediğidir. Bunun en basit ve açık bir ifadesi olarak, Clinton'ın Ocak ayında Moskova'ya yaptığı bir ziyaret sonrasında, bir gazetecinin Rus yayılmacılığı ile ilgili sorusuna verdiği cevap gösterilebilir. ABD Başkanı, "Rus emperyalizmi" ile ilgili soruyu, "Rusya'nın da kendi bölgesinde bir tür Monroe Doktrini uygulamasına anlayışla bakmak gerekir" diye cevaplamıştır. [1]

Bilindiği gibi, Monroe Doktrini, Güney Amerika'nın ABD'nin koruması (hakimiyeti) altına alınmasını öngörüyordu. Clinton'ın Rusya'ya da bir "Monroe Doktirini" hediye etmesinin tek açıklaması ise, ABD'nin; Orta Asya, Kafkaslar ve Balkanlar gibi bölgelerin, Rus (Ortodoks) koruması, yani hakimiyeti altına girmesini istediğidir.

Amerika'nın bölgede kendisine müttefik olarak Rusya'yı seçtiği pek çok gelişmeden anlaşılmaktadır. ABD'nin "21. yüzyılın en stratejik konularından biri" sayılan Kazakistan petrollerinin, Türkiye yerine Rusya üzerinden taşınmasını sağlaması, Rusya'nın AKKA anlaşmasını delerek silah artırımına gitmesine ses çıkarmaması bunun en açık örnekleridir. Batı'nın, yalnızca Rusya'yı desteklemekle kalmayıp, daha geniş bir biçimde "Ortodoks Kartı"nı oynadığının diğer örnekleri, Sırp ve Ermeni terörüne örtülü destek verilmesinde, Kıbrıs'ta Rum tarafının açıkça tutulmasında, ve de en son olarak Patrikhane'ye arka çıkılmasında görülebilir.

Peki Amerika'nın, Rusya'ya ve Ortodoks Cephesi'ne arka çıkmaktaki hesabı nedir?...

Kissinger Politikaları...

Amerika'nın bu konudaki hesabının ne olduğu, çok önemli bir isim olduğu kuşku götürmeyen Henry Kissinger'ın bundan iki yıl önceki bir açıklamasından anlaşılabilir. Dışişleri eski bakanı Kissinger, bilindiği gibi, Amerikan politikasının en güçlü isimlerinden biridir ve aktif politika içinde olmasa da, büyük nüfuzu, "think-tank"lerdeki belirgin etkisi ve hükümetteki "adamları" sayesinde hala çok önemli bir güce sahiptir.

Kissinger'ın, ABD'nin Rusya politikasıyla ilgili yorumu ise, "anti-İslam" çizgiler içermektedir. Kissinger'ın açıklamasıyla ilgili gazete haberi şöyledir:

"Orta Asya konusunda ABD ile Rusya Federasyonu'nun çıkarlarının uyuştuğunu ileri süren Kissinger, Orta Asya'da İslami radikalizmin yayılması halinde bunun Ortadoğu'yu da etkileyeceğini söyledi. Kissinger, İslami

radikalizmin 'en şiddetli biçimde' Rus çıkarlarına da aykırı olduğunu, dolayısıyla Washington'ın Moskova ile işbirliği yapabileceğini söyledi."[2]

Yani Kissinger, Rusya'yı bölgede ABD'nin müttefiki olarak görmekte, "ortak düşman" olarak da İslam'ı belirlemektedir.

Kissinger'ın sözünü ettiği bu ittifakın gerçekten oluşturulduğunu, Rusya tarafından gelen açıklamalar da doğrulamaktadır. Yeltsin'in danışmanı Andranik Migranyan, *Nezvisiyama Gazeta*'da 18 Ocak 94'te yayınlanan "Rusya ve Yakın Sınır Ötesi" başlıklı makalesinde, Rusya'nın kendisine biçilen "anti-İslam" misyonu yerine getirmeye hazır olduğunu duyurmaktadır:

> ... Milli ve dini bağnazlık çizgisinde bulunan ve otoriter devlet yönetimleri benimseyen Türkiye ve İran, Kafkasya'daki Hıristiyan halklar şöyle dursun, Müslüman halklara bile asgari haklar sağlayamazlar... Laik ve bölgesel federasyon ilkelerine göre kurulacak halk ve din gruplarını koruyabilecek yegane devlet Rusya'dır....
>
> ... Kafkasya'nın (BDT'den) kopması, İslam hegemonyasının Orta Asya ve Kazakistan'a kolayca girmesine ve Müslümanların yaşadığı Rusya'nın iç bölgelerine ulaşmasına yol açabilir. Bu nedenle Rusya'nın Transkafkasya'da aktif politika izlemesi ve bütün bu bölgenin BDT'nin jeopolitik alanıyla bütünleşmesinin sağlanması, Rusya'nın güvenlik ve istikrarı için öncelikli önem taşımaktadır.[3]

Anlaşılan Kissinger politikaları, ABD yönetiminde kabul görmüş ve Rusya, "İslam tehlikesi"ne karşı bölgede partner olarak seçilmiştir. Rusya ise bu işbirliğine çoktan razıdır. Aynı işbirliği kuşkusuz bölgede Rusya eksenindeki diğer Ortodoks ülkeler için de geçerlidir. Sırpların, "biz zaten Avrupa'nın çıkarına göre hareket ediyor, Avrupa'yı İslam tehlikesinden koruyoruz" şeklindeki sözleri, kuşkusuz ne bir abartma, ne de bir çarpıtmadır.

Ortodoks Cephesi ile İslam'a karşı işbirliği yapma fikrinin mimarı olan Kissinger ve ekibinin, Amerika'da Sırpların en büyük destekçilerinden olması, hatta bu nedenle Kissinger ile Eagleburger ve Scowcroft gibi "sağ kol"larının, Washington kulislerinde "Belgrad Mafyası" olarak anılması da elbette bir rastlantı değildir.[4]

Kissinger ve ekibinin, Ortodoks Cephesi'ne kol-kanat germesinin bir başka örneği ise, "Belgrad Mafyası"nın, bir de "Atina Mafyası"na dönüşmekte olmasıdır. Bunun en açık örneği, Yunan lobisinin İngiliz *The Guardian* gazetesinin 11 Aralık 1992 tarihli sayısında yayınladığı tam sayfa "açık mektup"ta görülmektedir. "Avrupa Topluluğu'nun Devlet Başkanlarına ve Hükümetlerine" diye başlayan mektupta, Yunan lobisi, paranoid saplantısı haline gelmiş olan "Makedonya'nın Makedonya ismiyle tanınmaması gerektiği, bunun Yunanistan'a ait bir ad olduğu" tezini savunmaktadır. Mektupta, bu konuda çeşitli sözde gerekçeler sayıldıktan sonra, önemli bir isimden, Henry Kissinger'dan şu alıntı yapılmaktadır: "Yunanlıların bu ismin (Makedonya) kullanılmasına karşı çıkması bence yerden göğe haklıdır. Neden mi?... Çünkü ben tarihi biliyorum ve tarih bunu söylüyor."

Kısacası, Batı'nın Ortodoks Cephesi'ne destek olmasının ardında, önemli bir Kissinger politikaları faktörü yatmaktadır.

Yahudi Lobisi Faktörü

Ortodoks Cephe'siyle yakınlaşma politikasının ön safında Kissinger'ın bulunması, doğal olarak akla Yahudi lobisi faktörünü getiriyor. Çünkü kendisi de bir Alman Yahudisi olan Kissinger, her zaman için İsrail çizgisine yakınlığıyla tanınan bir kişi.[5] Zaten genel olarak, Washington'da -tam da Kur'an'ın, Müslümanların en büyük düşman olarak "Yahudiler ve müşrikler"i bulacaklarını bildiren ezeli hükmüne (Maide Suresi, 82) uygun olarak- İslam dünyasına karşı en "şahin" grup Yahudi lobisi olduğundan, ister istemez akla bu ihtimal geliyor. İsrail ve Yahudi lobisinin, Hindistan, Çin, Singapur gibi anti-İslam güçleri desteklemesi, bu "şahin/saldırgan" politikanın örnekleri arasında sayılabilir.

Olayın ardında Yahudi lobisi faktörünün var olduğunu gösteren en önemli belirtiler ise, Ortodoks Cephesi'nin ve bu Cephe'nin liderlerinin kurmuş olduğu bazı ilginç bağlantılardır.

Ortodoks Cephesi'nin Yahudi lobisi ve İsrail bağlantılarının en büyük işareti, kuşkusuz Sırbistan örneğinde görülmektedir. Yahudi lobilerinin ve İsrail'in, Sırp liderler ve Sırp milisleri Çetnikler'le ittifak içinde oldukları—bu bağlantıyı gizlemek için yaptıkları tüm propagandaya rağmen—artık "çuvala sığmamaktadır". Kissinger aracılığıyla kurulan Sırbistan-İsrail bağlantıları, İsrail'de eğitilen ve aralarından zalimliği ile ünlü Arkan grubunun da bulunduğu 3 bin Çetnik, ya da Miloseviç yönetiminin büyük desteğini alan ve Sırbistan lehine Batı'da lobi yapan Sırp-İsrail Dostluk Derneği, Balkanlar'da çok stratejik bir işbirliği uygulandığını göstermektedir. Miloseviç'i ve Çetnikleri finanse eden iki büyük Yugoslav bankasının da -Yugoskandic Bank ve Dafiment Bank- İsrail bağlantılı ve Yahudi sermayeli olduğunu, Sırp milislerin İsrail yapımı silahlar ve zehirli gazlar kullandığını da hatırladığımızda, Müslümanlara uygulanan vahşetin kökeni daha iyi anlaşılmaktadır. Boşnakları, Sırpların değil, "İzzetbegoviç'in emrindeki köktendincilerin" öldürdüğü şeklindeki iğrenç iftiraların, Mossad ajanı Yossef Bodansky tarafından üretilip-yayılması da bir başka göstergedir.[6]

Bunun yanısıra, "Ortodoks Cephe"sinin ardındaki Yahudi lobisi faktörünü araştırırken, bakılması gereken en önemli yer kuşkusuz Rusya'dır.

Rusya ve Yahudiler...

Cephe'nin lideri olan Rusya'yla, İsrail ve Yahudi lobisi arasındaki örtülü ilişkiler ise oldukça ilginç.

Özellikle sosyalist ekonominin terkedilip, kapitalist sisteme geçilmeye başlanmasıyla birlikte, Rusya'daki Yahudi cemaati, ülke içindeki güç ve etkisini artırdı. Amerika ve İsrail'den sonra dünyadaki en büyük Yahudi nüfusunu oluşturan cemaat, İsrail'in Moskova temsilcisi Arye Levin'in deyimiyle "Moskova sosyetesinin kremasını" oluşturuyor.[7] Cemaat'le yakın ilişkiler geliştiren Rus liderlerinin ilki ise Gorbaçov olmuştu. Gorbaçov, 1989'da Moskova'da bir B'nai B'rith locasının (uluslararası Siyonist örgüt) açılmasına öncülük etmiş, üstüne üstlük aynı dönemde Amerikan Yahudilerinin en önde gelen isimlerinden Kissinger ve Rockefeller ile yakın ilişkiler kurmuştu. Yahudi sermayesinin hakim olduğu ünlü ekonomik lobi örgütü Trilateral Komisyonu'nun da toplantılarına katılmıştı.[8]

Gorbaçov'un Yahudilerle bağlantısı, görevden ayrıldıktan sonra daha açık hale gelmişti. 92 Haziran'ında İsrail'e dört günlük bir ziyaret yapan eski Sovyet lideri, "Yahudilerin gerçek dostu" olarak ağırlanmış, Türk Yahudilerinin yayın organı olan *Şalom* gazetesinin verdiği habere göre, "Yahudi devletini kuranları saygıyla anmış ve Golan tepelerindeki Yahudi yerleşim merkezlerinin İsrail için vazgeçilmez olduğunu" vurgulamıştı.[9] İzak Rabin'i Hz. Musa'ya benzeten ve Kutsal takke "kipa"yı giyip Ağlama Duvarı'nı ziyaret eden Gorbaçov, 93'ün Ocak ayında da Latin Amerika Yahudi Kongresi lideri Haham Henry Sobel'den Tevrat rolesi hediyesi almıştı.[10]

Gorbaçov'un İsrail ve Yahudi lobisiyle bu denli içli-dışlı olmasının ardında, SSCB liderinin, İsrail'in yıllardır en çok üzerinde durduğu konulardan biri olan Sovyet Yahudilerinin İsrail'e göçü konusunda büyük kolaylıklar sağlaması sayılabilir. Bunun yanısıra, Orta Asya'da İslam'ın yayılmaması için her türlü gayreti gösteren, ve "ateizm propagandasını hızlandırın" emrini [11] veren SSCB liderinin, Kissinger politikalarına ve daha o dönemlerde de bölgeye "açılma" hesapları yapan İsrail'e çokça yaradığına kuşku yoktur.

Yeltsin, Jirinovski ve Rus Yahudileri...

Gorbaçov'u izleyen dönemde de Rus politikasının zirvesindeki "Yahudi bağlantısı" kesilmedi. Rusya'yı "kapitalist" yapmaya söz veren ve bu misyonu sayesinde tüm anti-demokratik uygulamalarına rağmen Batı'nın desteğini arkasında bulan Yeltsin, bir de "Yahudi lobisi"nin desteğine sahipti. Rus liderinin önderlik ettiği "Demokratik Rusya" hareketinin en büyük finansörü, ülkedeki en zengin kişilerden ve Yahudi cemaatinin önde gelen üyelerinden Mr. Borovoi idi.[12] Yetsin'in Dışişleri Bakanı Andrei Kozirev'in de Yahudi asıllı olduğu biliniyordu.[13] Üstüne üstlük, Yeltsin, ekonominin tepesine de ülkesindeki Yahudi cemaatinden isimler atıyordu. İngiltere'deki Yahudi cemaatinin yayınladığı haftalık *Jewish Chronicle* gazetesi, konuyla ilgili şu bilgileri veriyor:

> ... Moskova'nın yeni finans lideri Yegeny Kissin'in, Rus Döviz Bankası'nın başkanlığına getirilmesi, ülkenin ekonomik ve politik yeniden yapılanmasında Yahudilerin öncü bir rol oynamaya başlamasının en son

örneği... Bu arada bir başka Yahudi, Lev Wemberg, ülkenin önde gelen işadamlarından biri olma pozisyonunu daha da güçlendirerek, Rus Üreticiler Birliği'ne başkan seçildi. Hem Wemberg hem de bir başka önemli Yahudi işadamı olan Konstantin Bozovay, Başkan Yeltsin'in ekonomik danışmanları olarak da görev yapıyorlar. Bunun yanısıra, Demokratik Parti lideri ve Moskova Valisi başyardımcısı olan İlya Zosylovsky de, Yahudilerin Moskova yönetiminde baskın bir role sahip olduğunun göstergesi...[14]

Yeltsin yönetiminde, Rus Yahudilerinin çok büyük bir güce sahip olduğu zaten "ayyuka çıkmıştı". Türkiye-İsrail yakınlaşmasına alkış tutanların başında gelen ve "ilk hedefimiz İsrail" gibi dahiyane (!) formüller üreten "stratejist" Erol Mütercimler bile, Rusya'da Yahudilerin sahip olduğu önemli güce değiniyor ve "İsrail'le yakınlaşmamız, Rusya'yla da aramızı düzeltir" şeklinde mantıklar kuruyordu.

Ülkesindeki Yahudi lobisiyle bu denli yakın ilişkiler içinde olan Yeltsin'in, "Kissinger politikaları"nın hakim olduğu ABD'den sürekli olarak kayıtsız-şartsız destek bulması ise, elbette şaşılacak bir şey değildi.

Rusya'da İsrail'in çok önemli ve güçlü uzantılarının bulunduğu, en açık olarak son Jirinovski örneğinde görülebilir.

Jirinovski, kendine Hitler'i örnek aldığını söyleyen ateşli bir ırkçı ve Yahudi aleyhtarı olarak ortaya çıktı. Ama gelgelelim, Jirinovski'nin kendisi de bir Yahudiydi. Hem de oldukça "bilinçli" bir Yahudi... 1989'da Rusya'da faaliyet gösteren "Şalom" adlı Yahudi organizasyonunda "aktif" görev almıştı. Daha da ötesi, "Siyonist"ti: On yıl önce İsrail'e göç etmek için vize almak istemişti. Ülkesine göçmen olarak yalnızca Yahudileri kabul eden İsrail de bu isteğine olumlu cevap vermiş, ancak Jirinovski, nedendir bilinmez, sonradan Rusya'da kalmaya karar vermişti...[15]

Jirinovski'nin bu anlaşılması zor çelişkisi, İsrail'in Rus Yahudileri ile ilgili politikası gözden geçirilince çözülüyordu. Çünkü İsrail, Tevrat'taki kehanetlere de uygun olarak, onyıllardır Rus Yahudilerinin "Kutsal Topraklar"a göç etmesi için uğraşıyor, ama Rus Yahudilerinin önemli bir bölümü göçe ikna olmuyordu. Jirinovski'nin fanatik ve saldırgan Yahudi aleyhtarı tavırlarının ardından, Rus Yahudilerinin ülkeyi terketmeyi hızlandırması kuşkusuz İsrail'in çok işine gelmişti. Anlaşılan İsrailliler, başka yerlerde de uyguladıkları "sahte antisemitizm yoluyla göçe ikna" yöntemini, Rusya'daki "adam"ları olan Jirinovski ile uygulamaya koymuşlardı.[16]

Jirinovski'nin yükselişinde önemli rolü olduğu hemen herkesçe kabul edilen, KGB'nin başında bir başka Rus Yahudisinin, Primakov'un bulunması da, perde arkasındaki gerçekler hakkında fikir veren bir başka işaretti.[17]

Kısacası, Ortodoks Cephesi'nin patronu olan Rusya, Yahudi lobisinden aldığı güçle yoluna devam etmekte, kendisine biçilen "bölgesel anti-İslam güç" misyonunu sürdürmektedir. Son olarak, İsrail Başbakanı İzak Rabin'le Yeltsin'in Moskova'da yaptıkları görüşmede ağırlıklı olarak "İslam tehlikesi"nden söz edilmesi, ve Rabin'in "Yeltsin'i radikal İslam konusunda yeterince duyarlı buldum" şeklindeki açıklaması[18], işbirliğinin ana temasını ortaya koymaktadır.

Batı'yı ve Ortodoks Cephesi'ni İslam'a karşı işbirliğine çağıran Kissinger -başka bir deyişle Yahudi lobisi- politikaları, kabul görmüş görünmektedir.

Anlaşılan o ki, Batı'daki bazı güç odakları, en önemli ideologlarından birinin, Samuel Huntington'ın, 21. yüzyılda gerçekleşeceğini kehanet ettiği "medeniyetler çatışması"nda, Ortodoks Cephesi'yle aynı tarafta oynamak niyetindedir. "Çatışılacak" taraf ise, Huntington'ın da vurguladığı gibi, bellidir: **İslam...**

Çeçenistan İşgalinin Görünmeyen Yüzü

Sovyetler Birliği'nin dağılmasına rağmen bağımsızlığını kazanamayan ve Rusya Federasyonu sınırları -yani Rus hegemonyası- içinde tutulan Çeçenya, Aralık 1994'de bağımsızlığını ilan etti. Üstüne üstlük, Çeçen lideri Dudayev, bir "İslam devleti" kurmayı hedeflediklerini açıkladı. Çeçenya'nın İnguşlar, Tatarlar ve Dağıstanlılar'ı da yanına alarak Kuzey Kafkasya'da efsanevi Şeyh Şamil direnişini tekrar edecek bir İslami kalkan oluşturmasından korkan Rusya; tank dahil 2.000 zırhlı araç, 350 savaş uçağı, 400'den fazla füze bataryası ve 50 bin asker ile Çeçen topraklarına girdi.

Ancak Kafkasya'da bir "İslami kalkan" oluşmasından çekinen tek güç Rusya değildi. Bu nedenle, o diğer güç de olayın içinde belirli bir rol oynadı.

Çeçenya işgalinin bu görünmeyen yüzü ile ilgili önemli bir bilgiyi, Cahar Dudayev'in özel temsilcisi Safita Murat vermişti. Murat, "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" başlığıyla yayınlanan bir röportajda, Çeçenya'nın işgal edilmesi planının arkasında Moskova'daki güçlü Yahudi liderlerin yer aldığını ve Yeltsin'i bu konuda ikna edenlerin de sözkonusu Yahudiler olduğunu söylemişti.[19] Safita Murat'ın sözünü ettiği "Yahudiler"den birisi, Yeltsin'in Kafkasya ve Ortadoğu politikalarını belirleyen Dışişleri danışmanı Vitaly Naumkin'di. Mayıs 1995'te, Ankara'da, Graham Fuller'in ve İsrailli Dışişleri görevlilerinin de katıldığı Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya konulu bir konferansta konuşan Naumkin, Rusya'nın Çeçen direnişini kırmak için her türlü yolu kullanmaktan çekinmeyeceğini söylemişti.

Olayda yer alan bir başka Yahudi de Gürcistan lideri Şevardnadze oldu: Gürcü Yahudisi Şevardnadze, Rusya'nın Çeçenya'yı işgaline destek oldu. Çeçenya'ya yardım etmek isteyen Abhazlar'ın sınırdan geçmesini kasıtlı olarak engelleyen Gürcü lideri, Rusya'nın kendi topraklarından Çeçenya'yı bombalamasına da zevkle izin vermişti.

İsrail'in Çeçenya'daki ilginç bir operasyonu da dikkat çekiciydi: Yahudi Devleti, Rus saldırılarının başlamasından iki ay kadar önce, Çeçenya'daki Yahudileri İsrail'e aktarmaya başlamıştı. Gizlilik içinde yürütülen harekat sonucunda, Rus saldırıları başladığında, İsrail'e gitmeyi reddeden az sayıdaki Çeçen Yahudisi dışında, ülkede Yahudi kalmamıştı. Bu kuşkusuz önemli bir bilgiydi: İsrail'in, Yahudileri Rus saldırısından iki ay önce tahliye etmeye başlamış olması, Rus saldırısından en az iki ay öncesinden haberdar olması anlamına geliyordu. Bu durum, Safita Murat'ın "Yeltsin'in arkasında Yahudiler var" şeklindeki açıklamasıyla yan yana geldiğinde ise ortaya daha anlamlı bir tablo çıkıyordu: Rus işgali, İsrail'in bilgi ve denetimi ile gerçekleştirilmişti.

Kısacası İsrail, ABD'yi de yönlendirerek bölgede kurmak istediği anti-İslami Rus ittifakını Çeçenistan'da etkili bir biçimde gerçeğe dönüştürmüştü. Çeçenistan işgalinin görünmeyen yüzünde, bu "İsrail bağlantısı" vardı.

Anti-İslami İttifak ve Dudayev'in Şehit Edilişi

Çeçen direnişine karşı Amerika'nın Rusya'ya sonuna kadar destek verdiği, Dudayev'in şehit edilmesinden kısa bir süre önce Clinton'ın Rusya'ya yaptığı ziyaret sırasında da ayan beyan ortaya çıkmıştı. Clinton, Yeltsin'le yaptığı ortak basın toplantısında, Çeçenistan'ın Rusya'nın bir parçası olduğunu ilan etmiş ve Amerikan İç Savaşı'nın kişi başına düşen ölümler açısından 20. Yüzyıldaki her savaştan daha fazla kayba yol açtığına dikkat çekerek, "Abraham Lincoln, hiç bir devletin bizim birliğimizden ayrılmaya hakkı olmadığını göstermek için hayatını verdi" demişti."[20]

Çeçen direnişinin büyük lideri, "Kafkas Kartalı" Cahar Dudayev Clinton'ın bu ittifak mesajının hemen ardından, 23 Nisan günü, bir Rus füzesi tarafından şehit edildi. Ruslar, Dudayev'in yerini önceden belirlemişler ve hassas bir füze ile vurmuşlardı büyük komutanı.

Ancak bu "yüksek teknoloji" biraz kafa karıştırdı. Hantal ve demode Rus ordusunun bu denli hassas bir operasyonu başarı ile gerçekleştirmiş olması biraz şaşırtıcıydı.

Ne var ki, olayın iç yüzü bir süre sonra anlaşıldı. Anti-İslami ittifak, Çeçen liderinin katledilmesinde de işlemişti. Cahar Dudayev, Amerikan istihbarat servisinin sağladığı uydu ve elektronik destekle toprağa düşmüştü. Dudayev'in korunmasından sorumlu olan Ebu Nukayev, Dudayev'in uydu telefonunun sinyallerinin belirlenmesinde, CIA'nın Rusya Federal Güvenlik Servisi'ne (KGB) yardım ettiğini açıkladı. Nukayev, Rusya'nın Dudayev'i vurmak için daha önce de girişimlerde bulunduğunu, ancak başaramadığını, bu nedenle ABD'ye ait uyduların kullanılması için yardım istediğini bildirdi.

Bu arada ilginçtir, Dudayev'i şehit eden sözkonusu Amerikan-Rus işbirliğinin içinde de bir "Yahudi bağlantısı" vardı: Dudayev, füzenin düştüğü anda uydu telefonu ile Rus parlementer Borovoy ile görüşüyordu. Borovoy, daha önceleri Yeltsin'e de finansman sağlamış olan büyük bir Yahudi finans hanedanıydı....

Sözkonusu anti-İslami ittifak, Kafkas Kartalı'nı ortadan kaldırmayı başardı. Ancak kuşkusuz Çeçen direnişini bitirmeyi başaramayacak. Bu, Çeçenistan'da duvarlara yazılan yazılardan da anlaşılıyor: "Cahar! Halkınla gurur duyabilirsin"...

1) Şükrü Elekdağ, Milliyet Gazetesi, 13 Şubat 1994
2) Milliyet Gazetesi, 1 Mart 1992
3) Şükrü Elekdağ, Milliyet Gazetesi, 13 Şubat 1994
4) Tanıl Bora. Bosna-Hersek-Yeni Dünya Düzeni'nin Av Sahası. Birikim Yayınları, 1994. sf. 245
5) Kissinger, ABD'deki resmi Yahudi lobisi AIPAC'la olan yakın ilişkilerinin yanısıra, Dışişleri Bakanlığı yaptığı Nixon-Ford dönemindeki İsrail yanlısı tutumuyla da dikkat çekmektedir. O dönemki ABD dış politikasını tümüyle kontrol altına alan Kissinger, İsrail'in nükleer bomba yapımını desteklemiş, Yahudi Devleti'ne yapılan Amerikan yardımını büyük oranlarda artırarak iki milyar dolara çıkartmış ve 1973 Yom-Kippur Savaşı'nda da İsrail'e büyük boyutlarda ABD askeri yardımı gönderilmesini sağlamıştır. Mısır'ı İsrail aleyhtarı çizgiden çıkaran Camp David'in mimarı da yine Kissinger'dır. "Between Washington and Jerusalem" (Washington-Kudüs Arasında) adlı kitabın yazarı Wolf Blitzer, Kissinger'ın İsrail'in Washington'daki en büyük dostlarından biri olduğunu vurguluyor ve Dışişleri bakanlığını bıraktıktan sonra da, ABD yönetimine, İsrail taraftarı politikalar empoze etmeyi sürdürdüğünü bildiriyor. Noam Chomsky, ise "Kader Üçgeni" adıyla çevrilen kitabında, "Kissinger 1970 yılında Ortadoğu'nun kontrolünü ele almayı başardı ve reddiyeci 'Büyük İsrail' anlayışı, uygulamada ABD'nin politikası haline geldi. O zamandan bu yana da,... özü bakımından aynı kaldı" (sf. 70) diyor.
6) Sırp-İsrail bağlantısı ile ilgili tüm bu bilgiler ve daha da fazlası için, bkz. Bilim Araştırma Grubu, "Yehova'nın Oğulları ve Masonlar". Araştırma Yayınları, 1993.
7) Şalom Gazetesi, 24 Mayıs 1989
8) Georges Virebeau, Mais qui Gouverne L'Amerique?, sf. 60-61
9) Şalom Gazetesi, 24 Haziran 1992
10) Jewish Chronicle, 1 Ocak 1993
11) Cumhuriyet Gazetesi, 7 Ocak 1987
12) Jewish Chronicle, 15 Mayıs 1992
13) Mustafa Özcan, Zaman Gazetesi, 20 Mart 1993
14) Jewish Chronicle, 7 Şubat 1992
15) Harun Yahya, "Jirinovski'nin İpleri Kimin Elinde?", Nehir Dergisi, sayı 7-8 (Nisan-Mayıs 94)
16) Aynı kaynak
17) Mustafa Özcan, Zaman Gazetesi, 31 Ocak 1994
18) Şalom Gazetesi, 4 Mayıs 1994
19) Zaman Gazetesi, 21 Aralık 1994
20) Cengiz Çandar, Sabah Gazetesi, 25 Nisan 1996

BALKAN STRATEJİSİ

Mart 1996

Giriş: Tarihin Aslına Dönüşü

Bundan 20 ya da 30 yıl önce Türkiye için bir "Balkan stratejisi"nden söz edilse, kuşkusuz bu pek anlamlı bir kavram olmazdı. Çünkü o zamanlar Türkiye'nin uzun vadeli bir strateji geliştirmesi için ne gerekli ortam ne de imkan vardı. Dünya iki kutup arasındaki durağan bir çekişmeden ibaret olan Soğuk Savaş ile adeta dondurulmuştu. Türkiye ise Soğuk Savaş'ta kendisine biçilen rolü oynamak durumundaydı. Zaten Soğuk Savaş'ın başında, devlet ricali, "yeni bir dünya kurulur, Türkiye de o dünyada yerini alır" düsturu ile düşünmüş ve ABD'nin bölgesel bir müttefiği haline gelmeyi en büyük stratejik hedef olarak belirlemişti. Nitekim yapabilecekleri başka bir şey de pek yoktu.

Soğuk Savaş gerek Türkiye'nin gerekse başka ülkelerin stratejik tercihlerini bu denli dondurmuştu, çünkü strateji belirlemede temel unsurlar olan tarih, kültür, demografi, ticaret, doğal kaynaklar gibi unsurlar, Soğuk Savaş'ın üzerlerine çektiği kalın bir perde ile gizlenmişlerdi. Dünyadaki devletlerin tümü ya Batı bloku içinde yer alıyor, ya Sovyetler Birliği ekseninde hareket ediyor, az bir bölümü de Bağlantısızlar bloku içinde yaşıyordu. Dolayısıyla bir ülkenin strateji belirlerken yapabileceği tek şey, "kırmızı kuvvetler" ile "mavi kuvvetler" arasındaki dengeleri hesaplamaktı. ABD'nin önemli bir müttefiki ve bir NATO üyesi olan Türkiye için de "kırmızı kuvvetler", "kızıl"lardı; yani SSCB ve müttefikleri.

Dahası, bir ülkenin ideolojik tercihi, özellikle sosyalist ülkelerde, o ülkenin tarihsel ve ulusal kimliğini gölgeliyor, dolayısıyla strateji kavramı tek boyutlu dar bir kalıba girmek zorunda kalıyordu. Ülkeler ya da halklar arasında yüzyıllardır var olan tüm kültürel, dini, etnik ve ulusal sürtüşme ya da dostluklar önemini yitirmişti. "Birinci Dünya" (Batı Bloku) ile "İkinci Dünya" (Doğu Bloku) arasındaki rekabet, yegane stratejik endişeydi.

Özellikle de Balkan Yarımadası açısından durum böyleydi. Bu dev yarımadanın siyasetini asırlar boyu belirlemiş olan tüm dini, etnik ve kültürel çekişmeler ya da dostluklar az önce sözünü ettiğimiz anlamda rafa kaldırılmıştı. Sırplar, Hırvatlar, Bulgarlar, Arnavutlar, Boşnaklar, Makedonlar, Romenler, Pomaklar, Türkler, Yunanlılar, Macarlar, Karadağlılar... Tüm bu Balkan halklarının aralarındaki tarihsel pozisyonlar ve bu halkların dış dostları ya da düşmanları silinmiş, yerine sadece sosyalizmin farklı versiyonları arasındaki çatışmalar konmuştu. Sovyet müttefiği olan Bulgaristan ile Amerikan müttefiği olan Yunanistan'ın ya da Çin müttefiği olan Arnavutluk'la özgün bir sosyalizm versiyonu ile yönetilen Yugoslavya'nın sürtüşmesi gibi siyasi meselelerdi Balkanlar'daki "stratejik" denklemin sınırlı unsurları.

Ancak 80'li yılların sonunda Soğuk Savaş aniden bitiverdi. Önce Doğu Bloku'nun sosyalist rejimleri birer birer devrildiler. Bir süre sonra da "Büyük Birader" Sovyetler Birliği tarihe karışıverdi.

Ve çok geçmeden çok önemli bir gerçek ortaya çıktı: Soğuk Savaş, az önce sözünü ettiğimiz dini, etnik, kültürel ya da ulusal kimlikleri ortadan kaldırmamış, hatta biraz olsun bile zayıflatmamıştı. Sadece bu kimliklerin üzerine yarım asırlık bir perde çekmişti. Perde yırtılınca, herşey eskisi gibi ortaya çıktı. Bir başka deyişle, herşey aslına rücu etti.

Bunun Türkiye açısından anlamı ise, yepyeni bir stratejik ufuk oldu. Soğuk Savaş'ın dar kalıplarının kırılması ile birlikte Türkiye'nin de önüne yeni bir vizyon açıldı. Bugün Türkiye, din, etnisite ve kültür gibi kavramların çok önemli hale geldiği, tarihsel ittifak ve cepheleşmelerin yeniden uyandığı bir Balkanlar'da, Osmanlı İmparatorluğu'nun doğal mirasçısı olarak büyük bir insiyatif sahibi.

Kısacası bir kez daha yeni bir dünya kuruluyor ve Türkiye'nin bu dünyada alacağı yer, kimliği, kültürü, tarihi ve bunlara bağlı olarak geliştireceği stratejilerle belirlenecek. İşte bu nedenle de, Türkiye'nin gerek devlet

gerekse toplum olarak, bir an önce tarihin kendisine yüklediği misyonu benimsemesi ve bu misyona uygun bir milli strateji geliştirmesi gerekiyor.

İlerleyen satırlarda önce Balkanlar'daki değişime açık siyasi tabloyu inceleyecek, sonra da bu tablo içinde Türkiye'nin neler yapabileceği yönünde strateji alternatifleri üreteceğiz.

Harita ve Strateji

Balkanlar'daki duruma gelmeden önce, genel anlamda "haritaların değişebilirliği"ne değinmekte yarar var.

İnsanların büyük bölümünde, içinde bulundukları dönemde mevcut olan ülke sınırlarının hiç değişmeyeceği yönünde batıl bir inanış vardır. Haritaya baktıklarında gördükleri dünyanın, hep öyle kalacağını sanırlar. Kendi ülkelerinin ya da komşu ülkelerin sınırlarının sanki hiç değişmemek üzere belirlenmiş olduğunu düşünürler.

Oysa dünya üzerindeki ülkelerin sınırları sık sık değişir. Bu sınır değişiklikleri ise, çoğunlukla dünyayı ya da en azından bir bölgeyi köklü bir biçimde etkileyen dönüm noktaları sonucunda olur. Bu dönüm noktalarının modern çağdaki en belirginleri Napolyon Savaşları'nın ardından gelen Viyana Kongresi, ardından 1878'deki Berlin Anlaşması, sonra da I. Dünya Savaşı'ydı. Bütün bu dönüm noktalarında, özellikle de I. Dünya Savaşı'nda dünyanın coğrafyası büyük ölçüde değişti. Çok-uluslu imparatorluklar yıkıldı, yerlerine (çoğu yapay olan) ulus devletler kuruldu, özellikle de Ortadoğu ve Balkanlar'da yepyeni bir harita ortaya çıktı. İnsanların çoğu bu savaş sonucunda oluşan haritayı da istikrarlı ve kalıcı bir harita sandılar, ancak bu harita da fazla uzun ömürlü olamadı ve II. Dünya Savaşı ile bir kez daha köklü bir değişime uğradı. II. Dünya Savaşı'nın ardından da Batı ve Doğu blokları sabit kaldı, ama 1960'larda Üçüncü Dünya'da gelişen dekolonizasyon dalgası, çoğu Afrika'da yer alan onlarca yeni devletin kurulmasını sağladı. Dünyanın siyasi haritası radikal bir biçimde bir kez daha değişime uğradı.

Pek çok insan sözünü ettiğimiz tüm bu dönüm noktalarında dünyanın artık "ideal" haritaya kavuştuğunu düşündü, ama her seferinde bunun ardından yeni bir dönüm noktası ve yeni bir revizyon geldi.

Bu tarihsel gelişim bize önemli bir gerçeği gösterir: Tarihin hiç bir döneminde dünyanın ideal ve kalıcı siyasi haritasının oluştuğunu öne sürmek ve böylece statükonun değişmeyeceğine hükmetmek mümkün, ya da en azından akılcı değildir.

Kuşkusuz stratejik açıdan önemli olan tek gelişme harita değişikliği de değildir. Ülkelerin sınırları sabit kalsa da, güçleri, etkileri ve rejimleri değişebilir ki, bu da yine dünyanın siyasi çehresinin büyük bir değişime uğraması anlamına gelir.

Dolayısıyla, bugün de içinde yaşadığımız dünyanın siyasi haritasının ve güç dengelerinin "ebedi" olduğunu düşünmek ve buna dayanarak durağan ve statükocu bir strateji belirlemek, bir ülke açısından önemli bir yanlış olabilir. Özellikle de dünya siyasal sisteminin değişime uğradığı, taşların yerinden oynadığı ve "dünyanın yeniden kurulduğu" büyük kırılma dönemlerine, her türlü olasılığı hesaplayan geniş bir vizyonla bakmak gerekir.

İçinde yaşadığımız dönem ise tam da sözünü ettiğimiz türden bir kırılma dönemidir. Soğuk Savaş'ın bitmesiyle birlikte taşlar yerinden oynamıştır ve tekrar nasıl bir kompozisyonla çökecekleri belli değildir. Eğer siz bu taşların hareketlerine müdahalede bulunmazsanız nasıl olsa bir şekilde çökerler, ama ortaya çıkan kompozisyon büyük olasılıkla sizin menfaatlerinize uygun olmayacaktır. Menfaatinize uygun bir düzenlemeyi, ancak taşların hareketlerine müdahalede bulunarak elde edebilirsiniz.

İşte biz de bu nedenle şimdi Türkiye'nin batı sınırının ötesindeki kaygan zemini analiz edecek ve sonra da bu zemine nasıl müdahaleler gerçekleştirilebileceğini tartışacağız.

Önce, zemini inceleyelim:

Balkanlar'daki Mozaik

Coğrafya, kültürlerin ve kültürler arasındaki ilişkilerin gelişmesinde -ya da gelişmemesinde- her zaman için etkili bir faktör olmuştur. Balkanlar'da da öyledir. "Balkan" kelimesi "ormanlarla kaplı sıradağ" anlamına gelir;

çünkü gerçekten de bu dev yarımadanın büyük bölümü dağlık ve kayalıktır, derin vadilerle parçalanmıştır ve sık bitki örtüleriyle kaplıdır. Bu nedenle bölgede ulaşım ve iletişim her zaman zor olmuştur. Ulaşım ve iletişimin zayıflığı ise, Balkanlar'da da başka yerlerde verdiği sonucu vermiştir: Birbirlerine bitişik yaşamalarına rağmen, kültürel yönden izole ve birbirlerinden uzak, hatta birbirlerine düşman halklar...

Öte yandan, aynı coğrafya gerilla savaşı için de eşi bulunmaz derecede uygun bir zemin oluşturur. Bu nedenle gerilla örgütleri Balkanlar'ın siyasi ve askeri tarihinin en önemli unsurlarından biridir. Makedon Komitacılar, Bulgar Hayduklar, Sırp Çetnikler ve her milletten ve azınlıktan çeteler, yüzyıllardır Balkan dağlarında silaha sarılırlar. Bu "imkan", bölge halklarının birbirlerine ya da birbirlerinin müttefiklerine karşı olan düşmanlıklarını şiddete dönüştürmelerine ve böyle düşmanlıkları daha da beslemelerine neden olmuştur.

Balkanlar'ın bir diğer özelliği, yüzyıllar boyu büyük göçlere, işgallere ve savaşlara sahne olmasıdır. Özellikle Osmanlı'nın bölgedeki egemenliğinin kademeli olarak sona erdiği 19. yüzyıldan bu yana, bölge defalarca işgal yaşadı. Bölgeyi işgal eden dış güçlerin hemen hepsi de, bölgedeki bazı halkları kendi müttefikleri -ya da belki maşaları- olarak gördüler, bazılarını da düşman kabul ettiler. Nazi Almanyası'nın 1941 yılında tüm bölgeyi işgal ederek kendine yakın gördüğü unsurlara kukla devletler kurdurması, bunun en önemli örneğiydi. İşgalcilerin bu politikası, Balkan halkları arasında zaten var olan geleneksel kin ve düşmanlıkları daha da körükledi ve kalıcı hale getirdi.

İşte bu etnik mozaik nedeniyle Balkanlar hep istikrarsızlığa açık bir bölge oldu. Bu nedenle defalarca harita değişiklikleri yaşadı. Yeni devletlerin kuruluşuna, bazılarının silinişine, sonra da yeniden kuruluşuna sahne oldu.

Balkanlardaki etnik mozaiğin en kötü yanı ise, sözkonusu etnik gruplar arasındaki düşmanlığın da ötesinde, bu etnik grupların bir diğeri tarafından kurulan devletlerin içinde azınlık olarak yer almalarıdır. Balkanlar'daki hiç bir devlet, etnik ve dini yönden homojen değildir ve her biri rakip olduğu etnik ya da dini gruplara bağlı azınlıklar barındırmaktadır.

Bu karmaşık durumu şöyle de izah edebiliriz: Balkanlar'daki siyasi harita ile etnik dağılım haritası arasında büyük uyumsuzluklar vardır. Bu nedenle de hiç bir devlet etnik yönden homojen değildir ve hemen hiç bir etnik grup da -Karadağlılar ve Slovenler hariç- tek bir devletin çatısı altında yaşamamaktadır.

Örneğin Arnavutluk'un siyasi sınırları ile Arnavutların yaşadıkları bölgelerin "çakışma" oranı yaklaşık % 50'dir. Arnavutların neredeyse yarıdan fazlası Arnavutluk dışında, Kosova ve Makedonya'da yaşarlar. Öte yandan Arnavutluk'un içinde de Arnavut olmayanlar vardır; ülkenin güneyindeki -Yunanlıların deyimiyle "Kuzey Epir"deki- Yunan azınlık.

Benzer bir biçimde Sırplar ile Sırbistan arasında da büyük bir uyuşmazlık vardır. 10 milyonu aşan nüfusları ile Balkanlar'ın en büyük etnik gruplarından biri olan Sırplar, Sırbistan'ın dışında iki ülkede daha yaşarlar: Hırvatistan ve Bosna-Hersek'te. Öte yandan Sırbistan toprakları içinde yaşayan insanların % 15'inden fazlası Sırp değildir; bunlar kendilerini Sırplarla "can düşmanı" olarak gören Arnavutlar ve Sancak'taki Slav Müslümanlarıdır.

Balkanlar'daki hangi ülkeyi ele alsak, benzer bir mozaikle karşılaşırız. Bulgaristan'da Türkler, Pomaklar (Müslüman Bulgarlar) ve diğer azınlıklar nüfusun % 15'ini oluşturur. Makedonya nüfusunun % 65'i Makedonlar'dan oluşur, ülkede % 22 dolayında Arnavut, % 4 Türk ve daha başka azınlıklar yaşamaktadır. Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesinde 120 bin kadar Türk, ayrıca kuzey bölgelerinde büyük bir Slav Makedon azınlık yaşar. Bosna-Hersek'te nüfusun % 45'i Müslüman, % 30'u Sırp, % 17'si ise Hırvat'tır.

Elbette bir ülke içinde farklı etnik ya da dini grupların yaşaması başlı başına bir sorun değildir ve bu tür mozaikler, teorik olarak, "çok etnisiteli, çok kültürlü" bir devlet düzeni ve "birarada yaşama"ya dayalı toplumsal bir formül içinde yaşatılabilirler. Ancak ne yazık ki Balkanlar'daki devletlerin ideoloji ve pratikleri bu yönde değildir. Bölgedeki devletlerin önemli bir bölümü -ki başlarında Sırbistan ve Yunanistan gelir- homojen bir etnik ve dini toplum oluşturma amacındadırlar. Bu, kimi zaman Sırbistan örneğinde olduğu gibi "etnik temizlik" çabalarına, kimi zaman da Yunanistan örneğinde olduğu gibi asimilasyon politikalarına yol açmaktadır. Bu

ülkelerin sözkonusu baskıcı politikalarında ısrarcı olduklarını ise bunca tecrübeden sonra artık öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu nedenledir ki, Balkanlar'da sık sık yaşanan, en son olarak da Kosova'da patlak veren etnik çatışmaların "ülkelerin toprak bütünlüğü içinde, ancak azınlıkların haklarına saygılı bir biçimde" çözümlenmesini temenni etmek, gerçekçi bir siyaset değildir. Türkiye bu tür bir temenninin sözcülüğünü yaparak bir "Balkan stratejisi" izlemiş olmaz. Aksine, sadece zaman yitirmiş olur. Yerinden oynamış olan taşlara müdahale etmektense, bu taşların bir şekilde çökmelerini dilemiş olur. Bu şekilde ise, başta da belirttiğimiz gibi, taşlar tekrar yerlerine oturduğunda Türkiye'nin ve tarihsel müttefiklerinin çok aleyhine bir kompozisyon çıkabilir.

Dolayısıyla Türkiye'ye düşen, Balkanlar'daki etnik ve dini mozaiği iyi analiz etmek ve bu mozaik içinde, kendi tarihsel kimliğine ve misyonuna uygun bir stratejiyi nasıl belirleyeceğini tespit etmektir.

Bunu yaparken etnik, dini ve kültürel değerlerin dünya siyasetinde her geçen gün daha fazla önem kazandığını, dünyanın giderek daha artan bir biçimde medeniyetler arasındaki ilişkilerle tanımlanacağını da hatırlamak gerekmektedir. Dahası, Balkanlar, etnisite, din ve kültür gibi kavramların en etkili olduğu bölgelerin başında gelmektedir. Bir başka deyişle, Soğuk Savaş sonrası dünyada, Türkiye Balkanlar'a bakarken kendi tarihsel ve kültürel kimliğini ön plana çıkarmalı ve bu kimliğe uygun bir strateji belirlemelidir. Aksi halde, Soğuk Savaş'ın statükoculuğunun çoktan tarihe karıştığı ve Soğuk Savaş tarafından üzeri örtülmüş olan asli kimliklerin yeniden belirleyici unsur haline geldiği Balkanlar'da çok "demode" kalabilir.

Osmanlı Kimliği

Türkiye'nin tarihsel ve kültürel kimliği denildiğinde kastedilen şey, kuşkusuz Osmanlılık'tır.

Tarih, aktüel siyasetin belirlenmesinde en büyük unsurlardan biridir. Çünkü tarih toplumların hafızasıdır ve her toplum dostlarını, düşmanlarını, saygı duyacağı ya da küçümseyeceği rakiplerini onların tarihleriyle değerlendirir. "Devlet geleneği" denen kavram da tarihle ilişkilidir. Mevcut devletlere itibar ve otorite sağlayan faktörlerin başında onların tarihleri gelir. İngiltere'yi İngiltere yapan şey onun tarihidir. Irak'ı Irak yapan şey de yine onun tarihidir -ya da tarihsizliği. Bu tarih faktörü nedeniyle İngiltere kalıcı ve güçlü bir devlettir, Irak ise geçici, yıkılmaya açık ve zayıftır.

Tarih, özellikle de eski imparatorlukların varislerinin, eski eyaletlerinde söz sahibi olmalarının önemli bir aracıdır. Bir zamanlar bir İmparatorluk olan İngiltere, yüzyılın başından bu yana kademeli biçimde azalan siyasi ve ekonomik gücüne rağmen, hala eski kolonileri üzerinde belirli bir nüfuz sahibidir. "British Commonwealth" olarak anılan uluslararası topluluğu da bu nüfuzu korumak için kurmuştur. Benzer bir nüfuz ilişkisi Fransa ile eski sömürgeleri arasında da vardır. Fransa'nın Cezayir'e ya da Suriye ve Lübnan'a olan ilgisinin meşruiyet zemini bu tarihsel bağdır. Kuşkusuz eğer İngiltere kendi tarihine küsseydi ve imparatorluk olduğu zamanları reddetseydi, bu tür bir nüfuz elde edemezdi. Aynı şekilde Fransa da geçmişine yüz çevirseydi, Ortadoğu siyasetinde bugün sahip olduğu etkiyi elde edemezdi.

Tarihin bu denli etkili bir stratejik zemin oluşu, Türkiye açısından ise büyük bir avantajdır. Çünkü Türkiye, bugün komşuları olan devletlerin çoğunu, ve daha pek çok devleti beş yüzyıl boyunca yönetmiş bir imparatorluğun varisidir. Bu nedenle Türkiye'nin tarihsel kimliği, Osmanlı kimliğidir.

Büyük Önder Atatürk de bu gerçeği görmüş ve dönemin şartlarının izin verdiği ölçüde Osmanlı mirasına sahip çıkmıştı. Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı borçlarını son kuruşuna kadar ödemeyi kabul etmesi ve tüm ekonomik sıkıntılara rağmen bu borçların ödemelerine sadık kalması, bunun en somut örneğiydi. Atatürk'ün bu politikasının nedeni, henüz o dönemde Osmanlı mirasının Türkiye'nin dış politikası açısından büyük bir stratejik avantaj olduğunu görmüş olmasıydı. Atatürk, öte yandan, Balkan Antantı ve Sadabad Paktı gibi oluşumlarla, eski Osmanlı coğrafyalarında Türkiye'nin nüfuzunu korumaya çalışmıştı. Balkan Antantı, bazı Balkan ülkelerini, Sadabad Paktı ise bazı Ortadoğu ülkelerini Türkiye'nin liderliği altında stratejik işbirliğine taşıma amacını güdüyordu.

Tarihsel kimliklerin ve kültürün 1920'lere ya da 30'lara göre çok daha önemli hale geldiği günümüzde ise, Türkiye'nin en önemli stratejik kozlarından birisi yine Osmanlı mirasıdır. Türkiye eğer bir bölge gücü haline gelmeyi ve Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar'da bir nüfuz alanı oluşturmayı istiyorsa, bunu, bu bölgeleri, özellikle Ortadoğu ve Balkanlar'ı asırlar boyunca yönetmiş olan Osmanlı'nın mirasını kullanarak yapmasından daha rasyonel bir seçim olamaz.

Çünkü bilinmelidir ki Osmanlı mirası sadece nostaljik bir söylem değil, siyasi, demografik ve kültürel bir gerçektir. Oldukça "elle tutulur" bir gerçek...

Durum, özellikle Balkanlar'da, böyledir.

İstanbul'dan Bihaç'a Yolculuk

Osmanlı mirasının Balkanlar'da nasıl hala ayakta olduğunu görmek için, İstanbul'dan çıkıp Bosna-Hersek'in kuzeybatı ucundaki Bihaç'a bir yolculuk yapmak yeter. Çünkü yolda farkedersiniz ki, izlemekte olduğunuz rota aynı zamanda da Türkiye'nin "etki alanı"nı oluşturan "yeşil kuşak"tır.

İstanbul'dan yola çıkıp Yunanistan'a girdiğinizde, Türk azınlığın yaşadığı Batı Trakya toprakları üzerinde ilerlersiniz. Burada yaklaşık 120 bin Türk soydaşımız vardır ve Yunanistan'ın onyıllardır uyguladığı asimilasyon politikalarına rağmen ısrarla milli ve dini kimliklerini korumaktadırlar.

Batı Trakya'nın hemen yukarısında, güneydoğu Bulgaristan'da ise daha kalabalık ve geniş bir Türk azınlık yaşamaktadır. Bulgaristan nüfusunun % 9'unu oluşturan Türkler, ülkenin kuzey ve güneyinde yer alan iki geniş bölgede yaşarlar. Güneydeki daha geniş bölge, sözünü ettiğimiz "yeşil kuşak"ın ilk büyük halkasıdır. Güney Bulgaristan'da batıya doğru ilerledikçe bu kez de Pomakların yoğun olarak yaşadığı bölgelere varırsınız. Pomaklar, Osmanlı zamanında İslam'ı kabul etmiş Bulgar Müslümanlarıdır. Ancak kendilerini Bulgar soydaşlarından ziyade Türk dindaşlarına yakın görürler. Bu nedenle onlar da sözkonusu yeşil kuşağın bir parçasıdırlar. Pomaklar ve Türkler, az sayıdaki Çingene ile birlikte, Bulgaristan'ın % 13'lük Müslüman nüfusunu oluştururlar.

Batıya doğru daha da ilerleyince Makedonya'ya varırsınız. Yunanistan'la Sırbistan'ın arasında sıkışmış olan ve her ikisini de kendisi için bir tehdit olarak gören bu mini Balkan devleti, stratejik olarak Türkiye'yle aynı saftadır. Dahası, Makedonya'da çok sayıda Arnavut ve sayıları yüksek olmasa da ağırlıkları bulunan bir Türk azınlık yaşamaktadır. Bu iki Müslüman unsur, ülke nüfusunun yaklaşık % 30'unu oluşturarak yeşil kuşağı batıya doğru devam ettirirler.

Daha da batıya gittiğinizde ise, Türkiye'ye göçmüş olan milyonlarca soydaşı, Müslümanlığı ve anti-Sırp, anti-Yunan stratejik konumu nedeniyle yine Türkiye'ye yakından bağlı -ve muhtaç- olan Arnavutluk'a ulaşırsınız. Vardığınız sahil, Adriyatik sahilidir.

Hepsi bu kadar değil. Arnavutluk'tan kuzeye çıkın, bu kez "Sırbistan içindeki Arnavutluk"a, yani Kosova'ya ulaşırsınız. Kosova nüfusunun %90'ını oluşturmalarına karşın Sırbistan yönetimi tarafından sistemli bir biçimde ezilen bu Arnavutlar, baskının doğurduğu radikalleşmenin de etkisiyle, Müslüman kimliğine ve dolayısıyla Türk eksenine psikolojik olarak son derece yakındırlar. İbrahim Rugova gibi basiretli bir liderin önderliğinde 10 yılı aşkın süredir Belgrad'ın asimilasyon ve baskı politikalarına göğüs geren "Arnavutluk Cumhuriyeti", bugün resmi olarak tanınmasa da, bağımsızlığa giden yolda ısrarla yürümektedir. Kosova'daki Arnavutların tarihsel olarak kendilerini yakın gördükleri en büyük dostları ise, Arnavutluk'tan sonra, Türkiye'dir.

Kosova'dan kuzeybatıya doğru ilerlediğinizde ise, Sırbistan ile Karadağ arasındaki sınır boyunca uzanan Sancak bölgesine gelirsiniz. 1912'ye kadar Osmanlı toprağı olarak kalmış olan bu bölgedeki Slav Müslümanları, son derece güçlü bir İslami kimliğe sahiptirler.

Sancak'ın bittiği yerde Bosna başlar. Bugün Doğu Bosna, Bosna-Hersek Federasyonu'nun Sırp tarafını oluşturan Republika Srpska'ya aittir. Ama işgal yoluyla edilmiş olan bu bölge biraz yarılsa, İzzetbegoviç'in

Dayton Anlaşması'nda bırakmamak için çok direndiği "Gorazde koridoru"nu kullanarak Saraybosna'ya ve oradan da Devlet-i Ali Osmaniye'nin sınırlarının vardığı en uç noktaya, Bihaç'a varmak mümkündür.

Edirne'den Bihaç'a uzanan bu kuşak, dikkat edilirse, jeostratejik yönden oldukça anlamlı bir hat üzerinde uzanmaktadır. Bu ise tesadüfi bir durum değil, aksine hesaplanmış ve bilinçli olarak oluşturulmuş bir dizayndır: Osmanlı yönetimi, Balkanlar'ı fethettikten sonra bölgede demografik bir düzenleme yapmış ve asırlar süren bir süreç içinde bölgedeki önemli stratejik noktalara Müslüman ahali yerleştirmiştir. Bu Müslüman ahalinin bir kısmı Anadolu'dan göç ettirilerek Balkanlar'a yerleştirilen göçebe Türkmen boyları, bir kısmı ise Müslümanlığı sonradan kabul eden otokton bölge halklarıdır (Arnavutlar, Boşnaklar ya da Pomaklar gibi).

Kısacası Devlet-i Ali Osmaniye artık yoktur, ama Balkanlar'ı bir uçtan diğer bir uca kat eden bir Türko-İslami ya da "yeşil" kuşak, onun mirası olarak hala ayaktadır. Sayıları 10 milyonu bulan Balkan Müslümanları, Edirne'den Bihaç'a kadar uzanan bir hat üzerinde yaşamaktadırlar. Dahası, bu hat üzerinde bazıları 1878'den bazıları ise 1912'den bu yana direnmektedirler.

Direnç ise, bilindiği gibi, bilinç oluşturur.

Balkan Müslümanlarının "Türk'lüğü"

Balkan Müslümanlarını "Türko-İslami" gibi bir sıfatla tanımlamamızın en önde gelen dayanağı, bu sıfatın gerek sözkonusu Balkan Müslümanları, gerekse onları "düşman" olarak gören Balkan milliyetçileri tarafından benimsenmesidir.

Bugün başta Sırplar olmak üzere diğer tüm Balkan milliyetçileri, Boşnakları, Arnavutları ya da Pomakları, yani etnik olarak Türk olmayan ve Türkçe konuşmayan Balkan Müslümanlarını "Türk" olarak tanımlamakta sakınca görmüyorlar. Bunun nedeni ise, etnik kökenleri ne olursa olsun, Balkanlar'daki tüm Müslümanların, aralarında yaşadıkları Hıristiyan uluslardan ayrı bir "millet" olarak algılanmaları. Bu "millet"in ismi ise, her ne kadar etnik bir Türklüğü ifade etmese de, "Türk Milleti"... Florida Üniversitesi'nden Balkan tarihçisi Maria Todorova, bu durumu şöyle açıklıyor:

> Balkan milliyetçiliği Ortodoks Hıristiyanların birliğini parçalarken, öte yandan tekvücut ve değişmez bir Müslüman cemaati imajı üretmiştir ve bunu da "millet" kavramı bazında görmektedir. Bir başka deyişle, Balkanlardaki Hıristiyan halklar kendi aralarında milliyetçilik kıstasına göre ayrımlar geliştirirken, öte yandan Müslümanlara, sanki bu insanlar tek bir milletmiş gibi davranmışlar ve bu yönde bir söylem geliştirmişlerdir. Bu Hıristiyan uygulamasının en açık örneği, Balkanlar'daki tüm Müslümanlara, etnik kökenlerine göre bir ayrım yapmadan, "Türk" denmesidir. Bu, bölgede hala çok yaygın olan bir kullanımdır.
>
> Öte yandan, Balkan Müslümanlarının geneli de, milliyetçi söyleme adapte olmadıkları için ve Balkanlar'daki ulus-devlet oluşumları tarafından dışlandıkları için, kendilerini ayrı bir "millet" sayan bir toplumsal bilinci bugüne kadar korumuşlardır.[1]

Todorova'nın da belirttiği gibi, Balkan Müslümanları için dini kimlikleri her zaman için etnik kimliklerinden çok daha öncelikli olmuştur. Bulgaristan'da durum böyledir; "Bulgar Müslümanları" olarak tanımlanabilecek olan Pomaklar kendilerini Bulgarlar'dan çok Türklere yakın hissederler. Bosna'daki durum daha da belirgindir; Sırplarla ya da Hırvatlarla tamamen aynı etnik kökene sahip olan ve aynı dili konuşan Boşnaklar, bu iki halkla hiç bir zaman bütünleşmemiş, kendilerini hep Osmanlı ekseninde görmüşlerdir.

Balkan uzmanı Eran Frankel, aynı durumun Makedonya için de geçerli olduğunu vurgular. Frankel'e göre, "Makedonyalı Müslümanlar hiç bir zaman Makedonyalılık adına İslam'ı geri plana atmış ya da reddetmiş değildirler. Aksine, çoğu kez kendi Slavlıklarını reddetmişler ve Slav olmayan bir İslam kimliğini benimsemişlerdir."[2] Yine Frankel'e göre Makedonya'daki Müslüman Arnavutlar ya da Çingeneler, kendilerine Slav kimliğini benimsemektense, "Türk" olarak tanımlanmayı tercih ederler.[3]

İşte bu nedenle de, Türkiye'nin Balkan yarımadasındaki "uzantısı" olan halklar, yalnızca birkaç milyonluk Balkan Türkü değil, nüfusları 10 milyonu bulan Balkan Müslümanlarıdır. Çoğu etnik olarak Türk olmayan ve

Türkçe konuşmayan bu insanlar, kendilerini aynı dili konuştukları Sırplar'dan ya da Bulgarlar'dan çok Türklere yakın hissetmektedirler.

Çünkü bu insanlar herşeyden önce "Osmanlı"dırlar ve Türkiye de Osmanlı'nın yegane mirasçısıdır. Üstteki satırları yazan Maria Todorova, bu konuda şöyle söyler:

> Türkiye'nin Balkanlar'daki etkisi oldukça komplekstir. Bu etki, öncelikle Balkanlardaki Türkçe konuşan nüfusa yöneliktir. Bu nüfusun büyük bölümü Bulgaristan'da yaşar, kalan kısmı ise çok daha az sayılarda Yunanistan, Romanya ve eski Yugoslavya'dadır. Ancak Türkiye'nin etki alanı bununla sınırlı değildir. Aynı zamanda Slav diliyle konuşan Müslümanlar da Türkiye'nin etki alanı içindedirler.[4]

Todorova, Türk-olmayan Balkan Müslümanlarının kendilerini Türklükle özdeşleştirme eğilimlerine gösterge olarak ilginç bir noktanın daha altını çizer: 20. yüzyıl boyunca Balkanlar'dan Türkiye'ye göç eden Slav Müslümanlar (Arnavutlar dahil), Türk kimliğini benimseyerek Türk toplumu içinde asimile olmuşlardır. Bu durum, Todorova'ya göre, "Osmanlı mirasının Türk etkisine dönüşmesinin açık bir örneğidir".[5]

Kuşkusuz bu fenomen Türkiye açısından son derece önemli bir stratejik avantajdır. Tüm Balkanlar'da, aslında etnik olarak "Türk" olmamalarına karşın, kendilerini "Türk" olarak gören ya da görmeye eğilimli büyük bir Müslüman nüfus vardır. Bu "fahri soydaşlarımız"ı bize bu denli bağlayan unsur ise, Osmanlı mirasıdır.

İşte Türkiye'nin Osmanlı kimliğine sahip çıkması gerektiğini, çünkü bunun Türkiye için büyük bir stratejik avantaj oluşturduğunu söylemekle tam da bunu kastediyoruz. "Osmanlı" kavramı, Türkiye'nin etkisini sınırlarının çok ötesine taşıyan büyük bir vizyonun adıdır. Bu, Balkanlar'da olduğu gibi Ortadoğu'da da böyledir.

İslam'ın Balkanlara Yayılışı

Üstte Balkan Müslümanlarının "Osmanlı mirası"ndan kaynaklanan bir "Türk" kimliğine sahip olduklarına değindik. Bu konjonktürel bir durum değildir. Aksine, son derece kalıcı, değişmez ve dönüşmez bir gerçektir.

Bunun tarihsel nedenlerinden biri, sözkonusu Balkan Müslümanlarının İslam'ı kabul ediş biçimleridir. Bu insanlar İslam'ı, Batı'nın tarihinde çok yaygın bir uygulama olan zoraki din değiştirme yoluyla değil, gönüllü olarak benimsemişlerdir. Din değiştirmelerin çoğu 17. yüzyılda gerçekleşmiştir ve tarihçilerin çoğunun kabul ettiği gibi "zoraki olmayan" ya da "gönüllü" değişimlerdir.

Buna örnek olarak Balkanlar'daki en büyük Slav Müslüman topluluk olan Boşnakları verebiliriz. Osmanlı'nın bölgeye egemen olmasından önce özgün bir Hıristiyan mezhebine bağlı olan Bosnalılar, Osmanlı döneminde gönüllü olarak ve kademeli bir biçimde İslam'ı benimsemişlerdir. Osmanlı yönetiminin vergi toplamak için tuttuğu "defter"lere bakıldığında, Bosnalıların İslam'ı uzun bir süreç sonucunda benimsedikleri görülür. 1468-69 yıllarında tutulan defterler, İslam'ın henüz oldukça az sayıda Bosnalı tarafından benimsendiğini göstermektedir; Orta Bosna'daki 37.125 Hıristiyan haneye karşılık, yalnızca 332 Müslüman hane vardır. 1485'te Sancak'ta tutulan bir defter ise, İslam'ın kök salmaya başladığını göstermektedir: Hıristiyan 30.552 haneye ve 2.491 dul ve bekara karşı, Müslüman 4.134 hane ve 1.064 bekar vardır. Bunu izleyen dört onyıl boyunca, İslamlaşma artarak devam etmiştir. 1520'deki defterler, Sancak ve Bosna'da toplam 98.095 Hıristiyan haneye karşı 84.675 Müslüman hanenin varlığını göstermektedir. Balkan uzmanı Noel Malcolm'un vurguladığı gibi, Bosna'ya dışardan ciddi bir Müslüman göçü yaşanmadığına göre, bu rakamlar din değiştiren Bosnalıları göstermektedir. 1509 yılında Hersek'teki bir Ortodoks rahibin tuttuğu notlar, "çok sayıda Ortodoks'un gönüllü olarak İslam'ı kabullendiğini" belirtmektedir.[6]

17. yüzyıla gelindiğinde ise artık Müslüman nüfus Hıristiyanları aşmaya başlar. 1626 yılında Bosna'yı ziyaret eden bir gözlemci, ülkedeki Katolik sayısının 250 bin civarında gezindiğini, Müslüman nüfusun ise Hıristiyanların toplamından daha fazla olduğunu yazar. 1624'de Bosna'yı dolaşan Arnavut rahip Peter Masarechi ise, ayrıntılı bir rapor hazırlayarak ülkede 150 bin Katolik, 75 bin Ortodoks ve 450 bin Müslüman yaşadığını bildirmiştir. Nüfus kütüklerinde "İvan'ın oğlu Ferhad" ya da "Mihailo'nun oğlu Hasan" gibi isimler göze çarpar.[7]

İslamlaşma, Osmanlı baskısı ile gerçekleşmiş değildir. Osmanlı, farklı dini cemaatlerin bir arada yaşamasını sağlayan "millet" sistemini uygulamakta ve dolayısıyla fethettiği ülkelerdeki halkları din konusunda serbest

bırakmaktadır. Buna karşın, bazıları, Bosnalıların İslamlaşmasını ekonomik nedenlere bağlamışlardır. Balkan uzmanı Noel Malcolm'a göre bu da yanlıştır; çünkü "Osmanlı toplumunda zengin olmak için Müslüman olmak gerekmemektedir."[8]

İslamlaşma, kırsal alana göre şehirlerde çok daha hızlı ve geniş kapsamlı bir biçimde gerçekleşmiştir. Bu nedenle, Bosna-Hersek'teki Müslümanlar, bugün de hala Hıristiyanlara, özellikle de Sırplara göre çok daha medenidirler. Sırplar, "dağlı", sert, kaba bir karakteri, Müslümanlar ise "şehirli" kültürü temsil ederler. Saraybosna, Müslümanların bu yüksek kültürünün bir ürünüdür. Şehir, 1521-1541 yıllarında Bosna valisi olarak görev yapan Gazi Hüsrevbey tarafından kurulmuştur. Hüsrevbey, Saraybosna'da hala kendi adıyla anılan görkemli bir cami ile birlikte medrese, kütüphane, hamam, iki han ve bir büyük çarşıdan oluşan bir külliye yaptırmış, oluşturduğu bu yeni şehre de Müslümanları yerleştirmiştir. 1530 yılında, şehrin nüfusu tümüyle Müslümandır. Yüzyılın sonunda şehrin 93 mahallesinden yalnızca ikisi Hıristiyan, kalanı Müslüman mahallesidir. Şehrin içinde 6 köprü, 6 hamam, üç çarşı, çok sayıda kütüphane, altı tekke, beş medrese, 90'dan fazla okul ve 100'ün üzerinde cami yer almaktadır.

Tüm bunlar Balkan Müslümanlarının hem İslam'ı gönüllü olarak benimsediklerini, hem de bu yeni inançlarına dayanan üstün bir medeniyet kurduklarını gösteriyor. Kuşkusuz bu medeniyet sonuçta Osmanlı medeniyetinin bir türevidir. Dolayısıyla da bugünkü Balkan Müslümanlarının ataları, Osmanlı medeniyetini hem gönülden kabul etmiş, hem de özümseyerek yeniden üretmiş insanlar olarak, tam anlamıyla seçkin birer "Osmanlı"dırlar.

Bu insanların torunları olan günümüz Balkan Müslümanları ise, işte bu nedenle Osmanlı kimliğini ısrarla muhafaza etmekte, yine aynı nedenle Türkiye'yle olan gönül bağlarını korumaktadırlar. Ve işte bu nedenle Türkiye'ye ve "Türklüğe" olan yakınlıkları konjonktürel değil, tarihsel ve kalıcıdır.

İşin önemli bir diğer yönü ise, Balkan Müslümanlarının "Türklüğü"nün aynı zamanda onların düşmanları tarafından da kabul görmesidir. Bu nedenle sözkonusu düşmanlar, kendileriyle aynı etnik kökenden gelen ancak kültürel olarak "Türk" olan bu insanlara karşı tarih boyunca "etnik temizlik"ler düzenlemişlerdir.

"Türkleşmiş Olanların İmhası"

Balkanlar'daki Slav Müslümanların düşmanları tarafından "Türk" olarak görülmelerinin en somut örneği, Sırplar'ın Boşnaklar'a karşı besledikleri nefrette ortaya çıkar.

Sırplar, Osmanlı'nın bölgeye hakim oluşuna dek güçlü bir Krallığa sahiptiler. Ancak 1389 yılındaki Kosova Savaşı, bu Krallığın sonunun başlangıcı oldu. 1459 yılında Sırp Krallığı tümüyle ortadan kaldırıldı ve tüm Sırp toprakları kesin olarak Osmanlı egemenliğine girdi.

Sırplar, Osmanlı karşısındaki yenilgilerini hiç bir zaman kabullenemediler. Zaman içinde Sırpların mağlubiyetini "seçilmişlik"le kutsayan farklı efsane ve inançlar gelişti. Özellikle Kosova Savaşı hakkında ilginç inançlar üretilmişti. Nesilden nesile aktarılan bir efsaneye göre, Kosova Savaşı öncesinde Sırp Kralı ile Tanrı arasında bir "ahit" gerçekleşmiş ve Kral Lazar, "yeryüzü krallığı" yerine "gökyüzü krallığı"nı tercih etmişti. Bu efsane, Kosova'daki yenilginin, kutsal bir paye olarak algılanmasını sağladı.

Johns Hopkins Üniversitesi'nin uluslararası ilişkiler uzmanı Fouad Ajami'nin ifadesiyle, "tarihin bir Sırp versiyonu" oluşturulmuştu ve bu versiyon, Sırpları "işgalciler" (Osmanlılar) ile işbirliği yapmayan ve sabırlı bir biçimde tarihsel kurtuluşunu bekleyen asil bir halk olarak tanımlıyordu. Bu "seçilmiş" halk, hep haksızlık ve zulümle karşı karşıya gelmişti. Başkentleri olan Belgrad tarih boyunca 40 kez yok edilmiş, "kutsal toprak"ları olan Kosova "inançsızların" (Osmanlıların) eline geçmişti. Sırplar her zaman Hıristiyanlığı savunmuşlar, ancak Hıristiyan komşularından bile hep ihanet görmüşlerdi.[9]

Osmanlılar, Tanrı'nın "seçmiş" olduğu bu halkı baskı altında tutan büyük despotlar olarak tanımlanıyorlardı. Bosnalı Müslümanlar ise, Sırpların gözünde, birer haindiler. Onları "İslamlaşmış Sırplar" olarak algılıyorlardı. Bosnalıların, Sırplara verilen "seçilmişlik" payesini bırakarak, kendilerini Osmanlı'ya sattıklarını düşünüyorlardı.

Bu kompleks ve nefretler, yüzyıllar boyunca bilinçaltında kalmış, ancak dağlara çıkarak Osmanlı'ya karşı direnen "haiduk" (haydut) çetelerinin anılarıyla yaşamıştı. Osmanlı ordularının 1683'teki Viyana bozgununun

ardından, Bosnalı Müslümanlara karşı duyulan nefret fırsat buldukça eyleme dönüşmeye başladı. İlk kan, 1702 yılında Karadağ'da döküldü. Başkent Çetine'deki sivil Müslüman nüfusa karşı gerçekleştirilen katliama Istraga Poturica (Türkleşmiş olanların imhası) adı verilmişti. Boşnaklar aslında "Türk" değil, sadece Müslüman olmuşlardı, ama bu ikisi Balkanlar'da aynı anlama geliyordu.

Aynı tema, 19. yüzyılda kaleme alınan ve Sırp milliyetçiliğinin temel kaynaklarından biri sayılan ünlü bir destanda da işlenecekti. Yazarı, Karadağlı bir aristokrat ve din adamı olan Petar Petrovic Njegoş'tu. Yazdığı savaş destanları, Sırp milli edebiyatının en önemli örnekleriydi. Önemli olan, bu destanların içinde fanatik bir Müslüman düşmanlığının körüklenmesiydi. Njegoş'un mısraları arasında "camileri ve minareleri parçalayın", "Türkleşmiş olanları yok edin" gibi ifadelere rastlanıyordu. Njegoş'un *Gorski Vijenac* (Dağların Tacı) adlı ünlü destanı ise, 1702 yılında Karadağ'ın başkenti Çetine'de yapılan Müslüman katliamının övülmesinden ibaretti. Şiirdeki kahramanlardan birisi, Vaivode Batric, yaşananları şöyle anlatıyordu: "Çetine'de Hıristiyanlığı kabul etmeyen bir tek Türk bırakmadık, öyle ki, burada olanları anlatacak hiç bir canlı şahit kalmadı. hiç bir Türk evi ayakta kalmadı." Destanın bir yerinde Njegoş, Osmanlı Sultanı IV. Murad'ı Kosova savaşının sonunda savaş alanında bıçaklayarak öldüren Miloş Oblilic'e atıfta bulunarak şöyle diyordu:

Öyleyse parçalayın tüm minareleri ve camileri...

Size sesleniyorum ey Miloş Oblilic'in nesli,

Taşıdığımız bu güçlü silahlar ve kana bulanmış inancımız ile.

İyi olan kazanacaktır, çünkü Ramazan ve Noel, asla birarada yaşayamaz.

Njegoş'un bu destanı, daha sonra Sırplar ve Karadağlılar tarafından Müslümanlara uygulanan tüm soykırım ve baskılara romantik ve etik bir temel hazırladı. Destan, Sırp okullarındaki edebiyat derslerinde okutuldu.

Sırp milliyetçiliğinin 1980'lerdeki yükselişinde de hep aynı tema kullanıldı. "Türk", "Müslüman" ya da "Osmanlı" kelimeleri aynı anlama geliyorlardı ve Boşnaklar bu kavramlarla özdeşleştirildikleri için düşman sayılıyorlardı. Sırbistan'ın radikal milliyetci lideri Slobodan Miloseviç'in Kosova Savaşı'nın 600. yıl dönümünde Kosova'nın başkenti Piriştine'nin yakınlarındaki Gazimestan adlı ovada gerçekleştirdiği ünlü mitingin de teması yine aynıydı. Miloseviç 600 yıl önce yaşanan Kosova yenilgisine atıfta bulunmuş ve "bir daha yenilmeyeceğiz" demişti. Düşman yine aynıydı; Osmanlı. Nitekim mitingin yapıldığı alanın yakınlarında bir yere önceden kan renkli koca bir anıt kondurulmuş ve üstüne de Prens Lazar'ın şu sözleri kazınmıştı:

Her kim ki Sırp ve Sırp kökenlidir

Ve Kosova Ovası'na Türklerle savaşmaya gelmez

Onun ne erkek, ne dişi, zürriyeti olmasın

Onun hasadı olmasın.

1389-1989

Tüm bunlar, Balkan Müslümanları kadar İslam aleyhtarı Balkan milliyetçilerinin de İslam ve Türk kavramlarını özdeşleştirdiklerinin işaretleridir. Bu iki kavramı birleştiren ortak zemin ise, elbette ki Osmanlı kimliğidir.

"Osmanlı Faktörünün Dönüşü"

Önceki sayfalarda incelediğimiz İstanbul'dan Bihaç'a uzanan Türko-İslami kuşak, Soğuk Savaş döneminde adeta uykuya yatmıştı. Öncelikle, bu kuşağın geçtiği ülkelerin neredeyse tümü -Yunanistan hariç hepsi- komünist rejimlerin egemenliğindeydiler. Dahası, Soğuk Savaş'ın durgun ve sabit atmosferi, Balkanlar'ı da dondurmuştu, bölgede hiçbir "manevra alanı" bırakmamıştı.

Ancak, önce de belirttiğimiz gibi Soğuk Savaş bitti ve tarih yeni bir döneme girdi. Balkanlar'da rejim, hatta harita değişiklikleri yaşandı. Türko-İslami kuşak ise bu köklü değişimin tam merkezinde yer alıyordu. Bosna'daki savaş, bu kuşağın en batıdaki temsilcisi olan Bosnalı Müslümanlar'a yönelen Sırp saldırganlığının bir

sonucuydu. Bugün Balkanların "barut fıçısı" sayılan diğer bölgeler de aynı kuşağın parçası ya da akrabasıdırlar; Kosova, Sancak ve Makedonya...

Bu durum kuşkusuz Türkiye'yi çok yakından ilgilendirmektedir. Çünkü Türkiye, Osmanlı'nın devamıdır. Osmanlı'nın mirasına o sahiptir. Bu gerçek ise, Türkiye'ye hem yeni stratejik ufuklar, hem de politik ve ahlaki sorumluluklar getirmektedir.

Yunanlı siyaset bilimci Thanos Veremis, "Osmanlı faktörü"nün bu "geri dönüşünü" ve Türkiye ile olan ilişkisini şöyle yorumluyor:

> Balkanlar'ı potansiyel olarak destablize edecek ve bölebilecek faktörlerin başında "Osmanlı faktörü"nün yeniden ortaya çıkışı gelir. Osmanlılar'ın bölgeden çekilmesinden bu yana, Türkiye'nin Balkanlar'daki Müslümanlara yönelik ciddi bir ilgisi olmamıştı. Ancak Doğu Avrupa'da komünizmin çöküşüyle birlikte, Türkiye'nin Balkan Müslümanları ile olan ilgisi de önem kazandı.... Bulgar, Türk, Sırp, Hırvat ve Arnavut gibi farklı etnik kökenlerden gelen milyonlarca Balkan Müslümanı, Karadeniz'den Adriyatik'e kadar uzanan bir coğrafi kuşak oluşturmaktadırlar. Türkiye'nin, bu Balkan Müslümanlarının koruyuculuğunu üstlenerek bölgedeki etkisini büyütmesi, muhtemel bir gelişmedir.[10]

Ayrıca, Veremis'in yine aynı makalede vurguladığı gibi, bu kuşağın çok önemli bir stratejik özelliği daha vardır: Yunanistan ile onun kuzeydeki Ortodoks müttefikleri, özellikle de Sırbistan arasında bir duvar oluşturmaktadır. Türkiye eğer bu duvarı güçlendirebilirse, Sırbistan ile Yunanistan'ı -ki gerek Bosna-Hersek yönetimi, gerekse Türko-İslami kuşağın diğer üyeleri için en büyük tehlike bu iki müttefik Ortodoks güçten gelmektedir- birbirinden ayıran bir doğal engel yaratabilir.

Kısacası Yunanlı gözler, Türko-İslami kuşağın Türkiye için büyük bir stratejik avantaj, bir "etki alanı" imkanı yarattığını görebilmektedir.

Thanos Veremis, Türkiye'deki önemli bir noktayı daha görmekte ve göstermektedir: Yunanlı yazara göre, geçmiş dönemde Türkiye'nin Balkanlar'da etki oluşturamamış olmasının en büyük nedenlerinden biri, "İslam ve Türk milliyetçiliği arasında yapılmış olan zoraki ayrım"dır. Yine Veremis'e göre, "Türkiye'nin Balkanlar'da etki sahibi olmaya başlamasında , Türk milliyetçiliği ile İslami kimliğin yeniden uyum içinde birleştirilmesi" etkili olmuştur. Yazar daha da ileri giderek, Türkiye'nin Balkanlar'da ilerlemesini sağlayacak olan formülün, Ziya Gökalp'in yüzyılın başında ortaya koyduğu "Türkleşmek, İslamlaşmak, Çağdaşlaşmak" formülü olduğunu söylemektedir.

Bu durum, Türkiye'nin Balkanlar'da güçlenmesi için İslami kimliğini vurgulaması gerekliliğinin, stratejik bir gerçeklik olduğunu göstermektedir. Bölgede, yeni bir Devlet-i Ali'ye muhtaç bir "yeşil kuşak" vardır ve bu durum Türkiye için büyük bir şanstır. Eğer bu şans değerlendirilmezse, Türkiye bölgeden silinir ve "yeşil kuşak" da iyice zayıflar.

Ne Yapmalı?

Türkiye'nin sözkonusu "yeşil saplantı"nın olumsuz etkisinden kurtulduğunu ve Balkanlar'daki yeşil kuşak üzerinde etkisini artırmaya kesin olarak karar verdiğini varsayalım. Bu durumda, Balkanlar'da bir etki alanı oluşturma yolunda, "ne yapmalı" sorusu ile karşı karşıya kalırız.

Bu konuda girişilecek somut projelerden önce, genel bir yorum yapmakta yarar var. Bu genel yorum, yalnızca Balkan stratejisi ile değil, aynı zamanda Türkiye'nin tüm bir dış politika kültürü ile yakından ilgilidir.

Dünyada temelde iki tür devlet varlığından söz edilebilir. Aktif devletler ve reaktif devletler. Reaktif devletler, ki BM üyesi 180 küsur devletin çoğunluğunu bunlar oluşturur, uluslararası arenada hep edilgen konumdadırlar. Kendi iç sorunları ile boğuşurlar ve hiçbir zaman da dış dünyayı etkilemek gibi bir amaçları olmaz. Zayıf bir devlet mekanizmasına, bozuk bir ekonomiye, istikrarsız ya da durgun hükümetlere sahip olurlar. Aktif devletlerin de kuşkusuz iç sorunları vardır, ama bunlarla uğraşırken uluslararası arenada da söz sahibi olurlar. Strateji geliştirir ve güçlü devlet mekanizmaları sayesinde bunları kesintiye uğratmadan

uygularlar. Diğer reaktif devletler gibi yalnızca kısa vadeli "günü kurtarmaya" yönelik dış politikalar değil, uzun vadeli, bilinçli ve hesaplı dış politikalar izlerler.

Türkiye'nin sözünü ettiğimiz türden bir Balkan stratejisine ve "etki alanı" arayışına sahip olması, kuşkusuz öncelikle, sözünü ettiğimiz aktif devletler kategorisine girmesi ya da en azından girmek istemesiyle mümkündür. Oysa bugün Türkiye ne yazık ki öteki kategoriye biraz daha yakın gözüküyor. Bunun nedeni, ülkenin içinde bulunduğu daimi ekonomik kriz hali ve ülke dış politikasına ipotek koymuş bulunan Güneydoğu sorunudur.

Siyasi istikrarsızlığın çözümlenmesi, yani güçlü ve istikrarlı hükümetlere sahip olmamız halinde, ekonomik krize ve Güneydoğu sorununa çözüm bulma zemini doğar. Güneydoğu'nun çözümlenmesi, hem Türkiye'nin bölgedeki düşük yoğunluklu savaş nedeniyle yılda harcadığı 7-8 milyar doları ekonomiye aktaracak, hem de Balkanlar'daki azınlıkların haklarını koruma iddiasıyla ortaya çıkacak bir Türkiye'ye uluslararası arenada daha bir güvenilirlik görüntüsü katacaktır.

Ekonomik sıkıntının aşılması, hem Türkiye'ye daha büyük bir itibar kazandıracak, hem de dış politikaya ayrılabilecek kaynakları artıracaktır. Çünkü bir "etki alanı" oluşturmak, öncelikle ekonomik güç gerektirir.

Tüm bunların ötesinde, bir de Türk toplumunun zihninde "büyük ülke" inancının ve arzusunun uyandırılması gerekmektedir. Bir imparatorluğun mirasçısı olan Türk toplumu, bu inancın mayasına sahiptir, ancak Osmanlılıktan uzaklaştırılmış olması, ekonomik ve siyasi istikrarsızlık içinde umutsuzlaşmış olması nedeniyle o inanç körelmiştir. Eğer toplum büyük bir ülkenin, bir bölge gücünün halkı olacağına inanırsa, bu inanış siyasi eliti de ister istemez etkiler. Siyasi elitin propaganda ve icraatları da toplumu yeniden besler. Bu çift-yönlü iletişim sayesinde, bir "etkin ülke" siyasi kültürü oluşturulabilir. Güvensizlikler aşılır. Devlet-Ali Osmaniye'nin olgun gururu yeniden uyanır.

III. Balkan Savaşı?...

Eğer Türkiye bu yapısal değişiklikleri gerçekleştirir de, Balkanlar'da bir etki alanı oluşturabilecek bir potansiyele ulaşırsa, nasıl bir strateji izlemeli ve hangi taktik projeleri başlatmalıdır?

Öncelikle bilinmelidir ki, bölgedeki muhtemel bir harita değişikliği, tek bir ülkenin inisiyatifi ile gerçekleşemez. Böyle bir değişiklik, ancak tüm bölgeyi çalkalayacak, güç dengelerini değiştirecek ve yeni bir Balkan düzeni kuracak bir sarsıntı sonunda gerçekleşebilir. Mevcut haritalar, Balkan Savaşları, I. Dünya Savaşı, II. Dünya Savaşı gibi büyük sarsıntıların sonucunda oluşmuştur. Yeni bir değişiklik, yeni bir sarsıntı sonucunda gerçekleşebilir.

Bu sarsıntıyı uzak, hatta imkansız görmek ise saflık olacaktır. Kosova üzerinden çıkacak bir Arnavut-Sırp savaşı; buna eklenecek bir Sırp-Makedon çatışması; üstüne gelecek bir Yunan-Arnavut ve Yunan-Makedon döğüşü; Sırbistan'ın bu çok cepheli savaşını fırsat bilecek bir Boşnak karşı-saldırısı, hatta bir "Sancak ayaklanması", tüm bunlara karşı kayıtsız kalamayacak bir Türkiye; bu müdahaleye karşılık verecek olan Yunanistan'la ciddi bir savaş; Türkiye'nin Balkanlar'a müdahalesi ile hareketlenebilecek olan Bulgar Türkleri...

Bu senaryo elbette istenmeyen ama ne yazık ki her zaman için mümkün olan bir senaryodur. Bu domino teorisinin bugün gerçeğe dönüşmesini engelleyen şey ise, büyük ölçüde, Balkanlar'da kontrol edemeyeceği ve kendi çıkarlarını da zedeleyecek olan bir patlamadan çekinen ABD'nin statükoyu koruyucu politikası, kısacası Pax Americana'dır. Oysa Pax Americana'nın zayıf bir anında ateş alacak bir kıvılcım, bombayı patlatabilir. Bu bomba ise, büyük olasılıkla, en az Balkan, I. Dünya ve II. Dünya savaşları kadar destablize edici bir rol oynayacak, kısacası haritanın yeniden çizilmesine zemin hazırlayacaktır.

Bu nedenle, Türkiye için şu statik dönemde izlenmesi gereken strateji, "yeşil kuşak" üzerindeki etkisini güçlendirmesi ve bu kuşak ile kendisi arasındaki bağı, muhtemel bir çatışma ortamında etki gösterecek kadar sağlam ve gerçekçi hale getirmesidir.

Stratejik Otoyol?...

Peki bu nasıl yapılmalıdır? Edirne'den Adriyatik'e, hatta Bihaç'a kadar uzanan bu kuşak nasıl canlandırılmalı ve Türkiye için bir etki alanına dönüştürülmelidir?

Bu konuda büyük taktik değeri olan bir proje, Özal döneminde gündeme gelmişti. Proje, İstanbul'dan çıkıp Bulgaristan'dan devam edecek, oradan Makedonya'ya ve Arnavutluk üzerinden Adriyatik'e varacak bir otoyol projesiydi. Böylece ticari bir bağla birbirine bağlanacak bu ülkeler arasında ciddi bir politik yakınlık da kurulabilecekti.

Bu proje, son yıllarda Türkiye'nin içine düştüğü istikrarsızlık nedeniyle unutuldu. Ancak hala mümkündür ve bölge ülkeleri de böyle bir girişim için istekli olmaya devam etmektedirler. Ekonomik yönden büyük bir geri kalmışlık içinde kıvranan Arnavutluk açısından, kendisine büyük bir ticari canlılık getirecek olan bu otoyol, tam anlamıyla bir "can damarı" olacaktır. Yunanistan ve Sırbistan arasında sıkışmış ve Arnavutluk'un altyapı yetersizliği nedeniyle Adriyatik'e çıkış yapmakta zorlanan Makedonya açısından da böyle bir otoyol can simidi işlevini görecektir.

Tek muhtemel pürüz Bulgaristan olabilir. Gerçekte bu proje Bulgaristan için de ekonomik yönden avantajlı olacaktır, ancak Bulgar yönetiminin stratejik kaygıları olumsuz rol oynayabilir. Aslında, projenin gündemde olduğu birkaç yıl öncesinde Bulgaristan, Yunan ve Sırp komşularıyla olan tarihsel rekabetinin de etkisiyle, Türkiye'ye yakın bir politika izliyordu, fakat son bir yıl içinde Yunan-Sırp eksenine doğru ılımlı bir geçiş gösterdi. Yine de Türkiye'nin Bulgaristan'ı, bu ülkenin Sırp-Yunan ikilisi ile olan yok edilemez anlaşmazlıkları sayesinde, kendi yanına çekmesi mümkündür. Daha da önemlisi, zorunludur. Çünkü Bulgaristan'ın vizesi olmadan Türko-İslami kuşağa ulaşmak imkansızdır.

Bu otoyol projesinin yanında, bölgedeki "yeşil kuşak" üyesi ya da müttefiki ülkelerle, politik ve askeri ittifaklar kurulması gerekmektedir. Türkiye tarafından bölgeye; Türkçe, Arnavutça ve Sırbo-Hırvatça dillerinde yapılacak doyurucu televizyon yayınları da, yeşil kuşakta yaşayan halkın, "anavatan" ile olan bağlarını güçlendirmede büyük yarar sağlayabilir.

Bosna'da Ne Yapmalı?

Yeşil kuşakla yapılacak olan ittifakın ilk örneği Bosna olmalıdır. Balkanlar'daki bu kuşağın bu en sivrilmiş temsilcisi, Türkiye'nin desteğine hem en acil olarak ihtiyaç duymaktadır, hem de Türkiye'nin bu ülkeyle yapacağı işbirliğinin sembolik değeri çok büyük olacaktır.

Bosna, Dayton anlaşması ile bir barışa değil, gerçekte ateşkese kavuşmuştur. Uluslararası topluluğun zayıf bir anında yeni bir Sırp-Müslüman çatışmasının başlaması ise her zaman ihtimal dahilindedir. Öte yandan, Hırvatlar'la yapılmış olan ittifak da sağlam temeller üzerinde durmamaktadır. Hırvatlar, yalnızca kağıt üzerinde geçerli olan federasyonu bozup, sonra da yeniden, 1993 yazında olduğu gibi, Sırplarla "Bosna'yı paylaşma" temelinde bir işbirliği yapabilirler.

Türkiye, bu açık tehlikelere karşı, şimdiye kadar denediklerinden çok daha etkili ve gerçekçi yöntemler kullanarak Bosna'nın yanında yer alabilir. İlk yapılması gereken iş, Hırvatistan ile diplomatik temasları artırarak, siyasi, ekonomik, hatta askeri ilişkiler kurmak ve var olanları güçlendirmektir. Türkiye, Almanya ile Sırp saldırganlığına karşı stratejik bir ortak payda geliştirerek, Alman-Hırvat eksenini Bosna'nın yanında tutmak için sistemli bir politika izlemelidir.

Bunun yanında, Dayton'ın bir "ateşkes" olduğu göz önünde bulundurularak, Bosna-Hersek ordusunun eğitimi ve silahlandırılması için Türkiye'nin aktif bir çabası mutlaka zorunludur. Türkiye, krizin başından bu yana izlediği "diplomatik yolla destek" yolunun yanına, bundan çok daha önemli olan askeri desteği de eklemelidir.

Bosna'daki İzzetbegoviç yönetimine karşı zaman zaman alevlendirilen uluslararası propagandaya karşı "Bilge Kral"a destek vermek de Türkiye'nin üstlenmesi gereken misyonların başında gelmektedir. Halkının en büyük lideri ve adeta sembolü olan İzzetbegoviç'in arkasında yer almak, Türko-İslami bir siyasetin başta gelen gereklerindendir.

Bosna'ya bu şekilde verilecek bir Türk desteği, Türkiye'nin Türko-İslami eksen üzerindeki popülaritesini ve itibarını tahmin edilemeyecek derecede artıracaktır. Kendilerini Bosna ile özdeş gören Kosova Arnavutları, Sancak Müslümanları, Arnavutluk ve hatta Makedonya, "Türkiye şemsiyesi" altına girmek için istekli davranacaklardır. Bu iki ülkeyle zaten mevcut ancak yetersiz olan ikili anlaşmalar, çok daha kapsamlı bir zemin, özellikle de askeri zemin üzerinde genişletilebilecektir.

İşte bu sayede, tarihi ve kültürel yönden mevcut, ancak siyaseten kayıp olan Türko-İslami eksen, fiili bir biçimde, askeri ve politik anlamda ortaya çıkabilir.

Kosova'da ne Yapmalı?

Balkanlar'daki Türko-İslami kuşağın şu an en sıcak bölgesi Kosovadır. Sırp yayılmacılığı 1980'lerin sonlarında dişlerini ilk kez Kosova'da göstermişti. Aradan 10 yıl geçtikten ve Hırvatistan ve Bosna dosyaları -en azından şimdilik- rafa kaldırıldıktan sonra, Belgrad'ın terörü bu kez yine Kosova'yı hedef aldı. Bu satırların yazıldığı sıralarda Kosova köyleri Sırp birlikleri tarafından avlanıyor.

Peki bu durum karşısında "Osmanlı vizyonu"na sahip bir Türkiye'nin politikası ne olmalıdır?

Bu soruya cevap vermeden önce, bölgedeki durumu gerçekçi bir gözle tahlil etmek gerekir. Çok önemli bir nokta, Sırbistan ile Karadağ'dan müteşekkil olan Yugoslavya'nın hala hiç de "normal" bir devlet olmayışıdır. Sırbistan, hala Bosna'daki etnik temizliğe öncülük eden kadro ve bu kadronun başındaki savaş suçlusu Slobodan Miloseviç tarafından yönetiliyor. Bu koyu milliyetçi ve yayılmacı kadronun Bosna'daki savaşın bitiminden sonra birer barış ve istikrar unsuru haline geldiklerini düşünmek ise çok yanlış olur. Sırbistan'ın yayılmacı ve baskıcı politikaları uluslararası sistemin verdiği izin ya da açtığı boşluk ölçüsünde devam edecektir. Dolayısıyla Sırbistan asla güvenilir ve muhatap alınır bir ortak olarak görülmemelidir. Bu, ancak Sırbistan'da ciddi bir iktidar değişikliği halinde mümkün olabilir.

Bu noktadan yola çıkarak Kosova sorununa baktığımızda ise Türkiye'nin ne yapması gerektiği açıkça görülüyor: Kosova'nın bağımsızlık talebine destek ve Belgrad rejimine tavır...

Türkiye aksi bir politika izleyerek yalnızca Kosovalıları ve diğer Balkan Müslümanlarını küstürmüş olmaz, aynı zamanda kendi etki alanını da baltalamış olur. Osmanlı'nın mirasçısı olan bir Türkiye'ye yakışan politika, tüm eski eyaletlerinin haklarını savunmak ve onların hamiliğini üstlenmektir.

Sonuç

Türkiye'ye Osmanlı'dan miras kalan büyük bir Balkan insiyatifi vardır. Bu bölgede var olan Türko-İslami kuşak, Türkiye'nin önüne hem tarihsel ve moralpolitik bir sorumluluk, hem de büyük bir stratejik fırsat sağlamaktadır. Bu kuşağı korumak, harekete geçirmek, Türkiye için ciddi bir etki alanı oluşturabilir.

Bunu basit bir yayılmacılık olarak algılamak ise büyük bir yanılgı olacaktır. Çünkü sözü edilen coğrafya üzerinde tarihsel, kültürel ve stratejik yönden Türkiye'ye bağlı ve yakın olan halklar yaşamaktadır. Bu toplumlarla, hem de 1912'ye kadar "bizim" olan topraklar üzerinde güçlü bir işbirliği kurmak, doğal bir hak ve sorumluluktur .

Bu arada Türkiye, Balkanlar'da bu şekilde bir etki alanı oluşturmakla, diğer dış politika yönlerinde, Orta Asya, Kafkaslar ve Ortadoğu'da da büyük bir stratejik avantaj ve siyasi güç elde edecektir. Bir yönde elde edilen etki alanı, diğer yönleri de etkileyecektir. Ne de olsa, diğer dış politika yönlerimiz de Devlet-i Ali Osmaniye'nin mirası ile yakından ilgilidirler.

1) Maria Todorova. "The Ottoman Legacy in the Balkans". The Balkans: A Mirror of the New International Order. (ed. G. G. Özdoğan, K. Saşbaşlı) Eren, İstanbul, 1995. s. 70
2) Eran Frankel. "Turning a Donkey into a Horse: Conflict and Paradox in the Identity of Macedonian Muslims", 23rd National Convention of the AAASS, Miami, 1991
3) Eran Frankel. "Turning a Donkey into a Horse: Conflict and Paradox in the Identity of Macedonian Muslims", 23rd National Convention of the AAASS, Miami, 1991
4) Maria Todorova. "The Ottoman Legacy in the Balkans". The Balkans: A Mirror of the New International Order. (ed. G. G. Özdoğan, K. Saşbaşlı) Eren, İstanbul, 1995. s. 71
5) Maria Todorova. "The Ottoman Legacy in the Balkans". The Balkans: A Mirror of the New International Order. (ed. G. G. Özdoğan, K. Saşbaşlı) Eren, İstanbul, 1995. s. 72
6) Noel Malcolm, Bosnia: A Short History, ss. 52-3.
7) Noel Malcolm, Bosnia: A Short History, ss. 54-5.
8) Noel Malcolm, Bosnia: A Short History, s. 65.
9) Fouad Ajami, "In Europe's Shadows", The New Republic, 21 Kasım 1994.
10) Thanos Veremis, "Greece: The Dilemmas of Change", The Volatile Powder Keg.The American University Press, 1994, ss. 131-132

DÜNYA YENİ BİR OSMANLI'YA MUHTAÇ

Temmuz 2000

Geçtiğimiz 20. yüzyılda dünyanın en kanlı, en karmaşalı ve en huzursuz bölgelerinden ikisi Balkan Yarımadası ile Ortadoğu oldu. Her iki bölge de büyük savaşlar, iç savaşlar, işgaller, gerilla hareketleri, etnik temizlikler, sürgünler, mülteciler gördü. Özellikle etnik ve dini farklılıklara dayanan çatışmalar, her iki bölgeyi de kan ve gözyaşı ile suladı.

Dahası, sözkonusu iki bölge de bu özelliklerini aynen koruyorlar. Her iki ülkede de zoraki bir barış rüzgarı estiriliyor, ama çatışmalara neden olan taraflar hala ayaktalar ve ilk fırsatta birbirlerine girmek için hazır bekliyorlar.

Oysa hem Balkan yarımadası hem de Ortadoğu bir zamanlar böyle değildi. Aksine, her iki bölge de asırlar süren bir istikrar, barış ve huzur dönemi yaşamıştı. Balkanlar'da 19. yüzyıla, Ortadoğu'da ise 20. yüzyıla kadar süren bu istikrarın nedeni ise, bu bölgelerdeki Osmanlı hakimiyetiydi.

Balkanlar'da Osmanlı Nizamı

Osmanlı İmparatorluğu Balkan yarımadasına 15. yüzyılın ikinci yarısında, Ortadoğu'ya ise 16. yüzyılın başlarında egemen oldu. Balkanlar'ı ele geçirdiğinde bölge birbiri ile daimi bir çatışma halindeki Hıristiyan halklarla doluydu. Sırplar, Bulgarlar, Hırvatlar ile "Bogomiller" (Boşnaklar) arasındaki çatışma, tam bir kaos doğurmuştu.

Bu coğrafyaya büyük bir askeri güç ve siyasi akıl ile giren Osmanlıların en önemli özelliği ise, bölgede barış ve istikrar kurmaları oldu. Osmanlı bölgedeki halkları son derece toleranslı bir sistemle yönetti. Daha önceden fethettikleri topraklardaki Müslümanları kılıçtan geçiren Haçlılar gibi davranmadı. Aksine, Balkanlar'daki halklara din özgürlüğü verdi ve herkesin inancını koruyabileceği, dahası tüm gerekleriyle yaşayabileceği bir sistem kurdu. Hiç bir zaman etnik temizlik, zorla din değiştirtme, asimilasyon gibi politikalara başvurmadı.

Bu sayede asırlardır çatışmalara ve savaşlara sahne olan Balkanlar, 19. yüzyıla kadar sürecek olan bir istikrar ve huzura kavuştu. Sırplar, Karadağlılar, Yunanlılar, Bulgarlar, Bosnalılar, Macarlar, Ulahlar, Yahudiler, Çingeneler... Tüm bu Balkan halkları hem kimliklerini koruyarak hem de birbirleriyle çatışmadan barış içinde yaşadılar.

Barışın Kuralı

Balkanlar'daki bu "Pax Ottomana", aslında siyasetin, sosyolojinin ve demografinin değişmez bir kuralına dayanıyordu: Birbirleriyle çatışma potansiyelindeki birden fazla toplumu huzur içinde bir arada yaşatmak, ancak sözkonusu toplumların üzerinde yer alacak güçlü bir otorite ile mümkündür. Böyle bir otoritenin var olmaması halinde, küçük grupların çatışmaları ve ortaya bir kaos çıkması kaçınılmaz olur. Çünkü küçük grupların her biri, birbirleriyle çatışan menfaatlere sahiptirler ve eğer onları zorlayan üst bir otorite olmazsa, bu menfaatlerden taviz vermezler. Taviz verilmediğinde ise kaçınılmaz olarak çatışma çıkar.

Güçlü bir otoritenin sağlayabileceği tek sonuç, sadece barış değil, aynı zamanda "birarada yaşama" kavramıdır. Kimi zaman bir bölgedeki taraflar arasında resmi bir barış imzalanmaz, ama taraflar birarada çatışmadan yaşamayı zımnen de olsa kabul ederler ve böylece istikrar sağlanır. Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nün dünyanın sorunlu bölgelerinde askeri birlikleri bulundurarak üstlendiği görev, bunun en açık örneğidir.

İşte bu "barış sağlayıcı otorite" kavramı, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da asırlar boyu Osmanlı İmparatorluğu oldu. Osmanlı yönetimi her iki bölgede de, hem yerel halklara kendi içlerinde kültürel bir özerklik tanıdı hem de onları birarada yaşattı.

Osmanlı'nın siyaset stratejisinin temelini oluşturan "Nizam-ı Alem" kavramı, işte bunu ifade ediyordu. İmparatorluk sadece topraklarını genişletmeyi değil, aynı zamanda bu topraklara "nizam" getirmeyi hedefliyordu. Osmanlılar, Moğollar gibi dev topraklar ele geçirip sonra da buraları yağmalayan, yakıp-yıkan barbarlar değildiler. Aksine, ulaştıkları her yere düzen ve medeniyet götürdüler. Bu nedenle bugün Balkanlar'ın ve Ortadoğu'nun dört bir yanı Osmanlı camileriyle, medreseleriyle, kervansaraylarıyla doludur.

Balkanlar'daki Nizamın Sonu

Ancak Osmanlı'nın Balkanlar'a ve Ortadoğu'ya getirdiği nizam, 18. yüzyıldan itibaren aşamalı olarak bozuldu. 20. yüzyılın başlarında da tümüyle ortadan kalktı. Balkan devletleri 19. yüzyılın farklı aşamalarında Osmanlı'dan bağımsız oldular.

Ancak bağımsızlık, Balkan halklarına huzur ve istikrar getirmedi. Aksine, birbirleri ile toprak kavgalarına giriştiler. 1912-13 Balkan Savaşları, Osmanlı'nın bölgeden çekilmesinin, bölgedeki nizamı nasıl yok ettiğini gösteriyordu: Balkan Devletleri I. Balkan Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu'nun bütün Rumeli topraklarını ele geçirdiler ve böylece Balkanlar'daki Osmanlı varlığına son verdiler. Ama aynı zamanda nizamı da kaldırmışlar ve yerine savaş ve kaos koymuşlardı: Osmanlı'dan geriye kalan toprakların paylaşılması konusunda birbirleriyle anlaşamadılar ve böylece II. Balkan Savaşı patlak verdi.

Osmanlı nizamının çökmesiyle birlikte başlayan bu Balkan karmaşası, bugüne kadar devam etti. Balkan Yarımadası, II. Balkan Savaşı'nın durulmasından kısa bir süre sonra bu kez I. Dünya Savaşı ile kana bulandı. İki Dünya Savaşı arasındaki dönemde ise, Balkanlar'da komitacılar, çeteler, gerilla örgütleri boy gösterdi. II. Dünya Savaşı'nda ise Balkan yarımadası bir kez daha ve çok geniş çapta kana bulandı. Balkan toprakları bir kez daha kanlı içsavaşlara ve etnik temizliklere sahne oldu.

Balkanlar'daki bu karmaşanın II. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte durulduğu, Soğuk Savaş ile birlikte bölgenin kalıcı bir istikrara kavuştuğu sanılıyordu. Oysa gerçeklerin hiç de böyle olmadığı Soğuk Savaş'ın bitiminden bu yana çok açık bir biçimde ortaya çıktı. Balkan milliyetçileri 1990'dan başlayarak yeniden birbirleri ile çatışmaya başladılar. Hırvatlar ve Sırplar arasındaki gerginlik, 1991'de savaşa dönüştü. Sırp saldırganlığı daha sonra Bosna-Hersek'teki Müslümanları hedef aldı. Balkanlar'daki gerginlik bugün ise Kosova

merkezli olarak devam ediyor. Balkanlar'ın görülebilir bir gelecekte barış, huzur ve istikrara kavuşacağını ise kimse tahmin etmiyor.

Balkanlar'ın bu karmaşasının kökeninde ise, baştan beridir belirttiğimiz gibi, bölgedeki Osmanlı-sonrası düzenleme yatıyor. Bugün Balkanlar'da Osmanlı'nın miras bıraktığı topraklar üzerinde kurulmuş tam yedi devlet var: Bosna-Hersek, Sırbistan, Karadağ, Makedonya, Arnavutluk, Yunanistan ve Bulgaristan... Bu devletlerin hiçbiri etnik yönden homojen değiller. Hepsinde etnik ya da dini azınlıklar var ve bu azınlıklar potansiyel bir gerginlik nedeni olarak duruyorlar. Ayrıca bu devletlerin aralarında uzlaşmaz çıkar çatışmaları var.

Oysa bu devletleri oluşturan halklar Osmanlı zamanında da vardılar ve aynı bölgelerde yaşıyorlardı. Ama Osmanlı üst bir otorite olarak bu halkları birarada yaşatmıştı. Bir asırdır süren sözkonusu "otorite boşluğu" ise, bölgenin "sahipsiz" kalmasıyla sonuçlandı. Bu otorite boşluğundan en çok zarar gören Balkan halkları ise, Osmanlı'nın bölgedeki en önemli mirası olan Müslümanlar oldular: Bosnalı ve Sancaklı Slav Müslümanlar, Arnavutlar, Pomaklar, Makedonya, Bulgaristan ve Yunanistan Türkleri, bölgenin en çok "sahipsiz" kalan insanlarıydı. Halen de öyleler. Ve kendilerine sahip çıkacak yeni bir Osmanlı'yı, yani "Osmanlı vizyonu"na ve misyonuna sahip bir Türkiye'yi bekliyorlar.

Ortadoğu'daki Nizamın Sonu

Balkanlar'dakine benzer bir süreç, 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılın başında Ortadoğu'da da yaşandı. Osmanlı'yı bu bölgeden sürmek ve kendi egemenliklerini bölgeye yaymak isteyen güçler ise, bu kez İngiltere ve Fransa'ydı. Özellikle de Ortadoğu'nun dünyanın en zengin petrol yataklarını barındırdığının farkedilmesiyle birlikte, bu iki güç Ortadoğu'yu paylaşma yarışına giriştiler. Bölge üzerinde benzeri hayalleri olan Almanya ve Rusya'yı I. Dünya Savaşı ile diskalifiye ettikten sonra da, bölgeyi gerçekten paylaştılar.

20. yüzyılda bölgeye üçüncü bir güç daha girdi: Siyonizm, yani Filistin'de bir Yahudi Devleti kurma hedefindeki Yahudi milliyetçiliği... Siyonistler Ortadoğu'ya henüz Sultan Abdülhamid zamanında girmek istemişler, ama Sultan'ın sert tepkisi nedeniyle beklemek zorunda kalmışlardı. Bölgenin Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliğinden çıkması, onlar için altın bir fırsat oldu.

Osmanlı, Ortadoğu'yu I. Dünya Savaşı ile birlikte yitirdi. Savaşın ardından da Ortadoğu'da, bölgenin yeni hakimlerinin menfaatlerine uygun bir düzenleme yapıldı. İngiltere ve Fransa, eski Osmanlı vilayetlerinden yapay devletler oluşturdular. Bağdat vilayeti, "Irak" adlı bir devlete dönüştürüldü ve İngiliz egemenliğine bırakıldı. Halep ve Şam vilayetlerinden "Suriye" diye bir devlet çıkarıldı. Öte yandan, tarihsel olarak Suriye'nin bir parçası olan Beyrut ve çevresi, "Lübnan" adıyla ayrı bir devlete dönüştürüldü. Daha güneyde, Ürdün nehrinin batı yakasında ise, o zaman kadar sadece coğrafi bir bölge olan "Filistin" bir devlet haline getirildi. Nehrin doğu yakasında ise "Transjordan" (Ürdünötesi) adlı bir devlet kuruldu. Bir süre sonra sadece "Ürdün" olarak bilinecekti.

Bu devletlerin hiç biri etnik ya da dini bir birliğe dayanmıyordu. Irak denen ülkede, birbirlerinden çok uzak üç ayrı grup vardı; Kürtler, Sünni Araplar ve Şii Araplar. Suriye daha da karışıktı. Sünni Araplar, Alevi Araplar, Dürziler, Kürtler... Hepsi bu yeni devletin çatısı altında yaşıyorlardı. Filistin'de ise Arapların yanında giderek artan ve kendi devletlerini kurmayı hedefleyen bir Yahudi nüfusu vardı. Lübnan ise Hıristiyan Araplar ile Müslüman Arapları barındırıyordu. Ancak bu iki temel kategori de kendi içlerinde mezhep farklılıklarıyla bölünmüşlerdi.

Osmanlı sonrasında oluşan bu karmaşık Ortadoğu'nun bir başka özelliği ise, sınırların tamamen masabaşında ve cetvelle çizilmiş olmasıydı. Sınırlar herhangi bir etnik temel gözetilerek değil, sadece Fransa ve İngiltere'nin çıkarlarının öngördüğü şekilde belirlendiler. Böylece ortaya tam bir mozaik çıktı. Ancak barış ve birarada yaşamaya uygun bir mozaik değil, çatışma ve savaşa uygun bir mozaik... Nitekim Siyonizm, bir devlet haline gelip İsrail'e dönüştükten sonra, bu mozayiği kullanarak Arap devletleri arasındaki çatışmaları ya da devletler içindeki iç savaşları körükleme imkanı elde edecekti.

Ortadoğu'da bir yüzyıldır devam eden, özellikle de İsrail'in kurulmasından bu yana şiddetlenen karmaşanın nedeni, işte bu Osmanlı-sonrası düzenlemeydi. Osmanlı sonrasında oluşan "otorite boşluğu" hiç bir zaman doldurulamadı. Fransa ve İngiltere Ortadoğu'ya istikrar değil, çatışma getirdiler. İngiltere'nin koruyucu kanatları altında gelişen Siyonizm, kısa sürede hem bölgenin geneline hem de bizzat İngiltere'nin kendisine yönelik bir tehdit haline geldi.

Fransa ve İngiltere'nin yeni kurdukları devletlerde yaptıkları düzenlemeler de istikrar bozucu nitelikteydi. Örneğin Suriye'deki Fransız yönetimi, ülkede azınlık durumunda olan Alevileri Sünnilere karşı kayırdı ve bugün hala sürmekte olan azınlık iktidarına zemin hazırladı. Bu politika, Suriye'de kalıcı bir Alevi-Sünni çatışmasının tohumlarını da attı.

Sömürgecilerin Mantığı

Osmanlı sonrasında Ortadoğu'da kalıcı bir düzen ve istikrar oluşturulmamasının nedeni, sömürgecilerin bunu yapabilecek bir güce sahip olmamaları değil, bunu yapmak için gerekli olan stratejik anlayışa sahip olmamalarıydı. Osmanlı, ele geçirdiği bölgelere "nizam" götürmeyi İlahi bir görev sayan bir anlayışla yönetiliyordu. Sömürgeciler ise sadece kendi menfaatlerini gözettiler ve bu menfaatler düzensizlik gerektirdiğinde düzensizlik meydana getirdiler.

Bugünün siyasi literatürüyle, Osmanlı İmparatorluğu "moralpolitik" (ahlaki) bir stratejik vizyona sahipti. Sömürgeciler ise "reelpolitik" (katıgerçekçi) bir vizyonla hareket ettiler. Bu nedenle, eğer kısa vadede kendilerine menfaat sağlıyorsa, bir ülkeyi uzun vadede karmaşa ve istikrarsızlığa sürükleyecek politikalar izlemekten çekinmediler.

İngiliz ve Fransız sömürgeciliği hep bu reelpolitik mantıkla hareket etti. Ama bu mantık Ortadoğu'daki halkların nefretini kazanmalarına yol açtı. Bu nedenle İngiltere ve Fransa Ortadoğu'da çok az bir süre kalabildiler. Arap ülkelerinin başına geçirdikleri kukla liderler, II. Dünya Savaşı'nın ardından birer birer devrildi. İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu macerası da böylece sona ermiş oluyordu.

İngiltere ve Fransa'nın ardından gerek Ortadoğu'ya gerekse dünyanın başka bölgelerine egemen olan emperyal güç ise elbette ki ABD oldu. Ancak ABD de aynı reelpolitik vizyonu izledi. Bu nedenle Üçüncü Dünya'nın dört bir yanında kanlı rejimleri destekledi, faşist cuntalarla işbirliği yaptı, terörist gruplara yardım etti. Vietnam'ı bu reelpolitik vizyonla harabeye çevirdi. ABD'nin "nizam" getirme gibi bir amacı yoktu, sadece kendi uluslararası şirketlerinin ve silah endüstrisinin çıkarlarını arıyordu.

ABD'nin Ortadoğu'daki stratejisi de aynı yönde gelişti. ABD'nin Ortadoğu'daki varlığı, Ortadoğu'ya "nizam" getirmedi. Aksine, İsrail saldırganlığını ısrarla destekleyerek bölgedeki kaosun temel nedenlerinden biri oldu. Bugün de hala durum böyledir. ABD'nin zoruyla yürüyen barış süreci, Filistin tarafına getirdiği dayatmalarla, bölgede yeni sıkıntılara yol açacak bir niteliktedir.

ABD'nin eski Osmanlı coğrafyası olan Balkanlar'daki stratejisi de yine bölgeye istikrar ve huzur getirecek nitelikte değildir. Washington'ın Sırp saldırganlığına 1991'den 1995'e kadar dört yıl boyunca hiç bir ciddi tepki göstermemesi bunun bir göstergesiydi. 1995'te imzalanan Dayton Anlaşması ise, Aliya İzzetbegoviç'in de belirttiği gibi, bölgeye adalet değil, sadece barış getirdi. Bugün Balkanlarda Osmanlı'nın mirası olan Müslüman halklar, hala "otorite boşluğu"nun tehdidi altındadırlar.

Ve tüm bunlar, Türkiye'nin önüne hem stratejik bir fırsat, hem de tarihi bir misyon yüklemektedir.

Türkiye'nin Osmanlı Mirası

Türkiye'nin Osmanlı İmparatorluğu'nun varisi olarak, eski Osmanlı toprakları üzerinde bir nüfuz elde etme şansına sahip olduğu, zaman zaman dile getirilen önemli bir gerçektir. Ancak bundan daha da önemli olan, Türkiye'nin Balkanlar ve Ortadoğu'ya "nizam" getirmiş olan yegane gücün mirasçısı olmasıdır.

Bu mirasın Türkiye'ye ne gibi bir stratejik ufuk kazandırdığına, üç ayrı yönde bakabiliriz. Birinci yön, Balkanlar ya da bizim eski "Rumeli"dir. Bu bölgedeki ülkelerin hepsi eski Osmanlı vilayetleridirler. Dahası, bu

ülkelerin hepsinin içinde Osmanlı'dan kalan bir "Türko-İslami" nüfus vardır ve bu nüfus; Batı Trakya, Bulgaristan Türkleri, Müslüman Pomaklar, Makedonya, Arnavutluk, Sancak, Bosna-Hersek hattında ilerleyen ve Balkanları ortasından ikiye bölen bir "yeşil kuşak" oluştururlar. Bu kuşak, eğer iyi değerlendirilirse, Türkiye için potansiyel bir etki alanıdır. Türkiye bu kuşak üzerindeki Müslüman ve Türk nüfusun haklarını koruyarak bölge siyaseti üzerinde söz sahibi olabilir.

Ortadoğu'ya baktığımızda bu bölgenin de eski Osmanlı vilayetlerinden müteşekkil olduğunu görürüz. Bu durum Türkiye için büyük bir avantajdır. Türkiye bu tarihsel mirası daha etkili bir biçimde sahiplense, Ortadoğu'daki taraflar arasında uzlaştırıcı bir rol oynayabilir, bölgede büyük bir nüfuz elde edebilir. Fransa bile, bölgeye olan uzaklığına rağmen, Suriye ve Lübnan'da geçirdiği birkaç on yıllık sömürge döneminin hatırasına, Ortadoğu'da nüfuz elde etmeye çalışmaktadır. Hem de bölgeye "nizam" değil, karmaşa getirmiş bir güç olmasına rağmen.

Üçüncü yön olan Kafkaslar/Orta Asya bölgesinde de yine Türkiye için büyük bir potansiyel nüfuz alanı vardır. Kafkaslar, tarih boyunca Rus zulmünden kaçarak Osmanlı'ya sığınmış Müslüman kavimlerin diyarıdır. Orta Asya ise, Osmanlı toprağı olmasa da, Türklük bağıyla Türkiye'ye bağlıdır.

Bu tabloya baktığımızda Türkiye'nin stratejik ufuklarının çok geniş olduğunu görürüz. Türkiye, eğer sahip olduğu Osmanlı mirasını ekonomik ve siyasi güçle desteklerse, gerçekten de 21. yüzyılda çok önemli bir bölgesel güç olabilir. Bu durumda Avrupa ve ABD nezdindeki güç ve prestiji de tahmin edilemeyecek derecede artacaktır. Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkasya/Orta Aysa gibi dünyanın sıcak bölgelerinde söz sahibi olan bir ülkenin gücünün, Amerikalı ve Avrupalı stratejistlerin değerlendirmelerinde önemli yer tutacağı açıktır.

Ancak tüm bu saydığımız stratejik yaklaşım, siyasi ve ekonomik güç kadar vizyon da gerektirir. Bu vizyonun temelinde ise Türkiye'nin kendi kimliğini doğru tanıması ve tanımlaması geliyor. Türkiye'ye stratejik bir etki alanı kazandıran en önemli faktör, baştan beri vurguladığımız gibi, Osmanlı mirasıdır.

Türkiye bu Osmanlı mirasına ciddi bir biçimde sahip çıkmalıdır. Bu noktada yapılması gereken önemli işlerden biri, Osmanlı'nın kurmuş olduğu "nizam"ı tarihsel delilleriyle ortaya koymak ve dünyaya anlatmaktır. Bugün Balkanlar'daki Sırp milliyetçileri ya da Arap ülkelerindeki aşırı Arap milliyetçileri, Osmanlı'yı Balkanlar'ı ya da Ortadoğu'yu sömürmüş emperyalist bir güç olarak resmetme çabasındadırlar. Bu asılsız ancak etkili propagandaya karşı Türkiye, tarihsel gerçekleri ortaya koymalı, Osmanlı döneminde Balkanlar ve Ortadoğu'da nasıl bir istikrar, adalet, barış ve nizam kurulduğunu izah etmeli ve bu tarihsel gerçeği aktif politikaları için temel haline getirmelidir. Bu nedenle Türkiye'nin tarihçileri, sosyologları ve tüm tanıtım-propaganda imkanları seferber edilmelidir.

Bu tür bir stratejik kültür politikasının son derece etkili olacağından kimse kuşku duymamalıdır. Türkiye'nin stratejik ufku, Osmanlı mirasına sahip çıkabilmesiyle orantılı olarak genişleyecektir. Türkiye'nin 21. asırda bir bölge gücü haline gelmesi, tarihsel ve dini kimliklerin giderek daha önemli hale geldiği dünyaya damgasını vurabilmesi, ancak böyle mümkün olabilir.

DOĞU TÜRKİSTAN'DAKİ ÇİN ZULMÜ GÖRMEZLİKTEN GELİNMEMELİ

Ağustos 2000

20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında savaşlar, iç kargaşalar, toplu katliamlar, terörün her türlüsü insanlığa dehşet saçtı. Dünya tarihinde ilk kez, savaşlarda bu kadar çok sivil insan hedef alınarak öldürüldü. Hemen hemen her kıtanın bir veya birkaç köşesinde dinmeyen bir zulüm ve kargaşa ortamı oluştu. Dünyayı böylesine kana bulayan, insanlara zulmün her türlüsünü yaşatan neden ise, 19. yüzyılın köhne ve ilkel bilimsel metodlara sahip zihinlerinin ürettiği ideolojilerdi.

Dünyaya dehşet saçan ideolojilerin başında ise komünizm gelmekteydi. Karl Marx ve Friedrich Engels isimli iki Alman'ın ürettikleri bu ideolojinin, Lenin, Stalin ve Trotsky gibi kişiler tarafından uygulanmaya konmasıyla, dünya tarihinin en büyük kıyımları ve katliamları gerçekleştirilmeye başlandı. Bu ideolojinin Rusya'dan sonra Doğu Avrupa, Çin, Hindiçini, Latin Amerika gibi coğrafyalara sıçramasıyla, zulmün çapı daha da büyüdü. Ve bu ideoloji ardında milyonlarca ölü bıraktı. Her ne kadar kesin rakamlara ulaşılması mümkün değilse de, komünizmin dünyaya getirdiği ölü sayısı yaklaşık olarak 100 milyondur; Rusya'da 20 milyon, Çin'de 65 milyon, Vietnam'da 1 milyon, Kuzey Kore'de 2 milyon, Kamboçya'da 2 milyon, Doğu Avrupa'da 1 milyon, Latin Amerika'da 150 bin, Afrika'da 1,7 milyon, Afganistan'da 1,5 milyon ve uluslararası komünist hareketin ve iktidarda olmayan komünist partilerin neden olduğu 10.000 civarında ölü. [1] Her ne kadar Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla komünizmin siyasi bir rejim olarak çöktüğü kabul edilse de, komünist ideoloji ve uygulamaları hala devam etmektedir. Hala Kızılordu zihniyetinin hakim olduğu Rusya'nın Çeçenistan'da, Çin'in ise Doğu Türkistan'da yürüttüğü uygulamalar bunun en önemli göstergelerindendir. Bugün Doğu Türkistan'da yaşayan Müslüman Türkler, Mao'nun Kızıl Çin'inde yaşananların tekrarını yaşamaktadırlar. Gençler sebepsiz yere tutuklanmakta, rejime karşı oldukları iddiası ile idama mahkum edilerek kurşuna dizilmekte, Müslümanların ibadetlerini topluca yapmaları engellenmekte, kazançları acımasız vergilerle ellerinden alınmakta, halk açlık tehlikesiyle ölümün eşiğinde yaşamakta, yanıbaşlarında yapılan nükleer denemelerle ölümcül hastalıklara yakalanmaktadır. Batılı ülkeler ise, Çin tarafından tüm dünya ile irtibatı özellikle kesilen bu topraklardaki insan hakları ihlallerini her zamanki gibi görmezlikten ve duymazlıktan gelmektedir.

Müslüman Türklerin, 21. yüzyılda dünyanın gözünün önünde yaşadıkları acılara ve maruz kaldıkları insanlık dışı muamelelere geçmeden evvel, kısaca Doğu Türkistan'ın tarihine ve geçmişin ihtişamlı topraklarına zulmün ve acının nasıl geldiğine bakalım.

Doğu Türkistan'ın Kısa Tarihi

14. yüzyılla birlikte, Orta Asyalı Türkçe konuşan Uygur halkının tamamı İslamiyeti kabul etti. Taşkent ve Kaşgar gibi kentler ise büyük bir zenginliğin ve kültürün merkezi haline geldi. Büyük Türk Hakanı Bilge Kağan'ı, ilk Müslüman Türk Sultanı ve Karahanlılar Devleti'nin kurucusu Abdülkerim Saltuk Buğra Han'ı, Dilşad Sultan'ı, Osman Batur'u, Divan-ı Lügat-it Türk'ün müellifi Kaşgarlı Mahmud'u, Kutadgu Bilig'in müellifi Yusuf Has Hacib'i, Atabet'ül Hakayık'ın müellifi Ahmed Yüknek'i ve bir çok değerli isimleri yetiştirmiş olan bu topraklar, ne yazık ki iki yüzyıldır geçmişin ihtişamını ve zenginliğini kaybetti.

Doğu Türkistan'ın karanlık günleri, 1700'lerin ve 1800'lerin ortalarında Rusya, Çin ve İngiltere'nin sömürgeci politikaları ve kendi aralarındaki gerek açık gerek gizli anlaşma ve uzlaşmalarının sonucunda Türkistan'ı üçe

parçalamaları ile başladı. Bu parçalanma sonucunda Çin'in işgali altındaki Doğu Türkistan; eski SSCB, şimdiki BDT (Birleşik Devletler Topluluğu) sınırları içindeki Batı Türkistan (Batı Türkistan Rusya tarafından 5 cumhuriyete bölünmüştü. Bunlar: Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan ve Özbekistan'dır); Afganistan'ın kuzeyi olan Güney Türkistan oluştu.

Birbirinden tamamen farklı üç kültürün, dilin ve medeniyetin egemenliği altına giren bu topraklarda son 100-150 yıldır gelişme yolları da tamamen ayrıldı. 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla, bu halkların bir kısmı bağımsızlıklarını elde etti. Ancak, Çin yönetimi altındaki Uygurlar, bir çok kez özgürlük denemelerinde bulunmalarına rağmen, her seferinde acımasız yöntemlerle bastırıldılar ve Çin'in baskıcı ve zulüm dolu yönetiminden kurtulamadılar.

Doğu Türkistan'da Çin Zulmü

Doğu Türkistanlı Müslüman Türkler, yaklaşık 250 yıldır Çin egemenliği altında yaşamaktalar. Çinliler, bir İslam toprağı olan Doğu Türkistan'a "kazanılmış topraklar" anlamına gelen "Sincang" adını koydular ve burayı kendi toprakları olarak tanımladılar. 1949 yılında Mao önderliğindeki komünistlerin Çin'in yönetimini ele geçirmelerinin ardından, Doğu Türkistan üzerindeki baskılar eskisine oranla daha da arttı. Komünist rejim politikası, asimile olmayı reddeden Müslümanların fiziksel olarak imhasına yöneldi. Katledilen Müslüman sayısı korkunç boyutlara ulaştı. 1949-1952 yılları arasında 2 milyon 800 bin; 1952-1957 arasında 3 milyon 509 bin; 1958-1960 yılları arasında 6 milyon 700 bin; 1961-1965 yılları arasında 13 milyon 300 bin kişi ya Çin ordusu tarafından öldürüldüler ya da rejimin doğurduğu kıtlık sonucunda öldüler. 1965'ten sonraki katliamlarla birlikte, öldürülen Doğu Türkistanlı sayısı 35 milyon gibi inanılmaz bir rakama ulaştı.

Halkın hayatta kalabilen bölümü ise büyük baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Doğu Türkistan'ın uzun süre sürgünde yaşayan merhum lideri İsa Yusuf Alptekin, Türkiye'de yayınlanan *Doğu Türkistan Davası* ve *Unutulan Vatan Doğu Türkistan* adlı kitaplarında sözkonusu baskı ve işkenceleri ayrıntılarıyla anlatır. Bu kitaplarda anlatıldığına göre, Doğu Türkistan'da halka uygulanan baskılar, Sırplar'ın Bosna'da Müslüman Boşnaklara veya Kosova'da Arnavut çoğunluğa uyguladıklarından farklı değildir. Ülkedeki Çin mahkemelerinin "ceza" yöntemleri de son derece acımasızca ve vahşidir. Diri diri toprağa gömmek, öldüresiye dövülen bir insanı çıplak halde karlarda yatırmak, iki bacağı iki ayrı öküze bağlanan bir insanı ikiye bölmek gibi "ceza"lar uygulanmıştır.

Asimilasyon ve Köklü Bir Kültürü Yok Etmeye Yönelik Uygulamalar

Rejim, 1949 yılından itibaren Müslümanları imha ederken bir yandan da bölgeye sistemli bir biçimde Çinli göçmen yerleştirdi. Çin hükümetinin 1953 yılında başlattığı bu kampanyanın etkisi son derece düşündürücüdür. 1953 yılında bölgede % 75 Müslüman, % 6 Çinli yaşarken bu oran 1982 yılında %53 Müslüman, % 40 Çinli'ye yükseldi. 1990 yılında yapılan nüfus sayımında ulaşılan % 40 Müslüman, % 53 Çinli nüfus oranı bölgedeki etnik temizliğin boyutlarını göstermesi açısından son derece önemlidir.

Bugün ise Uygurlar, köylerde oturmaya zorlanırken Çinliler şehirlere yerleştirilmektedir. Bu sebeple bazı şehirlerde Çinli nüfus yüzdesi %80'lere çıkmaktadır. Hedef, şehirlerde Çinlileri çoğunluk haline getirmektir. Çin Hükümeti'nin Doğu Türkistanlıları Çinlilerle evlendirmek için uyguladığı yöntemler ise bu asimilasyon çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu arada Çin yönetimi, Doğu Türkistanlı Müslümanları nükleer denemelerinde kobay olarak kullanmıştır. Bölgede ilk olarak 16 Ekim 1964 tarihinde başlatılan nükleer denemelerin olumsuz etkileri yüzünden bölge insanı ölümcül hastalıklara yakalanmış, 20 bin özürlü çocuk dünyaya gelmiştir. Nükleer denemeler nedeniyle ölen Müslüman sayısının 210 bini bulduğu bilinmektedir. Binlerce insan ise sakat kalmış, binlercesi de sarılık vebası, kanser gibi hastalıklara yakalanmıştır.

Çin 1964'den günümüze kadar Doğu Türkistan topraklarında elliye yakın atom ve hidrojen bombası patlatmıştır. İsveçli uzmanlar, 1984 yılında yapılan yeraltı nükleer denemesinde 150 ton gücündeki bombanın Richter ölçeğiyle 8.8 şiddetinde yer sarsıntısına sebebiyet verdiğini tesbit etmişlerdir.

Zulmün Asıl Nedeni: İslam Düşmanlığı

Çin'in, Doğu Türkistan'daki halka uyguladığı zulmün en önemli nedenlerinden biri halkın Müslüman olmasıdır. Çünkü Çin, bölge üzerindeki hakimiyet ve sultasını kuvvetlendirmeye karşı en büyük engel olarak halkın İslami kimliğini görmektedir.

Halkı dininden vazgeçirmek için her türlü yıldırma ve baskı yöntemini kullanan Çin şovenizmi en fanatik dönemini Mao'nun 1966-1976 yılları arasında uygulattığı Kültür Devrimi esnasında yaşadı. Camiler yıkıldı, toplu ibadet yasaklandı, Kuran kursları kapatıldı ve bölgeye yerleştirilen Çinliler özellikle Müslümanları taciz etmek için domuz beslemeye başladılar. Okullarda dinsizlik propagandası yapıldı. Ayrıca bütün iletişim araçları vasıtasıyla insanların dinden soğutulmaları için yoğun çaba harcandı. Dini ilimlerin öğrenilmesi ve dini bilgilere sahip öncü kişilerin halkı eğitmeleri ise tamamen yasaklandı. Buna rağmen halkın İslami kimliği yok edilemedi.

Türk halka uygulanan bir başka sindirme ve baskı yöntemi ise eğitim alanında kendini göstermektedir. Bölgedeki üniversitelerde eğitim Çincedir. Öğrencilerin ise ancak % 20'si Müslümandır. Okullarda din dersi programlarının esası ateizm üzerine bina edilmiştir. Çince eğitim yapan orta dereceli okullar gelişmiş imkanlara sahipken Uygur okullarında sıra bile bulunmamaktadır. Ekonomik güçlükler ise, eğitim seviyesini düşüren önemli bir etkendir.

Otuz yılda dört defa alfabelerinin değiştirilmiş olması da yine bölgedeki Müslüman Türklere yapılan uygulamanın bir parçasıdır. Mao, kültür devrimine rağmen Çin alfabesine dokunmazken Uygur alfabesini İslam harflerinden Krilceye çevirmiştir. Bir müddet bu alfabe kullanıldıktan sonra Rus korkusu ile Latin harflerine geçilmiş, ancak bu defa da Türkiye ile kültür köprüleri kurulmasın diye tekrar İslam harflerine dönülmüştür. Alfabe ile bu kadar sık oynamanın nesiller arası anlaşmayı ne kadar zor bir hale getireceği ise açıktır.

Çin'in Uzakdoğu'da Anti-İslami Rolü

Doğu Türkistan'da Müslüman Türklere yönelik zulüm şiddetle devam etmiştir. Çin resmi görevlileri, Türk gençlerini potansiyel olarak rejim karşıtı görerek sebepsiz yere evlerinden toplamaktadırlar. Gençler bu zulümden kurtulmak için dağlara veya çöle kaçmaktadırlar.

1996 yılından beri onbinlerce Uygur kamplarda tutulmaktadır ve bu kamplardakilere ağır işkenceler yapıldığı bilinmektedir. Bir af teşkilatının resmi yazısında da belirtildiği gibi sanıklar, tek celsede biten davalarda ya kürek cezasına mahkum edilmekte ya da meydanlarda infaz mangaları tarafından kurşuna dizilmektedir. Çünkü mahkemeler, komünist partinin talimatı ile çalışmaktadır. En dehşet verici olansa hamile kadınların evlerinden alınarak gayrı sıhhi şartlarda kısırlaştırılmaları, sınırlama fazlası doğan bebeklerin ailelerine rağmen öldürülmeleridir.

1997 yılının Şubat ayında tekrar alevlenen olaylar sırasında yaşananlar ise, Çin zulmünün bir özeti niteliğindedir. Kamuoyuna yansıyan haberlere göre Çin milis güçleri, 4 Şubat'a rastlayan Kadir gecesinde, Kandil nedeniyle bir mescitte toplanan 30'un üzerindeki kadını, Kuran okurlarken demir sopalarla dövdüler ve sürükleyerek emniyet merkezine götürdüler. Mahalle sakinleri ise merkeze giderek kadınların serbest bırakılmalarını istedi. Bunun üzerine işkence ile öldürülen 3 kadının cesedi önlerine atıldı. Bunun üzerine galeyana gelen halk ile Çinliler arasında çatışmalar başladı. 4-7 şubat arasında 200 Doğu Türkistanlı hayatını kaybederken, 3500'den fazla Uygur kamplara kapatıldı. 8 Şubat sabahında ise Bayram namazı için camilerde toplanan halkın namaz kılması güvenlik güçlerince engellendi. Bunun üzerine çatışmalar tekrar alevlendi ve sonuç olarak Nisan-Aralık 1996 arasında 58 bin olan tutuklu sayısı, bir anda 70 bini geçti. 100 kadar genç ise

meydanlarda kurşuna dizilirken, 5 bin Uygur Türkü çırılçıplak soyularak 50'şer kişilik gruplar halinde meydanlarda teşhir edildiler.

Batılı güçler ise her zamanki gibi tüm bu vahşete karşı tepkisizdir. Birleşmiş Milletler'in soykırım için yaptığı tanım, Çin işgali altındaki Doğu Türkistan'daki duruma tam olarak uymaktadır. Buna rağmen Doğu Türkistanlılar BM'nin koruyucu şemsiyesi altına girememektedir. BM'ye yapılan tüm başvurular geri çevrilmiştir. 25 milyon Doğu Türkistanlı Müslüman, halen Çin baskısı altındadır. Binlerce siyasi tutuklu vardır ve bazıları hapishanelerde "kaybolmuş" durumdadırlar. Tutuklulara işkence yapılması ise artık sıradan bir olay haline gelmiştir.

Kısacası Çin, Uzakdoğu'nun en önemli İslam-karşıtı güçlerinden biridir. Doğu Türkistanlı Müslümanlara yönelik politikasının yanında, etrafındaki İslami potansiyel için de ciddi bir düşmandır. Dünyanın en kalabalık ülkesinin bu stratejik "anti-İslami" konumunu, komünist rejimden kapitalist ekonomiye geçilmesiyle de hiçbir şekilde azalmamıştır.

Çin-İsrail Stratejik İşbirliği

Çin, Soğuk Savaş döneminde uzunca bir süre Batı, özellikle de Amerika'ya karşı son derece düşmanca tavır takınmıştı. Sovyetler'in Batı'ya yönelik politikasını yeterince sert bulmayan ve bu nedenle de Rus yoldaşlarını ideolojik sapmayla suçlayan Çinliler'in bu tavrı, ancak 1970'li yıllara kadar sürdü. O tarihten sonra Çin ve Amerika arasında inanılmaz derecede hızlı ilerleyen bir yakınlaşma süreci başladı. Amerika, Üçüncü Dünya'da yükselen Düzen'den bağımsız radikal hareketlerin yükselişine karşı bir "kuzey cephesi" oluşturmaya karar vermişti o sıralar ve Çin'i de bu cepheye dahil etmek, aynı Sovyetler Birliği gibi orta vadede yanına almak istiyordu. Çin-Amerikan yakınlaşmasının tartışılmaz mimarı ise tanıdık bir isimdi: Henry Kissinger, yani İsrail'in Amerika'daki en önemli temsilcilerinden biri...

Kissinger'ın girişimleriyle, Çin kısa sürede 1960'lardaki radikal çizgisini değiştirdi, Ulusal Bağımsızlık Mücadeleleri'ne destek olmaktan vazgeçti ve kapitalist ekonomiye kucak açtı. Yakın gelecekte kurulacak olan "kuzey cephesi"ne girmeye kararlıydı anlaşılan.

Kissinger'ın hesapları ise kuşkusuz başka herşeyden daha çok İsrail'in hesaplarını yansıtıyordu. Nitekim kısa süre sonra, özellikle Mao'nun ölümünün ardından hızla gelişmeye başlayan ve özellikle de askeri alanda patlama yapan Çin-İsrail ilişkileri, İsrail'in Çin'i de kurmaya çalıştığı "global anti-İslami cephe"ye dahil etmek istediğini ortaya koydu.

Çin-İsrail askeri ilişkileri 1970'lerin ikinci yarısında başladı. İsrail ilk olarak, Çin'in eski Sovyet silahlarından ibaret olan ordusunun yenilenmesine yardımcı oldu. Çin ise bu işbirliğinin gizli kalmasına özen gösteriyor, özellikle 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesinden sonra İsrail'le işbirliği içindeki bir ülke olarak gözükmek istemiyordu.

1980'lerin ortalarından sonra ise stratejik işbirliğinin küçük bazı alametleri belirmeye başladı. Birleşmiş Milletler'deki İsrail ve Çin büyükelçileri aralarında resmi iletişim başlattılar. 1989'da Çin ile İsrail arasında bir anlaşma imzalandı... Çin'de bir İsrail akademisi kurulacak, 1990 yılında içlerinde bir nükleer fizikçinin bulunduğu 70 Çinli bilim adamı bir ay süren bir İsrail gezisi yapacaklardı. Daha sonra Şangay'da bir İsrail Araştırma Merkezi kuruldu. Bu kuruluş İbrani Üniversitesi, Tel-Aviv Üniversitesi ve Ben Gurion Üniversitesiyle temas kurdu.

Görünür ilişkiler "tarımsal işbirliği" gibi İsrail'in klasik yöntemlerini içeriyordu. 1990 yılının başlarında Çin'in İsrail teknolojisine ihtiyacı olduğu kanısı iyice yaygınlaştı. Yine bu fikirle Pekin'de bir Çin-İsrail sulama projesi merkezi kuruldu. Çöl araştırmalarında bulunmak üzere bir grup Çinli bilimadamının, İsrail'de Negev'e gelmesiyle çöl sulama projesi uygulanmaya başlanmış oldu. Bu bilimsel alışverişi takip eden ekonomik bağlantılar 1990 yılında iyice çoğaldı. 14 kişilik İsrail heyeti Çin'e gelerek ticaret şirketleri kurdu.

Çin ile İsrail arasındaki yakın ilişkiler gerçekte silah satışını da içeriyordu. İsrail'in Çin'e yaptığı yüklü miktardaki silah satışı, Mossad adına çalışan İsrailli iş adamı Shaul Eisenberg aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. İsrail'in bu kanalla 1980'lerde Çin'e yaptığı silah satışı, 3 milyar doları buluyordu. Arabulucu Eisenberg özel

uçağıyla Çin'e gayri resmi uçuşlar yapıyor, bu uçuşlarda İsrailli silah tüccarlarını da yanında götürüyordu. Bağlantılar sağlandıktan sonra gizli anlaşmalar ve nakliye ise Mossad'ın göreviydi.

İsrail ile Çin arasındaki askeri ilişkinin boyutlarına, Tel Aviv'de yayınlanan *Jerusalem Post* gazetesi de değinmişti. *The Times*'ın yayınladığı bir CIA raporuna dayanan *Jerusalem Post*, İsrail'in uzun yıllardır kesintisiz olarak Çin'e silah sattığını belirtiyor ve şöyle diyordu:

> Çin ve İsrail, aralarındaki teknolojik ve askeri işbirliğini resmi hale getirmeye ve geliştirmeye çalışıyorlar. Çin, İsrail askeri teknolojisinden, tank ve radar sistemlerini geliştirmesi için yardım umuyor. Çinliler onyıllardır bu konuda İsrail'den gizli olarak aldığı yardımları da resmi hale getirmek istiyor... Şimdi de İsrail'in son derece gelişmiş olan 'Arrow' anti-füze sistemini Çinliler ile paylaşıp paylaşmayacakları sorusu gündemde."

Bu yakınlaşmanın temelinde Çin'in Doğu Türkistan'da ya da yakın çevresindeki İslami yükselişten duyduğu endişe yatıyordu. *Washington Report on Middle East Affairs*'da Çin-İsrail ittifakının temelinde Çin'in "İslami radikalizmi nötralize etme" çabasının yattığını, Pekin'in Doğu Türkistan'daki 20 milyonu aşkın Müslüman nüfustan son derece rahatsız olduğunu yazmıştı.

Doğu Türkistan'da yaptıkları sonucunda anti-İslami konumunu ispatlamış olan Çin, anlaşılan İsrail'in dünya çapında oluşturmaya çalıştığı anti-İslami ittifaka girmeye hak kazanmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, Düzen'in Müslümanlarla Savaşı bölümü)

Sonuç

Son 150 yıldır İslam alemi dünyanın birçok bölgesinde benzeri zulüm ve baskıya maruz kaldı. Bu zulmün arkasındaki çevrelerin en büyük hedefi dini, özellikle de Müslümanlığı ortadan kaldırmaktı. Bu amaçla, neredeyse bir asır boyunca Müslüman katliamına giriştiler. Bugün Çeçenistan'ın Ruslar dolayısıyla yaşadığı zulüm, Doğu Türkistan'da da Çin nedeniyle yaşanmaktadır. Dünya bu zulme göz yummaktadır. Ancak, vicdan sahibi insanlar bu zulmü durduracak bir yol bulabilirler. Herşeyden önce, Doğu Türkistan meselesi sadece Uygurların bir sorunu olarak görülmemeli ve onların tüm sorumlulukları vicdan sahibi insanlar tarafından sahiplenilmelidir. Akıllı, cesur ve uzak görüşlü politikalarla Türkiye'nin ve Türk Milletinin de bu sorunun çözümünde önemli bir katkısı olacağı inancındayız.

1) Komünizmin Kara Kitabı, Doğan Yayınları, s. 17

ÇEÇENİSTAN'DA YAŞANAN
VAHŞETE
ARTIK DUR DENMELİ!

Ağustos 2000

Soğuk Savaş'ın son bulmasının ardından oluşan yeni dünya düzeninde Türkiye kendine çok güçlü bir yer edinmeyi hedeflemişti. Özellikle de SSCB'nin dağılmasıyla birlikte Kafkasya ve Orta Asya'da şekillenen yeni yapılanma içinde Türkiye daha etkin bir konuma yerleşecek, ekonomik ve politik anlamda lider bir ülke konumuna gelecekti. Çünkü bağımsızlıklarını birer birer ilan eden bu cumhuriyetlerle Türkiye arasında hem din, hem dil, hem kültür, hem de tarihi açıdan çok güçlü bağlar bulunmaktaydı. Buna göre Türkiye ile bu ülkeler arasında bir bütünleşme olacak ve Türkiye bu yakınlaşmanın sonucunda çok büyük kazanımlar elde edecekti.

Ancak beklenen bütünleşme ve yakınlaşma ne yazık ki geride kalan on küsur yıl içinde sağlanamadı. Türkiye pek çok alanda hedeflediği bütünleşmeyi gerçekleştiremedi. Çünkü Orta Asya ve Kafkasya başka bir ülke için de çok büyük bir önem teşkil ediyordu ve özellikle Kafkasya bu ülkenin pek çok açıdan hayat damarıydı. Bu ülke Rusya'ydı ve Rusya'nın Kafkasya'yı tamamen "başıboş" ve aynı zamanda da Türkiye'nin eline bırakmaya hiç niyeti yoktu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra eski Sovyet coğrafyasındaki pek çok ülkede bu sancılı dönem yaşandı ve yaşanmaya da devam ediyor. Kazakistan'da, Türkmenistan'da, Azerbeycan'da, Özbekistan'da, Kırgızistan'da ve Dağıstan'da Rusya'nın yayılmacı politikasının etkileri asla silinmedi. Çünkü Rusya o ülkeleri hala kendi boyunduruğu altında ve kendi hayat sahası olarak görüyor ve görmeye de devam edecek.

Bu ülkelerden özellikle bir tanesi var ki 400 yıldır Ruslarla bağımsızlığı uğruna yaptığı mücadeleden asla vazgeçmedi ve özgürlüğü için canı pahasına mücadele etti. Bu ülke tarihe cesurluğuyla, gözü karalığıyla ve bağımsızlığına düşkünlüğüyle geçen Çeçenistan'dır.

Çeçenistan Rusya için diğer Kafkasya cumhuriyetlerinden çok daha büyük önem taşımaktadır. Bunun en önemli nedenlerinden biri, başta petrol ve doğalgaz olmak üzere sözkonusu bölgedeki yüksek rezervli doğal kaynaklardır. Sovyetler Birliği, Soğuk Savaş döneminde ihtiyacı olan tüm hammaddeleri bu ülkelerden çok ucuz fiyata alıp kendi ihtiyacı için kullanıyordu. Hatta bu hammaddeleri işledikten sonra, aldığı ülkelere geri satıyordu. Böylece bu ülkeleri siyasi bağımlılığın yanında, ekonomik olarak da kendine bağımlı hale getiriyordu. Ancak SSCB'nin dağılmasından sonra kendisi için büyük bir hammadde kaynağı olan bu cumhuriyetlerin birer birer bağımsızlıklarını ilan etmesi, Rusya'yı da büyük bir çıkmaza soktu. İşte Hazar ve Kazak petrolleri üzerinde bu kadar oyun oynanmasının ve Rusya'nın bu kaynaklar üzerinde bu kadar hak iddia etmesinin nedeni bu hammadde ihtiyacıdır.

Yukarıda bahsettiğimiz ekonomik etkinin yanı sıra, Rusya'nın yüzyıllardır devam eden "yayılmacı politikası" da Orta Asya ve Kafkasya'da yaşanan karışıklıkların bir başka önemli nedenini oluşturmaktadır. SSCB'nin dağılmasından sonra kısa süreli bir bocalama dönemi geçiren Moskova, hemen toparlanmış ve bağımsızlığını ilan eden yeni cumhuriyetler üzerinde yeniden hakimiyet kurmak için çok yönlü girişimlerde bulunmuştur. Aslında Rusya'nın şu an bu cumhuriyetler üzerinde oynadığı oyunlar, Boris Yeltsin'in 1993 yılında yaptığı bir konuşmayla da ilk sinyallerini vermiştir. Yeltsin yaptığı bir açıklamada, **"yitirdiği mevzileri yeniden ele geçirerek Rusya'nın süper güç niteliğini yeniden kazanacağını"** ifade etmiştir.[1]

Yani Rusya bu ülkelerin bağımsızlıklarını ilan etmelerini, özgürlüklerine kavuşup, kendi ayakları üzerinde duracak hale gelmelerini kabul edememekte, bu bölgeleri yeniden ele geçirilmesi gereken mevziler olarak

görmektedir. Kazakistan'da, Azerbaycan'da, Dağıstan'da, Ermenistan'da ve Gürcistan'da yaşananlar da bu yayılmacı politikanın hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. **Çeçenistan da bu yayılmacı politikanın hedefi olan ve bu nedenle de çok büyük zulümlere maruz kalan ülkelerden bir tanesidir.**

Çeçenlerin Mücadele İle Geçen Şerefli Tarihi

Çeçenistan'da yaşananlar hakkında hepimiz bugüne kadar çok şey duymuş, çok şey okumuş olabiliriz. Ancak orada olanları anlayabilmek için son birkaç yıldır yaşananlar hakkında bilgi sahibi olmak yetmez. Çünkü Çeçen halkının bu şerefli mücadelesi bundan çok uzun yıllar önce başlamıştır ve çok kısa aralıklı kesintilerle yıllardan bu yana devam etmektedir. Ve bu mücadelenin temelinde belki de dünyanın en cesur halkı sayılabilecek bu halkın yazdığı bir destan yatmaktadır. Tüm dünyanın cesaret ve bağımsızlığa olan düşkünlüklerini kendilerine örnek aldıkları Çeçen halkının bu güçlü karakterini anlamak için tarihleri hakkında da kısa bir bilgi sahibi olmak gerekir.

Son 10 yıldır dünyanın gündeminden bir türlü düşmeyen Çeçenistan aslında çok küçük bir ülke. Yüzölçümü sadece 16 bin kilometrekare. Doğuda Dağıstan, güneyde Gürcistan, batıda ise İnguşetya'yla komşu... Şu an Rusya Federasyonu içerisinde Çeçenistan ile aynı durumda olan 19 özerk cumhuriyet daha var. Bu cumhuriyetler Rusya'nın genel topraklarının yüzde 28'i kadar bir yüzölçümüne sahipler. Rusya ise bu cumhuriyetler üzerinde hala çok büyük bir etkiye sahip ve bu etkinin hiçbir şekilde zarar görmesini istemiyor. Çeçenistan'ı kaybetmek ise bu ülkeler üzerinde nüfuzunun kırılması ve bağımsızlığa düşkün Çeçen halkının diğer ülkelere bir örnek teşkil etmesiyle sonuçlanacak. Zira toplam nüfusları ancak Kızıl Ordu'nun asker sayısına ulaşabilen 16 bin kilometrekarelik Çeçenlerin 16 milyon kilometrekarelik Rusları hezimete uğratması, diğer Kafkas cumhuriyetleri ve özerk cumhuriyetlerde de bağımsızlığın fitilini ateşleyebilir. Kağıt üzerindeki bu abartılı dengesizlik ilk bakışta herşeyi Rusların lehine gibi göstermesine rağmen, tarihinin hiçbir döneminde, hiçbir kayıt ve şartla dahi olsa Çeçenler Ruslara boyun eğmemiştir ve eğmeye de hiç niyetleri yoktur. İşte bu korku, Rusların "Çeçensiz bir Çeçenistan" özlemini doğurmaktadır. Çünkü Kafkaslar'daki bağımsızlık hareketini canlandırabilecek tek ülke Çeçenistan, tek halk da Çeçenlerdir.

Yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü 1991 yılında bağımsızlığını ilan eden Çeçenya, Rusya için tüm bir Kafkasya anlamına gelmektedir. İmam Mansur'un 1780'li yıllarda başlattığı tüm Kafkasları tek bir çatı altında toplamayı hedefleyen Birleşik Kafkasya fikri, Rusların korkulu rüyasıdır. Çeçenya'nın bağımsızlığı, bir anlamda Birleşik Kafkasya ideali için ilk ve en önemli adımdır. Çeçenlerin diğer cumhuriyetler üzerindeki bu etkisinin bilincinde olan Rusya'nın bu ülkenin üzerine bu kadar gitmesinin önemli nedenlerinden biri de işte bu korkudur. Rusya, Çeçenleri tek bir kişi kalmadan yok ederek, öncelikle Kafkasya'yı sonra da milyonlarca kilometrekarelik topraklarını garanti altına almaya çalışıyor. Fakat ne Ruslar ne de diğer ülkeler Çeçenistan'ın bu kadar güçlü bir direniş göstereceğini ve bağımsızlıklarına bu kadar düşkün olduklarını tahmin ediyorlardı. Çeçenler bağımsızlık uğruna herşeyi göze almış durumdalar ve bu kararlarından da kolay kolay döneceğe benzemiyorlar.

Rusya, özellikle 1990'lı yılların başından itibaren Çeçenistan'da çok büyük hukuksuzluklara imza attı. Gerektiğinde çok çabuk bir şekilde tek vücut olabilen Çeçenleri silahla yok edemeyeceğini düşündüğü için, içlerinden çökertme yoluna başvurdu ve bunun için çok farklı yollar denedi. Seçimlere müdahale ederek kargaşa çıkarmaya çalışmaktan vaatlerle devlet adamlarını satın almaya, adam kaçırma ve terör hadiselerinden kendi yanlısı olan din adamlarını kullanarak dini ayrılıklar oluşturmaya, ayrıca ekonomik ve siyasi baskılara kadar türlü yöntemlerle Çeçenistan'da kaos çıkarmaya, halktaki güçlü birliği bozmaya çalıştı. Ancak bu girişimlerinden beklediği başarıyı elde edemedi. Bunun yanı sıra dünyanın olan bitenlere göz yumması ve hiçbir şekilde müdahalede bulunmaması Rusya'yı daha da cesaretlendirdi, zulmüne devam etmesine fırsat tanıdı.

Rusya'nın Çeçenistan'ı 1991 yılındaki fiili işgali, merhum Cahar Dudayev tarafından bertaraf edilmesine rağmen, 1994 Kasımı'ndaki ciddi tacizler aynı yılın 11 Aralık'ında fiili bir savaşa dönüştü. 100 binin üzerinde Çeçen bu savaşta hayatını kaybederken, 10 binlerce insan göç etmek zorunda kaldı. Çeçenya, tarihi ve

ekonomik yüzlerce kaynağını bu savaşta yitirdi. Rusya Çeçenistan'ı "iç meselesi" olarak dünya kamuoyuna lanse ederken, dış dünyadan ciddi bir tepki görmedi. Tüm Çeçenya'da her metrekareye tonlarca bomba düştü. Tıpkı bugün de olduğu gibi kullanılması yasak olan kimyasal silahlarla insanlar dünya tarihinde eşi görülmemiş bir soykırıma tabi tutuldu. Ancak tüm bu zorluklara rağmen 1996 Ağustos ayına gelindiğinde hiçbir şekilde yılmamış ve kendi toprakları için herşeyleriyle mücadele eden Çeçenlere karşı Ruslar yenilgiyi kabullenmek durumunda kaldılar. 1996 Ağustos'unda ve 1997 Mayıs'ında en üst düzeyde imzalanan anlaşmalarla Çeçenistan'ı ayrı bir devlet olarak kabul etmek durumunda kalan Rusya, 2001 yılının sonuna kadar bu durumu benimsemiş gözüktü. Çeçenistan'ın Ruslar karşısında elde ettiği bu müthiş başarı ve hiçbir zorluk karşısında yılmayan bağımsızlık mücadelesi diğer cumhuriyetleri de çok derinden etkiledi. 1998 yılında Çeçenistan'ın başkenti Grozni'de Kuzey Kafkas halklarının öncülüğünde "Kuzey Kafkasya Halkları Şurası" toplandı. Bu buluşma sonrasında Kuzey Kafkasya halkları arasında çatışma çıkmaması ve olası bir Rus saldırısına karşı birbirlerine destek konusunda tüm katılımcı ülkelerce fikir birliğine varıldı. İşte bu birlik Rusya'nın yıllardır içinde yaşattığı büyük korkunun yavaş yavaş hayata geçirilmesi demekti.

Bir yıla yakın bir süredir devam eden savaş da bu kararlarla ve oluşmaya başlayan birlikle doğrudan ilgili. Çatışma, Rusların 1999 yılının ilk aylarında Dağıstan'daki bazı köyleri kuşatarak bombardımana tutmasıyla başladı. Toplam 1500 kişilik nüfusu olan bu köyler kendilerine bir önder olarak gördükleri Çeçenistan'dan yardım istediler. Ruslara karşı yaptığı cesur mücadele ile bir kahraman haline gelen Çeçen gazisi Şamil Basayev, 1999 yılının yaz aylarında Rus zulmünden kurtulmak için kendilerinden yardım isteyen Dağıstan halkına yardıma başladı. Bombardıman altında kalan köylerden sadece iki kişi kurtuldu. Bu köylerde çok büyük bir katliam yaşanmış ve masum insanlar sebepsiz yere vahşice öldürülmüştü. İşte Rusya ile Çeçenistan arasındaki yeni savaş bu şekilde başladı. Kamuoyunda oluşturulmak istenen nedenler gerçekleri yansıtmıyordu. Ortada herhangi bir terörist faaliyet ya da ayrılıkçı teröristler yoktu. Çeçenler, nüfusunun % 80'i Müslümanlardan oluşan Dağıstan halkına insani bir yardımda bulunmuş ve Rusları karşılarına almayı göze almışlardı.

İşte Çeçenlerin diğer cumhuriyetler üzerindeki bu lider konumu, çatışmalar başladığı günden itibaren herkesin sorduğu: "Çeçenistan Rusya için neden bu kadar büyük bir önem taşıyor?" sorusunun da bir anlamda cevabı oluyordu. Çeçenistan'ın bağımsızlığına olan düşkünlüğü ve bu uğurda yaptığı cesur mücadele, diğer bağımsız cumhuriyetler için çok büyük bir örnek teşkil etmektedir. Rusya Federasyonunun içindeki cumhuriyetlerin en önemli özellikleri ise birbirleriyle çok büyük bir etkileşim içinde olmaları ve bir ülkede yaşanan değişikliğin diğer ülkeleri de çok çabuk etkisi altına almasıydı. İşte bu nedenle Çeçenistan'ın bağımsızlığının aynı bir domino taşı gibi birbiri ardına diğer ülkeler üzerinde bir etki oluşturması, Rusya'da çok büyük bir tedirginlik meydana getirmektedir.

Rusların Kafkas Halkına Karşı Uyguladığı Böl-Yönet Politikası

Savaşın bu kadar şiddetli geçmesi ve Çeçenlerin bağımsızlık uğruna herşeyi göze almalarının altında yatan en önemli neden, Çeçenlerle Rusların din, dil, kültür ve ırk olarak hiçbir ortak özelliklerinin olmamaları. Çeçenler hiçbir yakınlık duymadıkları Rusların himayesinde yaşamayı 1918 yılından beri reddediyor ve bu uğurda mücadele veriyorlar. Çünkü Çeçenistan bu tarihten SSCB'nin çöküşüne kadar Sovyet Rusya'nın hakimiyeti altında kaldı ve bu dönem içinde çok büyük zulümler gördü. Ruslar, Kafkas halkları arasındaki bütünlüğü ortadan kaldırmak, milliyetçilik duygusunu ve dini inançları yok etmek ve doğup büyüdükleri topraklarına olan bağlılıklarını tamamen ortadan kaldırmak için bu ülkeler üzerinde çok vahşi bir politika uyguladı. Buna göre kardeş ülkelerin toprakları birbirlerinden suni sınırlarla ayrılmış, bazı halklar başka ülkelere göçe zorlanmış, bazıları ise zorla evlerinden çıkarılıp yerlerine yeni topluluklar yerleştirilmiştir. Bunun en önemli nedeni bu topraklarda karışıklık ve kaos çıkarmak, kardeş halklar arasında düşmanlık yaratmak ve insanların ortak kültürlerini tamamen ortadan kaldırmaktır. Bu "böl-yönet" politikasında da Rusya kısmen başarılı oldu. Bugün Kafkasya'da yaşanan anlaşmazlıkların kökeninde o tarihlerden günümüze gelen anlaşmazlıklar yatıyor.

Çeçenistan'ın Bağımsızlık Özlemi

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bu birliği oluşturan etnik grupların birçoğu bağımsızlıklarını ilan etti. Bazıları ise Rusya topluluğu içinde kalarak, ekonomik ilişkilerinde bağımsızlaşma yoluna gitti. Yıllar süren komünist Rus yönetimi altında çok büyük baskılar gören bir milyon nüfusa sahip Çeçenler ise Cahar Dudayev önderliğinde bağımsızlık savaşına başladılar. Komünist yönetimin altında yaşadıkları baskı ve şiddet dolu yılların ardından Çeçenlerin en büyük özlemi, ibadetlerini rahatça yapabilecekleri, özgür ve bağımsız bir ülke kurmaktı. Ruslarla yaşanan 18 aylık şiddetli savaştan sonra kahraman Çeçenler 1996 yılında Rus ordularının çekilmesiyle bağımsızlığını ilan etti. Devlet Başkanı Aslan Mashadov ile Yeltsin arasında imzalanan anlaşmalarda açıkça Çeçenistan İçkeriya Cumhuriyeti ifadeleri yer aldı. Bu, Çeçenistan için büyük bir başarıydı. Fakat Çeçenistan'ın nihai statüsü, 2001 yılında Moskova'yla Grozni arasında yeniden görüşülmek üzere rafa kaldırıldı. Ruslar için Çeçenistan konusu henüz kapanmamıştı. Çatışmalar daha küçük çaplı olsa da devam etti, fakat savaş hali sona ermişti.

Yıllardır süren bu savaşın Rusya açısından çok önemli politik –iç ve dış- ve ekonomik yönleri bulunmaktadır. Son dönemlerde Rusya gerek ekonomik açıdan, gerekse politik açıdan çok sıkıntılı bir dönem yaşamakta, Rus halkı yönetime karşı çok büyük bir güvensizlik duymaktaydı. Vaat edilen ekonomik refaha ulaşılamamış, ülkedeki dejenerasyon süreci çok büyük bir hız kazanmış, mafya Rusya'da çok büyük bir güç elde etmiş ve uluslararası platformda Rusya çok büyük bir güç kaybına uğramıştır. İşte bu nedenle Rusya Çeçenistan'ı halkın güvenini yeniden kazanmak için bir kurtarıcı olarak gördü. Böylece eski dikta anlayışı tekrar hortlatılacak, milliyetçi söylemlerle halkın gözü boyanacak, ekonomik ve politik açmazları görmemeleri için Çeçenistan savaşı halka göz boyayıcı bir destan gibi sunulacaktı. Ve bunda da kısmen başarılı oldular. Yapılan seçimlerde halk savaşın başındaki Başbakan Putin'e olan güvenini açıkça gösterdi. Böylece Yeltsin'den sonraki politikanın ana hatları da çizilmiş oluyordu. Savaşın şiddeti giderek artacak, önümüzdeki aylarda gerçekleşecek olan seçimlere kadar da bu şekilde devam edecekti. Ve böyle de oldu. Bombardıman hiç hızını kesmeden ve yaşlı, kadın,çocuk demeden devam ediyor. Ruslar 2 Ekim 1999 tarihinde girdikleri Çeçenistan topraklarında önlerine çıkanları kadın, çocuk ya da yaşlı demeden tüm insanları acımasızca katlediyor. Aylardan beri sivil hedefler kesintisiz bombardımana tutuluyor. Halkın direnişini kırmak için de özellikle hastaneler, doğumevleri, çarşılar, mülteci konvoyları hedef olarak seçiliyor. Son günlerde gelen haberlere göre de Ruslar Çeçenlere karşı kimyasal bombalar, scud ve napalm füzeleri kullanıyorlar. Bunun yanı sıra Ruslar birçok Çeçen köyünün kullandığı Argun nehrine zehir kattı. Zehirli sudan içen kadın ve çocuklardan büyük çoğunluğu ölürken, yüzlercesi de hastane kapısında ölümü bekliyor. Suların zehirlenmesi nedeniyle içecek ve kullanılacak su bulamayan sivil halk çok zor günler geçiriyor.

Mültecilerin durumu da endişe verici boyutlarda. Mülteci bölgelerinde yapılan incelemeler insan hakları ihlallerinin çok büyük boyutlarda olduğunu gösteriyor. Savaştan kaçan Çeçen mültecilerin iki yüz elli bini İnguşetya'da, diğerleri de komşu bölgelerde korunmaya devam ediyor. Bu savaşlar esnasında Çeçenistan, nüfusunun dörtte üçünü kaybetti. Mülteciler altı ayı aşan savaşı da protesto ediyor. Bir kısmıysa Çeçenistan'a geri dönmek için sınırda kuyruklar oluşturuyor. Savaş Çeçenistan'ın güneyinde dağlarda sürüyor. Çeçenler Rus askerlerini rehin alıyor, Rusya'ysa ölen Çeçen savaşçılarını dünyaya açıklıyor. Rusya operasyon için şimdiye kadar 385 milyon dolar harcadığını açıkladı. Çeçenler geçen yıl Eylül ayından bu yılın 25 Temmuz tarihine kadar 21 bin Rus askerinin öldürüldüğünü bildirdi. Ruslar ise bu sayının 2.500 olduğunu söylüyorlar. Aynı tarihler arasında 1.460 Çeçen askerin öldüğünü bildiren Çeçenler, 45 bin sivilin öldüğünü söylüyorlar. Rusya'nın planı ise 2000 yılının Kasım ayına kadar kendileriyle mücadele eden tüm Çeçen savaşçıları yok etmek.

Rusların Yeni Oyunu: Moskova'da Patlayan Bombalar

Çeçenistan'da sivillere karşı yürüttüğü savaş Rus hükümetini her açıdan çok zor duruma sokuyor. Halk bu savaşı desteklemiyor, çünkü ölen Rus askerlerinin boşu boşuna öldüklerini düşünüyor. Bu savaş ekonomik

olarak da Rusya'yı çok zor bir duruma sokuyor ve Rusya bu savaşın gerekçelerini dış dünyaya açıklamakta çok zorlanıyor. Ve nasıl oluyorsa, tam sıkıştığı bu dönemlerde Rus hükümetini rahatlatacak bir bomba Moskova'da sivillerin yaşadığı bölgelerde patlıyor. Ve ortada hiçbir delil bulunmamasına rağmen tüm patlamalar Çeçenlerin üstüne kalıyor. Bombaların ardından "Terörist Çeçenler" sloganları Rusya semalarında işitilmeye başlanıyor. Rus basını da hiç bir kanıt ya da kaynak göstermeden sert bir dille Çeçenlere saldırıyor. Oysa Çeçen Devlet Başkanı Aslan Mashadov olayların en başından itibaren "Ne Çeçen savaşçıların, ne istihbarat servislerinin ne de liderlerinin bu patlamalarla en ufak bir ilgisi vardır" diyerek ölenlere başsağlığı diledi.

Halka yönelik gerçekleştirilen bu bombalar sayesinde Rus hükümeti Çeçenistan'a karşı yürüttüğü savaşı daha da şiddetlendirme hakkı kazanıyor. İşte bu nedenlerden ötürü artık şüphe götürmeyen gerçek bu bombalama olaylarının Rus gizli servisinin bir işi olduğu. Özellikle de saldırıların gerçek sorumlularının hiç bir zaman bulunmaması ise bu düşünceyi daha da güçlendiriyor. Yani Rus hükümeti sivillere yönelik sürdürdüğü savaşı meşru gösterebilmek için kendi halkını bombalamaktan çekinmiyor. Üstelik bu bombalardan günümüze kadar 300'e yakın sivil öldü.

Ruslar, Çeçenistan'da yaptıkları savaşı meşrulaştırmak için her zaman için Çeçenleri ayrılıkçı teröristler olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa asıl teröristlerin Ruslar olduğu çok açıktır ve sivillere yönelik yapılan insanlık dışı olaylar bu terörizmi delillendirmeye yeterlidir. Ayrıca tarihçilerin kayıtlarına göre Çeçenler bölgenin yerli halklarıdırlar. Ruslar ise bölgeye 1700'lü yıllardan itibaren, istilacı olarak gelmeye başlamışlardır. Ayrıca saldıran taraf her zaman için Çeçenler değil Ruslar olmuştur. Bunun yanısıra savaş her zaman için Çeçen topraklarında olmuştur. Yani saldırı altında olan Ruslar değil, Çeçen sivillerdir. Yurtlarından sürülmek istenen, zulüm görenler Çeçenlerdir.

Yardım İçin Hala Geç Değil

Ne yazık ki Çeçenistan'da yaşanan insanlık dramı tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşiyor ve bu zulme kimse dur demiyor. Orada yaşananları ayrılıkçı terörist saldırıları olarak göstermeye çalışanlar ise çok büyük bir soykırıma bir nevi ortaklık yapmış oluyorlar. İşte bu noktada Orta Asya'da lider ülke olma hedefindeki Türk hükümetine de çok büyük bir sorumluluk düşüyor. Hiç şüphesiz Çeçenistan'da yaşananlara dur demek için bir adımın atılması, Kafkas cumhuriyetleri üzerinde de çok büyük bir etki yapacaktır. Yaşananları görmezden gelmenin liderlik hedefinde olan bir ülkeye çok şey kaybettireceği ise açıktır. Bu nedenle "artık çok geç!" demeden zulme uğrayan insanlara yardım eli uzatılmalı, tüm dünya ülkelerini de harekete geçirmek için bir girişimde bulunulmalıdır. Türkiye'nin dış güçler tarafından kendine verilecek sınırlı bir ilgi alanına değil, gerçek bir Türk Birliği'ne ulaşmak için önünde çok büyük bir fırsat bulunmaktadır. Çünkü Türkiye'nin çağdaş, demokrat ve barışçı kimliği buna imkan tanımaktadır. Milli ve dini kimliklerin önem kazandığı bir dünyada "Türk-İslam medeniyeti" ancak bu bilinçle hareket edildiği zaman etkin olacaktır.

1) Zaman Gazetesi, 12 Ocak 1994

DARWINİST RUS DEVLETİ'NİN BİTMEYEN ZULMÜ

Ağustos 2000

Komünizm uzun yıllar boyunca Sovyetler Birliği ile özdeşleştirildi ve Sovyetler'in yıkılması tüm dünyada komünist ideolojinin de çökmesi olarak algılandı. Bu çöküşün bir sonucu olarak da komünizmin açtığı tüm yaraların kısa bir süre içinde sarılacağı, Rus halkının maddi ve manevi huzura ulaşacağı öngörüldü. Oysa SSCB'nin yıkılışının komünizmin yıkılması olarak algılanması çok büyük bir yanılgıydı. SSCB'nin Bağımsız Devletler Topluluğu'na dönüşü ise sadece göstermelik bir çöküşün göstermelik eylemleriydi. Çünkü tüm dünyanın da yakından takip ettiği gibi Rusya'nın işgalci anlayışı hala bu ülkeler üzerinde devam ediyor ve Kafkas ülkeleri için gerçek anlamda "bağımsız" demek şu an için mümkün değil.

Sovyetler Birliği'nin bir yüzyıla yakın bir dönem ayakta tuttuğu ve 20. yüzyılı kana, acıya boğan, on milyonlarca insana kıtlık, sefalet, korku ve dehşet yaşatan bu tehlikeli ideolojinin gerçek anlamda çöküşü, ancak bu ideolojiye dayanak teşkil eden fikirlerin ve inançların çökertilmesiyle mümkün olabilir. Rus tipi maddeci hayat anlayışı, güçlünün güçsüzü ezdiği bir sistem ve komünist ahlak devam ettiği sürece Sovyetler Birliği'nin izleri de asla silinmeyecek. Böyle bir durumda sefalet, yokluk ve açlık devam edecek, insanlara zulmedilecek, güven ve huzur içinde bir yaşam hakkı tanınmayacaktır.

Komünizmi besleyen en önemli iki faktör Darwinizm ve materyalizmdir. Dolayısıyla bu ülkelerde yaşanan çatışmaların, sefaletin, açlığın, huzursuzluğun ve insanlara yapılan zulmün altında da Darwinist ve materyalist anlayış aranmalıdır.

Komünizm, Darwinizm ve Materyalizm Sayesinde Ayakta Kalmıştır!

Darwinizm, hayatın bir mücadele ve savaş arenası olduğunu, bu mücadelede ise güçlü olanların, yani en acımasızca düşmanını yenenlerin üstün gelerek gelişeceklerini iddia eder. Darwinizm'in bir diğer iddiası da, insanların gelişmiş bir hayvan türü olduklarıdır. Darwinizm'in ve materyalizmin ortak iddiaları ise, tüm evrenin ve canlıların tesadüflerin eseri olduğu ve bir Yaratıcı'nın olmadığıdır. İşte bu paragrafta çok kısa olarak özetlenen, hiç bir bilimsel delili olmayan bu iddialar, komünizmin 20. yüzyılda insanlığa yaşattığı karanlığın temelinde yatan nedenlerdir. Bu nedenle Darwinizm'in, sadece bilimselliği tartışılan herhangi bir teori olarak görülmesi büyük bir yanılgı olur.

Hiç bir bilimsel geçerliliği olmamasına rağmen 150 yıldır, belli çevrelerce gündemde ve en rağbet gören teori olarak ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, 20. yüzyıla bela ve acı getiren ideoloji ve sistemlerin biricik dayanak noktası olmuştur. Evrim teorisinin geçersizliğinin ispatlanarak, tüm insanlığa duyurulması bu açıdan son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Komünizm Ülkelere Sefalet, Açlık ve Kargaşa Getirdi

Rusya ve Çin gibi ülkelerde geçtiğimiz yüzyıl içinde yaşananlar Darwinizm'in bir topluma getireceği belaların ve acıların görülebilmesi açısından son derece önemli örneklerdir. Özellikle de Rusya'da 1917 yılında meydana gelen ihtilalden günümüze kadar yaşananlar, komünist yapının bir ülkeyi nasıl yıkıma götürdüğünü açıkça gözler önüne sermektedir.

Bolşevik ihtilali ile Rusya'da Darwinist-materyalist zihniyet iktidar oldu. Bu zihniyet Rus halkını çok büyük sefaletlere, acılara, sıkıntılara götüren yolun başlangıcıydı. Rusya'da dünya tarihinin en acımasız katliamları, soykırımları ve sürgünleri yaşandı. Komünizmin kurucuları Karl Marx ve Friedrich Engels gibi, komünizmin uygulayıcıları Lenin, Stalin ve diğer Bolşevikler de koyu birer Darwinistti ve uyguladıkları baskı politikalarını ve zulümlerini Darwinizm'in sahte bilimselliği ile meşrulaştırmaya çalıştılar.

Koyu birer Darwinist oldukları için Lenin ve Stalin, insanları hayvan sürüsü gibi görüyor ve hayatlarına hiç bir değer vermiyorlardı. Komünist militanlarıyla birlikte gerçekleştirdiği kanlı bir iç savaştan sonra iktidarı ele geçiren Lenin, kurduğu sisteme karşı gelen herkesi kurşuna dizdirmiş, ülke içinde yaşanan iç savaşlar tam üç yıl sürmüş, Rusya tam bir harabeye dönüşmüştü. Lenin bir toplantıda söz aldığında iş ve insan hayatına ne kadar az önem verdiğini şöyle dile getirmişti:

> Eğer kitleler kendiliğinden ayağa kalkmazsa, hiç bir şey başaramayız. Spekülatörlere karşı terör uygulamadığımız, yani hemen oracıkta kafalarına bir kurşun sıkmadığımız sürece hiç bir yere varamayız.[1]

Lenin ile aynı fikirleri paylaşan Stalin döneminde, masum insanlar hiç bir suçları olmadığı halde evlerinden toplanarak, ölüm kamplarına gönderildiler. Burada ağır işkence altında ve açlık içinde ölesiye çalıştırılan bu insanlar bir süre sonra ise keyfi olarak öldürüldüler. Stalin'in Darwinist-materyalist devleti, insanların hayatlarını ve insani değerleri kesinlikle hiçe sayıyordu. Ukrayna kamplarından birinin şefi Martin Latsis, raporlarından birinde bunların gerçek birer "ölüm kampı" olduğunu şöyle itiraf ediyordu:

> Maykop yakınlarındaki bir kampta toplanan rehineler -kadınlar, çocuklar ve yaşlılar - çamur içinde ve Ekim soğuğunda korkunç şartlarda yaşıyor... Sinekler gibi ölüyorlar... Kadınlar ölmemek için herşeyi yapmaya hazır. Kampı korumakla görevli askerler bu kadınların ticaretini yapmak için bu durumdan yararlanıyorlar.[2]

Stalin, "komünizm projesini" gerçekleştirme adı altında ülkeyi açlık ve sefalete sürüklemiş, baskıcı bir yönetim kurmuş, köylü halkı zorla çalıştırmış, dini yaşama haklarını tamamen ellerinden almıştı. Stalin'in en büyük icraatlarından biri ise Rusya nüfusunun % 80'ini oluşturan köylülerin tarlalarına devlet adına el koymak oldu. Özel mülkiyeti yok etmeye yönelik bu politika gereği, Rus köylülerin bütün mahsulü silahlı görevlilerce toplandı. Bunun sonucunda çok şiddetli bir açlık baş gösterdi. Yiyecek hiç bir şey bulamayan milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlı açlıktan yaşamını yitirdi. Kafkasya'da ölü sayısı bir milyonu aştı. Devletin eliyle köylülerin ürünlerine zorla el koyan "zor alım birlikleri" kuruldu. Bu birlikler de türlü zulümde bulunuyordu. 14 Şubat 1922'de bir müfettiş şunları yazıyordu:

> Zor alım birliklerinin haksız uygulamaları akıl almaz boyutlara ulaştı. Tutuklanan köylüler sistematik biçimde soğuk hangarlara kapatılıyor, kırbaçla dövülüyor ve ölümle tehdit ediliyor. Teslim etmeleri gereken kotanın tamamını dolduramayanlar, elleri kolları bağlanıp, çıplak bir şekilde köyün ana caddesi boyunca koşmaya zorlanıyor ve sonra da soğuk bir hangara tıkılıyor. Çok sayıda kadın bayılana kadar dövüldükten sonra çıplak olarak karda açılan çukurlara konuluyor...[3]

Bu politikaya direnen yüzbinlerce insan ise Sibirya'daki çalışma kamplarına yollandı. Tutsakların çok ağır şartlarda çalıştırıldığı bu kamplar, sürgüne gönderilen insanların büyük çoğunluğuna mezar oldu. Stalin'in bu kanlı politikaları sonucunda yaklaşık 20 milyon insan katledildi.

Öldürmek, yaşam mücadelesinin vazgeçilmez bir unsuru olarak kabul edildiği için, Darwinist-komünistler, milyonlarca masum insanı çeşitli yöntemlerle öldürdüler. Bu kısa dönemde sadece Rusya'da öldürülen insan sayısı 60 milyonu geçiyordu.

Darwinist zihniyetin bir diğer özelliği de halkına güvenmemesiydi. Elinde verecek ürünü kalmadığını söyleyen köylülere dehşet uyandıran işkencelerin uygulanmasının ardında yatan nedenlerden biri de buydu. Halklarını, kendilerinden sadece menfaat elde edecekleri, bir hayvan gibi çalıştırıp işlerine gelmediğinde veya biraz bile şüphelendiklerinde hiç düşünmeden öldürebilecekleri yaratıklar gibi gören bu Darwinist yöneticiler, neredeyse bir yüzyılın tamamını kana buladılar.

Darwinist-komünist devletin, özel teşebbüse imkan tanımaması, üreticinin elinden tüm ürününü ve kazancını alması da, şüpheci yaklaşımının bir diğer göstergesidir. Böyle bir zihniyet, kendisi dışında hiç bir insana, hiç bir düşünceye veya inanca değer vermediği için, onların gelişmesine veya varlık göstermesine de izin vermez. İnsanlar Darwinist devletin ürettiği kıyafeti giymek, bu devletin gösterdiği sanatı yapmak, sadece belirli ürünleri belirli şekillerde üretmek zorundadırlar. Hiçkimse fikir üretemez, geniş düşünemez, yenilik

getiremez. Sadece devletin verdiği kadarıyla hayatını idame ettirebilir. İşte bu, Darwinist-materyalist bir devletin istediği bir toplum şeklidir.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, Sovyetler Birliği'nin çökmesi bu zihniyetin çökmesi için yeterli olmamıştır. Nitekim bugün Rusya hala aynı acımasız, ruhsuz ve her türlü insani değerden uzak Darwinist zihniyetin pençesindedir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra iktidara gelen tüm yöneticilerin gerek kendi halklarına gerekse Kafkasya halklarına karşı tutumları bunun çok önemli bir göstergesidir. SSCB'nin dağılması tüm dünyanın umut ettiği gibi Rus halkı için iyiye gidiş olmamıştır. Çünkü aynı komünist anlayış hala iktidardadır ve tüm icraatlarıyla değişime karşı direneceğini göstermektedir. Yönetimde olanlar ya eski komünist yöneticiler ya da Putin gibi eski KGB ajanlarıdır.

Nitekim göstermelik değişmeyi son on yıldır yaşananlar da yalanlamaktadır. Rusya'nın Çeçen halkına karşı giriştiği vahşi soykırım bu komünist zihniyetin bir başka büyük icraatıdır. Stalin döneminde de aynı zulümlerle karşı karşıya kalan Çeçen halkının yaşadıkları, soğuk savaş sonrası da hiç bir şeyin değişmediğini tüm dünyaya ispatlamaktadır. Savunmasız ve masum Çeçen halkı 10 yıla yakın bir süredir bombaların gölgesinde yaşamını devam ettirmeye çalışıyor. İnsan hayatına değer vermeyen Rus yönetimi son derece çirkin bir savaş yöntemi izliyor, sivil halkın bulunduğu hastaneleri, doğumevlerini, pazar yerlerini, göçmen konvoylarını bombalıyor. Sivil Çeçenlere dahi yaşam hakkı tanımıyor ve tek bir Çeçen kalmayıncaya kadar bu savaşı devam ettireceğini söylüyor.

Darwinist Rus Devleti Kendi Denizcilerini Karanlık Denizde Ölüme Terk Etti

1917 Bolşevik ihtilalinden sonra Rus hükümetinin politikasında en çok dikkat çeken unsur insan hayatının hiçe sayılması olmuştur. Bu anlayış o dönemden günümüze kadar gerçekleşen ve milyonlarca insanın hayatına mal olan katliamlarla da kendini göstermiştir. Ancak yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi bu anlayış yalnızca diğer halklara yönelik değildir; Darwinist devlet kendi yurttaşlarının hayatını da değersiz görmektedir. Geçtiğimiz günlerde batan Rus denizaltısının kurtarılması konusunda gösterilen duyarsızlık ve insanlık dışı umursuzluk bu zihniyetin bir göstergesidir.

Bilindiği gibi Rus yöneticiler denizaltının battığını Batılı ülkelerden saklamaya çalıştılar. (Eğer denizaltına Ruslar'dan önce ulaşırlarsa, bazı sırlarının ortaya çıkacağından korkuyorlardı. Hatta bazı siyasi yorumcular Rusların uluslararası sularda gizli olarak nükleer silah taşıdıklarının ortaya çıkmasından çekindiklerini iddia ettiler.) Aslında bu durum Rus halkına çok da yabancı değildi. Çünkü Sovyet hükümetinin geleneğinde bu tip felaketlerin saklanması, özellikle de Batılı ülkelere duyurulmak istenmemesi çok alışıldık bir durum. Soğuk savaş döneminde pek çok felaketin, trajik kazanın dış dünyadan gizlendiği söylenir.

Örneğin Gorbaçov da 1986 yılında Çernobil'de gerçekleşen nükleer patlamayı kimseye haber vermemeyi, üzerini kapatmayı istemiş, ancak başarılı olamamıştı. Fakat insan hayatına değer vermeyen Rus hükümeti bu kez türlü oyalama taktikleri kullanmasına, yanlış bilgilerle halkı aldatmaya çalışmasına rağmen yenik düştü. Türlü komplolara, yalanlara başvurdu, ama başarılı olamadı. Rus kamuoyu dahi kendi hükümetlerinden ziyade batılı basın gruplarının sözünü ciddiye aldı. Yabancı basın kuruluşları daha ilk günden itibaren tüm gelişmeleri kamuoyuna sundukları için herşey tüm dünyanın gözleri önünde gelişti. Ancak buna rağmen Rus yönetimi olayın ilk gününden itibaren hem tüm dünyaya hem de kendi halkına yalan söyledi. İlk başta denizaltının ağır derecede tahrip olduğu ve mürettebatın ilk dakikalarda öldüğü söylendi. Ancak daha sonra böyle bir şey olmadığı ve denizcilerden yardım sinyallerinin geldiği ortaya çıktı. En son olarak da tahliye kapaklarının ağır derecede hasar gördüğü ve açılamayacağı açıklandı. Bu kez yalanlama, kurtarma çalışmalarını yürüten Norveçli ekipten geldi. Kurtarma ekibi iki saatlik çalışmadan sonra kapakları açmayı başardı.

Komünist ahlak anlayışının tipik bir temsilcisi olan Putin ise bu olay sırasında gösterdiği hissiz, insani duygulardan uzak, mesafeli tavrı ile gerçek bir Sovyet bürokratı ve KBG ajanı olduğunu gösterdi. Onun için vatanını savunmakla görevli 118 vatandaşın hayatı hiç önem taşımıyordu ve belki de halkın en çok tepki

gösterdiği konu Putin'in duyarsız tavrıydı. Aslında Putin 118 denizcisini denizin altında hiç bir çaba göstermeden ölüme terk ederken savunduğu felsefenin gereğini yaptı. O kadar insanın hayatını hiçe sayarak, tatilini dahi yarıda kesmeye gerek görmeyen, dış yardımları kabul etmeyen bir devlet başkanının o millete ne kadar büyük zulüm getireceği çok açıktır. Kendi askerlerinin hayatına dahi değer vermeyen bu yöneticilerin, halkın geri kalanına da değer vermeyeceğini tüm halkı anladı. Nitekim Rus halkı, "devletimizin nasıl bir devlet olduğunu herhalde herkes görmüştür "diyerek bu zihniyete karşı isyanlarını dile getirmiştir.

Komünist Ahlak Muhalif Düşünceleri Yok Etmeyi Öğretir

Denizaltının batmasının ardından tüm dünya basınına yansıyan bir görüntü, Rus hükümetinin zihniyetini bu kez canlı yayında insanlara gösterdi. Evlatlarının ölümlerinden Rus hükümetini sorumlu tutan acılı aileler olayın ilk gününden itibaren her ortamda Putin'e olan öfkelerini dile getirdiler. Ancak Başbakan yardımcısına "Evladımı bir teneke kutu içinde ölüme gönderdiniz. Göğsünüzdeki madalyaları söküp atın!" diye bağıran acılı bir anneye gizli servisten olduğu iddia edilen bir hemşire tarafından yapılan iğne, canlı görüntülerle tüm dünya televizyonlarında yayınlandı. Ve bu görüntü tüm dünyayı ayağa kaldırdı. Acılı anne bu iğneden sonra bayıldı ve koruma görevlileri tarafından bulunduğu yerden uzaklaştırıldı.

Bu görüntü tüm izleyenlerin aklına eski Sovyetler Birliği döneminde uygulanan KGB yöntemlerini getirdi ve tüm dünya basınında bu yönde yorumlar yayınlandı. Rus hükümeti zorbalıkla, baskıcılıkla ve insan hayatına önem vermemekle suçlandı. Bilindiği gibi SSCB döneminde rejim muhaliflerini etkisiz hale getirmek için özel psikiyatri hastaneleri kurulmuştu. Bu hastanelerde türlü yöntemlerle kişiler susturulur, Rus tabiriyle "zararlı düşüncelerinden arındırılır"dı. Ayrıca bu gibi kişileri Sibirya'ya sürgüne, işçi kamplarına gönderirlerdi. İğneyle bayıltma yöntemi de işte bu dönemde çok sıkça başvurulan bir yöntemdi. Fakat insanı birkaç dakika içinde bayıltan bu iğneler, solunum yollarında ölüme yol açabilecek ciddi sorunlar yaratabiliyor ve beyinde kalıcı hasarlara yol açıyor. Yüksek dozda kullanılması halinde ise ölüme neden oluyor. Acılı bir annenin eleştirilerini duymamak için böyle bir yönteme başvurmak ise ancak komünist ahlakın hala hüküm sürdüğü bir ülkede olabilir. Fakat işin daha ilginci ise hükümete çok şiddetli eleştiriler dile getiren bu bayanın iğneden ve hükümet yetkilileri tarafından bulunduğu yerden uzaklaştırıldıktan sonra ifadelerini bir anda değiştirmesiydi. Bu da yeni KGB oyunu şeklinde yorumlandı ve bu ifade değişikliğinin hangi koşullarda gerçekleştiği akıllara takılan bir soru olarak kaldı.

Komünist Çin Yönetiminin Vahşet Geleneği Devam Ediyor

Rusya'da yaşananların bir benzeri de yıllardan bu yana Çin'de yaşanmaktadır. Özellikle de Mao Tse Tung'un iktidara gelmesiyle birlikte Çin halkı için çok büyük zulümlerle dolu bir dönem başlamıştır. Mao önderliğindeki komünistler uzun süren bir iç savaş sonucunda 1949 yılında iktidara geldiler. Mao bu tarihten 1976 yılına kadar çok baskıcı ve kanlı bir yönetim kurdu.

Çin'de de aynı Rusya'da olduğu gibi kendilerini yoksulların kurtarıcıları gibi gösteren komünist dikta yönetimi, halkın tarlalarına, hayvanlarına, ürünlerine ve tüm mülklerine el koydu. Bu arada iktidardakiler ve yandaşları zenginleşirken, halk açlıktan ölüyordu. Denenen tüm reformlar ülkede yaşanan kargaşaları ve kaosu daha da artırdı. Milyonlarca insan bir hiç uğruna hayatını yitirdi. Mao hem kendi halkına ve özellikle de azınlıklara karşı büyük bir soykırım uyguladı. Ülkeyi tamamen dış dünyaya kapatarak, basın-yayın ve haberleşmeyi kendi tekeline aldı. Hükümete ya da rejime yönelik en ufak bir eleştiri idamla sonuçlandı.

Yine aynı Rusya'da olduğu gibi azınlıkların kendi dinlerinin gerektirdiklerini yapmaları tamamen yasaklandı. Din adamları korkunç işkencelere maruz kaldılar, camiler ve ibadethaneler kapatıldı. Dinin anlatılması tamamen yasaklandı. Okullarda sadece Mao'nun sapkın felsefesinin anlatıldığı Kızıl Kitap okunuyor, materyalizm aşılanıyordu. Komünist sistemin menfaati için her türlü ahlaksızlığın yapılabileceği telkini veriliyor, aile kurumunun ise devletin bekaasını olumsuz yönde etkileyeceği öğretiliyordu. Bunun sonucunda milyonlarca aile dağıtıldı, çocuklar kreşlere verildi ve ailelerin senede ancak birkez biraraya gelmelerine izin verildi.

Geçtiğimiz günlerde gazetelere yansıyan bir olay ise Mao döneminden günümüze kadar pek fazla birşeyin değişmediğini gösterdi. Yaklaşık 1 milyar 250 milyon nüfusuyla dünyanın en kalabalık ülkesi olan Çin'de 1970'li yıllardan bu yana uygulamaya konan tek çocuk politikası sonucunda aileler kürtaja zorlanıyordu. Hatta hamile kalarak kuralları ihlal eden kadınlar gözaltı merkezlerinde tutuluyordu. Yabancı kaynaklar ise birden fazla çocuk sahibi olanların dövüldüğü ve evlerin yıkıldığı yönünde haberler alındığını bildiriyorlar. Geçtiğimiz günlerde ise çok vahşi bir olay gerçekleşti. Dördüncü çocuğuna hamile kalan bir kadına çocuğunu öldürmek için ilaç verildi. Ancak buna rağmen çocuk sağlıklı bir şekilde dünyaya geldi. Bunun üzerine aileye çocuğunu hemen hastane çıkışında öldürmesi söylendi. Aile bunu yapamayınca bu kez bebek, devlet görevlileri tarafından boğularak öldürüldü. Çin hükümeti bu vahşi politikayı desteklemiyor gibi gözükse de, bunların hükümet eliyle yapıldığı artık herkes tarafından biliniyor. Yani Çin'de hakim olan komünist ahlak daha kundaktaki bir bebeği dahi boğarak öldürmeyi meşru gösterecek bir hal almıştır.

Fakat bu yaşananlar hiç kimseyi şaşırtmamalıdır. Bunlar Darwinist ve materyalist hayat anlayışının çok doğal sonuçlarıdır. Manevi değerlerin hiçe sayıldığı, insanların gelişmiş bir hayvan türü olarak görüldüğü, Allah'a ve ahiretteki hesap gününe inanılmadığı bir devlet anlayışında, halk her an zulüm, eziyet, çile, zorluk içinde olacaktır ve her an dehşet ve korku yaşayacaktır. Rusya'da ve Çin'de yaşananlar bunun çok açık ve hala güncel örnekleridir.

Darwinizm'in ne kadar büyük bir bela ve tehlike olduğunu göremeyenler veya görmezlikten gelenler, 20.yüzyılı ve günümüzde gelişen bazı olayları bu yönleriyle düşünerek, gerçekleri kabullenmeye başlamalıdırlar. Kötülüklerin, zulmün ve acımasızlığın kökeni kurutulmadan, belalar ve acılar son bulamaz.

1) V.İ. Lenin, Polnoye Sobraniye Soçineniy, Moskova, 1958-1966, cilt XXXV, s.311
2) Komünizmin Kara Kitabı, Doğan Yayınları, İstanbul, s. 134-135
3) Komünizmin Kara Kitabı, s. 159-160

4.BÖLÜM
DARWINİZM'İN İÇYÜZÜ

Darwin'in evrim teorisi, çoğu insan tarafından sadece bilimi ilgilendiren bir konu sanılır. Oysa aksine, evrim teorisinin verdiği mesajlar, tarih, felsefe, siyaset gibi pek çok alanı etkilemiştir. Çünkü evrim teorisi insanoğlunun ve tüm diğer canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktıkları sorusu ile ilgilidir, ve bu sorulara verilen cevap, ister istemez bir insanın ve bir toplumun tüm dünya görüşünü değiştirir. Nitekim evrim teorisi, canlıların yaratılmadıklarını iddia ederek başta materyalist felsefe olmak üzere tüm ateist görüşlerin temelini oluşturmuştur. Bilim tarafından açıkça yalanlanmasına rağmen hala bir gerçek gibi sunulmasının ardında da bu gerçek yatar.

Evrim teorisinin pek bilinmeyen bir diğer yönü ise, 19. yüzyılda gelişen ve 20. yüzyılda da etkileri devam eden Avrupa emperyalizmine temel oluşturmasıdır. Teorinin kurucusu olan Darwin, bilindiği gibi insanların maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia etmiştir. Bu iddiayı ortaya atarken de, insan ırkları arasında büyük bir eşitsizlik olduğunu, bazılarının çok ileri düzeylere evrimleştiğini, bazılarının ise hala "yarı maymun" durumunda olduğunu iddia etmiştir. Darwin "ileri ırklar" olarak Avrupalıları saymış, "yarı maymun milletler" arasında ise başta Türk Milleti olmak üzere o dönemde Avrupalıların mücadele ettiği diğer milletleri göstermiştir. Bu saçma teorisiyle, Avrupa emperyalizminin bu milletleri sömürgeleştirme ve hatta köleleştirme hedeflerine sözde bilimsel bir zemin sağlamayı hedeflemiştir.

Darwin'in Irkçılığı

Darwin'in ırkçılığı, geliştirdiği evrim teorisinin doğal bir sonucuydu. Darwin bilindiği gibi, insanların maymun benzeri canlılardan evrimleşerek bugünkü durumlarına geldiklerini iddia etmişti. Ancak Darwin'e göre bu hayali evrim süreci içinde "doğa tarafından kayırılmış ırklar" vardı. Bu fikrini, ünlü Türlerin Kökeni'nin başlığında bile vurgulamıştı. Darwin'in kitabının uzun ismi şöyleydi: **"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".**

Bu kayırılmış ırklar Darwin'e göre Avrupalı ırklardı. Tüm Asyalı ve Afrikalı ırklar ise Darwin'e göre evrim sürecinde geri kalmış ırkları oluşturuyorlardı. Birer insan bile değillerdi. Darwin'in bu fikirleri, evrim teorisinin sözde "bilimsel" görüntüsü altında, 19. yüzyılda büyük taraftar kazandı. Darwin, ırkçı fikirlerinin çoğunu *Descent of Man* (İnsanın Türeyişi) adlı kitabında açıklamış, Benjamin Farrington'ın ifadesiyle bu kitapta "insan ırkları arası eşitsizliğin apaçıklığı" hakkında birçok yorum yapmıştı.[1]

Darwin, İnsanın Türeyişi adlı kitabında bazı ilginç ırkçı kehanetlerde de bulunmuştu. Kitabında zenciler ve Avusturalya yerlileri gibi ırkları gorillerle aynı statüye sokmuş, sonra da bunların **"medeni ırklar" tarafından zamanla yok edileceklerini** öne sürerek şöyle demişti:

> Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[2]

Darwin'in Türk Düşmanlığı

Konunun en önemli yönü ise, **Darwin kendince "aşağı ırklar" arasında gördüğü milletlerin arasında, Türk Milleti'ni de saymış olmasıydı!** Darwin, W. Graham'a yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda, bu ırkçı düşüncesini şöyle ifade ediyordu:

> Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu gösterebilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa Türkler tarafından istila edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya gelmişlerdi, şimdi ise bu çok kadar saçma bir düşüncedir. **AVRUPALI IRKLAR OLARAK BİLİNEN MEDENİ IRKLAR, YAŞAM MÜCADELESİNDE TÜRK BARBARLIĞINA KARŞI GALİP GELMİŞLERDİR.** Dünyanın **çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, BU TÜR AŞAĞI IRKLARIN ÇOĞUNUN MEDENİLEŞMİŞ YÜKSEK IRKLAR TARAFINDAN YOKEDİLECEĞİNİ GÖRÜYORUM.**[3]

Bu satırları yazan Darwin, elbette Müslüman Türk Milleti'nin hiç bir anlamda "geri" bir millet olmadığını biliyordu. Türk Milleti'nin tarihte kurduğu büyük devletlerle, özellikle de Osmanlı Devleti'yle ortaya büyük bir kültür ve üstün bir ahlak koyduğunu biliyordu. Avrupalıların en geri dönemlerde, Türkler'in ve diğer Müslüman milletlerin bilimde, tıpta, teknolojide ve toplum düzeninde çok üstün olduklarını da biliyordu. Ama yine de Türk Milleti'ni kasıtlı olarak "geri ırk" olarak tanımlıyor ve öyle göstermeye çalışıyordu.

Darwin'in bu kasıtlı ırkçılığının ardında yatan en önemli hedef ise, gerçekte 19. yüzyıl Avrupa emperyalizmine hizmet edebilmekti. Avrupa devletleri o dönemde Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalama ve paylaşma çabası içindeydiler ve Darwin, Osmanlı'nın asli unsuru olan Türk Milleti'ni "geri ırk" saymakla bu emperyalist plana bir meşruiyet hikayesi uydurmuş oluyordu.

Darwin: İngiliz Emperyalizminin Sözcüsü

Evet, Evrim teorisinin kurucusu olan Charles Darwin, gerçekte Avrupa emperyalizminin sözcülüğünü yapmıştır.

Darwin'i ve Darwinizm'i yakından inceleyen başka yorumcular da bu gerçeğe dikkat çekmişlerdir. Örneğin Çinli sosyal bilimci Kenneth Hsu, Darwin'i "Victoria İngiltere'sinin", yani **İngiliz emperyalizminin zirveye**

çıktığı Kraliçe Victoria döneminin bilimsel dayanağı sayar. Hsu'ya göre Darwin, "Victoria dönemi için ideal bir bilim adamı, Çin'e zorla afyon satabilmek için bu ülkeyi işgal eden ve bunu serbest ticaret ve 'en güçlülerin hayatta kalması' kuralına dayandıran ülkenin bilimsel dayanağı"dır.[4]

Darwin başta İngiltere olmak üzere Avrupalı devletlerin emperyalizmine destek sağlamıştır, çünkü ortaya attığı teori ile birlikte Avrupalı beyaz ırkları "üstün ırk" ilan etmiş, diğer ırkların ise "yaşam mücadelesi" içinde Avrupalı ırklar tarafından sömürülmesini haklı göstermiştir. Darwin'in bu teorisi oldukça büyük bir etki yaratmıştır. Hintli Antropolog Vidyarthi bu konuda şöyle demektedir:

> Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en **üst kademenin Beyaz Adam'ın Medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı.** Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.[5]

Darwin'in Türkleri hedef alan sözleri ise, İngiliz emperyalizminin Osmanlı İmparatorluğu'na karşı giriştiği mücadelenin bir ifadesiydi.

Osmanlı'ya Karşı Emperyalist Plan

Darwin'in Türklere karşı "aşağı ırk" ya da "yokedilecek millet" gibi hakaretler yönelttiği dönem, Batı ile Osmanlı İmparatorluğu'nun ilişkisi açısından çok kritik bir dönemdi.

Osmanlı İmparatorluğu bilindiği gibi 19. yüzyılın başından itibaren ciddi toprak kayıplarına maruz kaldı. Balkanlar'daki azınlıklar birer birer isyan ettiler. Rusya ise Kırım ve Kafkasya gibi bölgeleri aşamalı biçimde işgal etti. Bu dönemde İngiltere ve Fransa gibi Batılı güçler ise dönem dönem Osmanlı İmparatorluğu'na karşı destek verir yönde politikalar izlediler, çünkü Rusya'nın ilerlemesine karşı Osmanlı'yı bir denge unsuru olarak görüyorlardı.

Ancak İngiltere ve Fransa'nın bu politikası, 1870'lerde değişmeye başladı. 1878'deki Berlin Kongresi ise, tarihçilerin ortak görüşüne göre, tam bir dönüm noktası oldu. Çünkü bu Kongre'nin ardından İngiltere ve Fransa da Rusya ile elbirliği yaparak **Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp bölüşme stratejisi** izlemeye başladılar. İngiltere uzun süredir gözünü diktiği Mısır'ı 1882 yılında işgal etti. Bu işgal döneminde Türk düşmanı tavrıyla öne çıkan İngiliz Lord Gladstone Londra'da Türklerle ilgili bir broşür yayınlamış ve Osmanlı'yı alabildiğine kötüleyen broşürde **"Türklerin mahvedip aşağıladıkları vilayetlerdeki tüm istismarlarını ortadan kaldırmak için en iyi yol olarak pılı-pırtılarını toplayıp uzaklaşmaları..."** gerektiği çağrısını yapmıştı.[6]

İngiltere'nin Mısır işgalinin ardından Fransızlar Cezayir ve Tunus'u işgal ettiler. Bu çabalar bilindiği gibi Trablusgarp ve Balkan Savaşları, sonra da I. Dünya Savaşı sonucunda nihayete ulaştırıldı ve Osmanlı topraklarının çok büyük bölümü İngiltere ve Fransa arasında paylaşıldı. Türk düşmanı Lord Curzon bu olaylar sırasında şöyle diyordu:

> **Türkler Avrupa'dan atılmalıdır.** ABD'li senatör Lodge'ın dediği gibi İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu olan savaşların yaratıcısı, komşuları için bir aşağılanma olan Türkler Avrupa'dan silinmelidir...[7]

İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Kitchener Balkan Savaşları'nın sonucu karşısındaki memnuniyetini **"Türklerin çöküşü tamamlanmış görünüyor"** sözüyle ifade etmişti.[8]

Darwin'in "Avrupalı ırklar olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yok edileceğini görüyorum" şeklindeki sözleri, işte tam bu emperyalist sürecin başlarına denk geliyordu. **Darwin bu sözleri 1881 yılında, yani İngiltere'nin Mısır işgali sırasında söylemişti.** Anlaşılan Victoria İngilteresi'nin stratejistleri, ona, Mısır işgali ile başlayan sürecin

"Türkleri yok etme" ile sonuçlanacağını haber vermişler ve bu plana bilimsel bir destek bulmasını istemişlerdi. Darwin, "yaşam mücadelesi", "ırklar arasındaki doğal seçme" gibi sözde bilimsel kavramlarla işte bu "Türkleri yok etme" hedefine zemin hazırlamaya çalıştı.

Sev’r Hayalleri

Oysa bildiğimiz gibi bu hedef amacına ulaşamadı. İngiliz-Fransız ittifakının, yanlarına Yunanlılar gibi küçük unsurları da katarak uyguladıkları "Türkleri yok etme" planı, **Sevr Anlaşması** ile uygulamaya kondu, ama gerçekleşmedi. Türk Milleti, varını yoğunu ortaya koyarak, bu plana karşı kahramanca direndi, Milli Mücadele'yi organize etti ve kazandı.

Ancak yine bilindiği gibi, "Türkleri yok etme"ye yönelik bu emperyalist plan, hiç bir zaman da rafa kaldırılmadı. Birtakım Batılı çevreler "**Sevr'i diriltme**" heveslerinden asla vazgeçmediler. Bugün de hala bir kısmı bu hedefin peşinde koşuyorlar, bölücü teröre kanat gererek, Türkiye'nin milli ve manevi değerlerini hedef alarak Sevr'i diriltme planlarını yaşatıyorlar.

İlginç olan ise, Darwinizm'in hala bu planda önemli bir yer tutması. Darwinizm bundan 130 yıl önce, "Türkleri yok etme" planına, "Türk milleti aşağı ırktır" gibi bir iddia ortaya atarak destek vermişti. Şimdi ise, Türk Milleti'ni, onu ayakta tutan milli ve manevi değerlerden koparmayı hedefleyen **materyalist felsefe**yi destekleyerek hedef alıyor. Müslüman Türk Milleti'ne ateizm ve materyalizm gibi batıl inanışları aşılamaya çalışarak, "Türkleri yok etme" planına bir başka açıdan destek veriyor.

İşin en garip yönü ise, bazı Türk bilimadamlarının da büyük bir gaflet içinde bu teoriye sahip çıkmaları. Bu bilimadamları, bilimsel hiç bir dayanağı olmadığını bildikleri Darwinizm'i ısrarla savunarak, gerçekte büyük bir tarihsel vebal yükleniyorlar.

1) Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, ss. 54-56
2) Charles Darwin, The Descent of Man, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
3) Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, cilt 1. New York, D. Appleton and Company, 1888. ss. 285-86

4) Kenneth J. Hsu. *Geology* ,Nisan,1987, s. 377
5) Lalita Prasad Vidyarthi. *Racism, Science and Pseudo-Science.* Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54)
6) Alan Palmer, Bir Çöküşün Yeni Tarihi, Yeni Yüzyıl Tarih Dizisi, s. 232
7) Erol Ulubelen, İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye, Çağdaş Yay., s. 210
8) Erol Ulubelen, İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye, Çağdaş Yay. s. 121

DARWINİZM – KOMÜNİZM İTTİFAKININ İÇYÜZÜ

Haziran 2000

Komünist ideoloji 150 yıl boyunca dünyaya kan kusturdu. Ancak bu zulmün arkasında, çoğu insanın pek dikkat etmediği bir başka fikir yatıyordu. Komünist ideolojilerin ve rejimlerin ortak fikri dayanağı, Darwin'in evrim teorisiydi. "Şiddet ve çatışma değişmez doğa yasasıdır" diyen Darwin, milyonlarca masum insanın ölümüne yol açtı...

21. yüzyıla girdiğimizde, geçen yüzyıl hakkında en sık duyduğumuz yorumlardan biri, "20. yüzyılın karışıklıkların ve acılar yüzyılı olduğu" idi. Bunun en önemli nedeni ise 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren tüm dünyayı kasıp kavuran, adeta kan gölüne çeviren ideolojilerin giderek yaygınlaşması ve dünyaya hakim olmasıydı. Bu ideolojilerin başında ise materyalist felsefeden kaynaklanan komünizm geliyordu.

Komünizm, Karl Marx ve Friedrich Engels isimli iki Alman filozof tarafından ortaya atıldı. Bu iki isim insanlık tarihinin ilk çağlarından beri var olan materyalist zihniyeti, "diyalektik" adı verilen yeni bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. Diyalektik, evrendeki tüm gelişmenin, çatışma sayesinde elde edildiği varsayımıydı. Marx ve Engels, bu varsayıma dayanarak tüm dünya tarihini yorumlamaya giriştiler. Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu. Marx'a göre toplum, tarih içinde çeşitli evrelerden geçiyordu ve bu evreleri belirleyen faktör de üretim araçlarıyla üretim ilişkilerindeki değişimdi. Bu anlayışa göre ekonomi, diğer herşeyin belirleyicisiydi. Toplumlar, ekonomik etkenler doğrultusunda bir gelişim süreci izlemişti; köleci toplum feodal topluma, feodal toplum kapitalist topluma dönüşmüştü; sonunda bir devrim ile sosyalist toplum kurulacak ve tarihin en ileri seviyesine varılacaktı.

Ancak Marx'ın ve Engels'in önemli bir eksikleri vardı; daha geniş bir kitleyi etkileri altına alabilmek için ideolojilerine bilimsel bir görünüm vermeleri gerekiyordu. İşte 20. yüzyılda yaşanan acılara ve karışıklıklara imza atan tehlikeli ittifak bu noktada ortaya çıktı.

Komünizm kendisine bilimsel bir kılıf ararken Charles Darwin adındaki amatör bir biyolog, *Türlerin Kökeni* isimli bir kitap yayınladı. Kitapta öne sürülenler, Marx ve Engels'in tam da aradıkları iddialardı. *Türlerin Kökeni* adeta komünizm ve materyalizm için "ısmarlama" hazırlanmış bir kitap gibiydi. Çünkü **Darwin, canlılığın cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu ve tüm canlıların yaşam mücadelesi sonucunda evrimleşerek bugünkü hallerini aldığını iddia ediyordu.** Bu, Marx ve Engels'in iddia ettiği toplumlardaki diyalektik çatışmanın ve mücadelenin, doğaya uygulanmış biyolojik versiyonuydu. Darwin'in, Marx ve Engels'e verdiği ikinci önemli destek ise, **Allah'a ve dine olan inançsızlıkları ve düşmanlıkları** konusundaydı. Marx ve Engels, her materyalist gibi Allah'ın varlığını inkar ederken, Darwin de teorisinde yaratılışı reddediyordu.

Marx ve Engels'in Darwin Hayranlığı

Darwinizm, komünizm için o kadar büyük bir önem taşıyordu ki, Engels, Darwin'in kitabı yayınlanır yayınlanmaz Marx'a şöyle yazdı: **"Şu anda kitabını okumakta olduğum Darwin, tek kelimeyle muhteşem"**.[1]

Marx ise 19 Aralık 1860 tarihinde Engels'e yazdığı cevabında şöyle diyordu: **"Bizim görüşlerimizin doğal tarih temelini içeren kitap, işte budur".**

Marx, bir başka sosyalist dostu Lasalle'a 16 Ocak 1861'de yazdığı mektupta ise şöyle yazıyordu: **"Darwin'in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor."**[2]

Marx, Darwin'e olan sempatisini ise en önemli eseri olan *Das Kapital*'i Darwin'e ithaf ederek göstermişti. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: **"Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan".**

Engels'in bu konudaki başka bir sözü ise Darwin'e olan hayranlığını şöyle ifade ediyordu: "Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak **herkesten önce Charles Darwin'in adı anılmalıdır."**[3]

Engels, Darwin'i, Marx ile eş tutacak şekilde övüyor ve "Darwin nasıl organik doğadaki evrim yasasını keşfettiyse, Marx da insanoğlunun tarihindeki evrim yasasını keşfetti" diyordu.[4]

Engels bir başka eserinde ise şöyle diyordu:

> Darwin, bütün organik varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanın kendisinin, milyonlarca yıldır olagelen bir evrim sürecinin ürünleri olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa görüşüne en ağır darbeyi indirdi.[5]

Bundan başka, Engels *Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü* adlı bir kitap yayınlayarak Darwin'in teorisini hemen benimsediğini göstermişti. Engels bunlara ek olarak, doğa biliminin ilerlemesindeki üç önemli destekten biri olarak Darwinizm'i gösteriyor ve şöyle diyordu:

> 1859'da Charles Darwin, temel yapıtı Türlerin Kökeni'ni yayınlamıştır. Bu yapıt, bir yüzyıldan fazla süren evrim fikrinin gelişimini tamamlamış ve modern biyolojinin temellerini kurmuştur. Bu buluşların felsefi önemi, doğal gelişmenin diyalektik niteliğini özellikle özlü bir biçimde ortaya koymuş olmalarındandır.[6]

Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle ise komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden kararlılıkla benimsediklerini şöyle anlatır:

> **Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler...** Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi – yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi – onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, **bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama şansı** elde etmiş oluyorlardı.[7]

Tom Bethell ise, Marx ile Darwin arasındaki bağlantının asıl nedenlerini şöyle açıklamaktadır:

> Marx Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni Darwin'in evrenin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada **Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar.**[8]

Marx ve Engels, bu ifadelerinden de anlaşıldığı gibi Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşlerine bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişlerdi. Ancak böyle bir sevince kapılmakta aceleci davranmışlardı. Çünkü evrim teorisi 19. yüzyılın bilim açısından ilkel ortamında ortaya atıldığı için kabul görebilmiş, hiç bir bilimsel delili olmayan yanılgılarla dolu bir teoridir. 20. yüzyılın ikinci yarısında ise gelişen bilim sayesinde evrim teorisinin geçersizliği ortaya çıktı. Bu Darwinizm için olduğu kadar materyalizm ve komünizm için de çöküş anlamı taşıyordu.

Bolşeviklerin Darwin Hayranlığı

Marx ve Engels'in takipçileri de aynı yanılgıya düşerek evrim teorisini büyük bir coşku ve ilgi ile benimsediler. Marx'ın ve Engels'in fikirleri, özellikle ölümlerinin ardından etkili oldu. Marx'ın hayal ettiği komünist devrim projesini hayata geçiren kişi, Lenin'di. Rusya'daki komünist Bolşevik hareketinin lideri olan Lenin, ülkedeki Çar rejimini silah zoruyla yıkmayı amaçlıyordu. I. Dünya Savaşı'nın karmaşası, Bolşeviklere

aradıkları fırsatı verdi. Lenin'in önderliğindeki komünistler Ekim 1917'de iktidarı silah zoruyla ele geçirdiler. Rusya, devrimin ardından komünistler ve Çar yanlıları arasında geçen üç yıllık kanlı bir iç savaşa sahne oldu.

Lenin de Marx ve Engels gibi koyu bir evrimciydi; Darwin'in teorisinin, savunduğu diyalektik materyalist felsefenin temel dayanağı olduğunu sık sık vurguluyordu. Bolşevik devriminin Lenin'den sonraki en büyük mimarı sayılan Leon Trotsky (Troçki) de Darwin'e olan hayranlığını şu sözlerle ifade etmişti: **"Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin en büyük zaferi oldu".**[9]

Lenin'in 1924'deki ölümünün ardından, Komünist Parti'nin başına dünyanın en kanlı diktatörü sayılan **Stalin** geçti. Stalin 30 yıl süren iktidarı boyunca, adeta komünizmin ne denli acımasız bir sistem olduğunu ispatlarcasına katliamlar ve işkencelerle dolu bir döneme imza attı.

Stalin'in ilk önemli icraatı, Rusya nüfusunun yüzde 80'ini oluşturan köylülerin tarlalarına devlet adına el koymak oldu. **"Kollektivizasyon"** adı verilen ve özel mülkiyeti yok etmeye yönelik bu politika gereği, Rus köylülerinin bütün mahsulü silahlı görevliler tarafından toplandı. Bunun sonucunda, korkunç bir açlık başgösterdi. Yiyecek hiç bir şey bulamayan **milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlı açlıktan kıvranarak yaşamını yitirdi.** Kazakistan nüfusunun yüzde 20'si açlıktan öldü. Kafkasya'daki ölü sayısı bir milyondu.

Stalin, bu politikasına direnmeye çalışan yüzbinlerce insanı ise, Sibirya'nın korkunç çalışma kamplarına yolladı. Tutsakların çok ağır şartlarda ölesiye çalıştırıldıkları bu kamplar, bu insanların çoğuna mezar oldu. Öte yandan onbinlerce insan, Stalin'in gizli polisi tarafından idam edildi. **Aralarında Kırım ve Türkistan Türkleri'nin de bulunduğu milyonlar,** Rusya'nın ücra köşelerine zorla göç ettirildi.

Stalin, tüm bu kanlı politikaları sonucunda yaklaşık 20 milyon insanı katletti. Tarihçilerin bildirdiğine göre, gerçekleştirdiği vahşetten özel bir zevk duyuyordu. Kremlin'deki çalışma masasına oturup, toplama kamplarında öldürülen ya da idam edilen insanların sayılarını içeren listeleri incelemekten büyük keyif alıyordu.

Stalin'i bu denli acımasız bir katil haline getiren etken, kişisel psikolojik durumunun yanısıra, inandığı materyalist felsefeydi. Bu felsefenin en temel dayanağı ise, Stalin'in kendi yorumuyla, Darwin'in evrim teorisiydi. Bu konuya verdiği önemi şöyle açıklıyordu:

> **Genç nesillerin zihnini yaratılış düşüncesinden arındırmak için onlara tek bir şeyi öğretmeliyiz: Darwin'in öğretilerini.**[10]

Stalin henüz hayattayken yayınlanan bir kitapta ise Stalin'in ateist olmasındaki etkenin Darwin olduğu şöyle açıklanıyordu:

> Çok erken yaşlarda, henüz Hıristiyan kilisesinde bir öğrenci iken **Yoldaş Stalin** eleştirel bir mantık ve devrimci bir duygu geliştirdi. **Darwin'i okumaya başladı ve bir ateist oldu.**[11]

Yani bu acımasız katili oluşturan en büyük fikri etken, Darwinizm'di...

Bolşevikler Evrimcilik Uğruna Genetiği Bile Reddettiler

Stalin rejiminin evrim teorisine körü körüne bağlılığının önemli bir göstergesi ise, o dönemde Sovyet eğitim sisteminin Mendel'in genetik kanunlarını reddetmesiydi. 20. yüzyılın başından itibaren bütün bilim dünyası tarafından kabul edilen bu kanunlar, Lamarck'ın ortaya attığı "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" iddiasını geçersiz kılıyordu. Bunun evrim teorisine büyük bir darbe olduğunu gören Lysenko adlı Rus bilim adamı, düşüncelerini Stalin'e açtı. Lysenko'nun fikirlerinden etkilenen Stalin onu resmi bilim kurumlarının en başına getirdi ve genetik bilimi, Stalin'in ölümüne kadar Sovyetler birliği'nin hiç bir bilim kurumunda ya da okulunda kabul görmedi.

Çin Komünizminin Fikri Dayanığı da Darwin'di...

Stalin'in zulüm rejimi sürerken, Darwinizm'i kendisine bilimsel dayanak sayan bir başka komünist rejim de Çin'de kuruldu. Mao Tse Tung'un önderliğinde komünistler, uzun bir iç savaş sonucunda 1949 yılında iktidara geldiler. Mao, kendisine büyük destek veren müttefiki Stalin gibi, baskıcı ve kanlı bir rejim kurdu. Çin, sayısız

politik idama sahne oldu. İlerleyen yıllarda ise Mao'nun "Kızıl Muhafızlar" adını verdiği genç militanlar, ülkeyi tam bir terör ortamına sürüklediler.

Mao, kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını ise, "Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır" diyerek açıkça belirtmişti.[12]

Çin komünistleri 1950'lerde iktidara geldiklerinde evrim teorisini ideolojilerinin temel kuruluşuna aldılar. Hatta Çinli entellektüeller evrim teorisini bir asır önce kabul etmişlerdi bile:

> 19. yüzyılda Batı, Çin'i izole olan ve eski gelenekleri sürdüren bir uyuyan dev olarak görüyordu. Çok az Avrupalı, **Çinli entellektüellerin Darwin'in evrim teorisini hevesle benimsediklerini** ve değişim için ümid vaadettiğini kavradıklarını anladı. Çinli yazar Hu Shih'e göre 1898'de Thomas Huxley'in **Evrim ve Etik kitabı yayımlandığında Çinli entellektüeller tarafından hızla onaylandı.** Zengin kişiler ucuz Çin yayımlarına sponsorluk ettiler, böylece kitlelere geniş bir şekilde yayılabildi.[13]

İşte ülkede komünizmi sahiplenen ve komünist devrime öncülük eden kişiler, Darwinci fikirleri "hevesle benimseyen" bu entellektüeller oldu.

Darwinizm-Komünizm İttifakının Temeli: Din Düşmanlığı

Komünizm, daha pek çok ülkede gerilla mücadelelerine, kanlı terör eylemlerine ve iç savaşlara neden oldu. Bu ülkelerin arasında Türkiye de vardı. 1960'lı ve 70'li yıllarda Türkiye'de komünist bir devrim yapma hayaliyle devlete karşı silaha sarılan örgütler, ülkeyi karanlık bir terör ortamına sürüklediler. Komünist terör, 1980 sonrasında ise, bölücülük akımıyla birleşti ve onbinlerce vatandaşımızın ölümüne, polis ve askerimizin şehit olmasına neden oldu.

150 yıldır dünyayı bu şekilde kana bulayan komünist ideoloji, her zaman için Darwinizm'le içiçe oldu. Bugün de Darwinizmin en ateşli savunucuları komünistler ve ateistlerdir. Hemen her ülkede, evrim teorisini ısrarla savunan çevrelere bakıldığında, Marksistlerin hep en ön safta olduğu görülür.

David Jorafsky, *Sovyet Marksizm'i ve Doğa Bilimi* isimli kitabında bu ilişkiyi şöyle açıklar:

> **Bilimsel yetersizliğine rağmen evrimin ileri sürdüğü bilimsel karakter her türlü Allah karşıtı sistemi ve uygulamaları haklı çıkarmak için kullanıldı.** Şimdiye kadar bunlardan en başarılısı komünizm gibi gözüküyor ve bütün dünyadaki taraftarları komünizmin evrim bilimini temel aldığını söylenerek kandırılmışlardır.[14]

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın hayatını anlatan kitaplarda dahi bu bağlantı mutlaka belirtilmektedir. Örneğin Marksist kitapları yayınlayan Öncü yayınevi tarafından çıkartılan bir biyografide bu bağlantı şöyle tarif edilir:

> Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı… Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasında hız kazandırdılar.[15]

Evrim teorisinin, 19. yüzyıla ait köhne imkanlarla ortaya atılmış bilim dışı bir iddia olmasına rağmen tüm dünyayı etkisi altına alabilecek kadar yer edinebilmiş olmasının yegane sebebi işte budur: Komünizm gibi bazı ideolojilere destek sağlaması ve bu ideolojilerin uygulamalarına zemin oluşturması.

Darwinizm Bataklığının Kurutulması Şarttır

Savaşlar, zulümler, katliamlar, çatışmalar tarih boyunca hep olmuştur. Ancak, geçen yüzyılda bunların sayısının ve getirdiği felaketlerin çapının bu kadar büyük olmasının nedeni, Darwinizm'in bu katliamlara, kıyımlara ve çatışmalara sözde meşru bir kılıf hazırlamasıdır. Darwinizmin doğa hakkındaki uydurma iddiaları bu ideolojilerin söylemleri ile paralel olduğu için, katiller, **diktatörler, sadist ideologlar yaptıkları**

uygulamalar için "doğa kanunu toplumda da işlemektedir" diyerek kendilerini haklı ve masum göstermeye çalışmışlardır.

Günümüzde de evrim teorisi yine felsefi ve ideolojik amaçlarla savunulmaktadır. 19. yüzyılın evrim teorisi ile şiddetlenen sömürgeciliği, Nazi Almanyası ya da Sovyetler Birliği tarihe karışmıştır, ama bunlara temel oluşturan materyalist felsefe hala birtakım çevreler tarafından ısrarla savunulmakta ve bu felsefenin yıkıcı etkileri dünyanın dört bir yanında devam etmektedir. Sadece Doğu Türkistan'da yaşananlar veya ülkemizde Darwinizmden hayat bulan komünist bölücü terör dahi bunun çarpıcı bir örneğidir.

Adli veya fiziki tedbirler ise yaranın sadece üzerini örtebilmektedir. Kesin çözüm ise yaranın ilmi ve kültürel yönden tedavisidir. Darwinizmin kültürel ve bilimsel anlamda çöküşü, ondan güç alan felsefeleri de yok edecektir ve bu dünyadan zulmün kalkması anlamına gelmektedir.

Bu nedenle vicdan ve iman sahibi, milli ve manevi değerlerinin bilincinde insanlara önemli sorumluluklar düşmektedir. Darwinizmin dünyaya getirdiği belaları görmezlikten gelmek veya önemsememek doğru değildir. Bu konunun aciliyetini kavrayan her insanın, önemli bir kültür ve ilim atağı ile elinden geleni yaparak, 150 yıldır devam eden bu aldatmacaya bir son vermesi gerekir.

1) Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene,* Philadelphia; the University of Pennsylvania Press, 1959, s.527)

2) Marx-Engels, *Mektuplar,* cilt 2, s.126

3) Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm*, Sol Yayınları, 1990, s.85)

4) Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, London: Chatto & Windus, 1959, s. 348

5) Marx-Engels, *Seçme Yapıtlar 3*, Sol Yayınları, s. 156

6) Friedrich Engels, *Doğanın Diyalektiği*, Sol Yayınları, 1996, s. 8

7) Conway Zirkle, Evolution, *Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia; the University of Pennsylvania Press, 1959, s.85-86

8) Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", *Harper's Magazine*, December 1978, s.31-38

9) Alan Woods-Ted Grant, "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London:1993

10) Kent Hovind, The False Religion of Evolution, www.hsv.tis.net/….ke4-vol/evolve/ndxng.html

11) E. Yaroslavsky, *Landmarks in the Life of Stalin*, 1940, s.8

12) K.Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977

13) Robert Milner, *Encyclopedia of Evolution*, 1990, s.81

14) David Jorafsky, *Soviet Marxism and Natural Science*, 1961, s.4

15) Karl Marx *Biyografi*, Öncü Yayınevi, s. 368

BİLİM TARİHİNİN
EN BÜYÜK SAHTEKARLIĞI :
EVRİM TEORİSİ

Temmuz 2000

Bilim tarihi her zaman çesitli sahtekarlıklara sahne olmuştur. Bulduğu ilaçla kötürümleri yürüteceğini, saçsızlarda saç çıkaracağını iddia edenler, tüm hastalıkları iyi edeceğine halkı inandıran Mesmer ya da Rasputin gibi şarlatanlar…

Bu ünlü sahtekarların dışında zaman zaman gazetelere konu olan, başkasının tezini çalarak kariyer sahibi olmaya çalışmak gibi daha küçük çaplı sahtekarlıklar da vardır.

Ancak bilim tarihindeki sahtekarlıkların en büyükleri şüphesiz evrimcilere ait olanlardır. Evrimcilerin yaptıkları sahtekarlıkları diğerlerinden ayıran en önemli fark, evrimcilerin sahtekarlıklarının sistematik bir yapıya sahip olması ve kollektif hilelere, yanıltmalara, saptırmalara başvurmalarıdır. Bunlar, evrim teorisinin ortaya atılmasından bugüne kadar defalarca ve son derece profesyonelce düzenlenmiştir.

Bu yazıda evrimcilerin yapmış oldukları sahtekarlıklardan bazılarını inceleyeceğiz. Ama daha önce yanıtlanması gereken bir soru var: Neden Darwinizm'in tarihi böylesine sahtekarlıklarla doludur?

Çünkü evrim teorisini savunmanın başka herhangi bir yolu yoktur. Bilimsel bulgular evrimi çürüttüğüne göre geriye tek yol olarak sahtekarlıklara başvurmak kalır. Ya bulgular gizlenir veya imha edilir, ya da bunlar çarpıtılarak sanki evrim teorisini destekliyorlarmış gibi gösterilir. Halk bu konular hakkında yeteri kadar bilgi sahibi olmadığı için de, bu sahte delillere bakarak, evrimi ispatlanmış bir teori zanneder. İşte tamamen dayanaksız olan evrim teorisini ayakta tutabilmek için yapılabilecek yagane çaba ancak bunlar olacaktır...

Şimdi bilim tarihinin yüz karası olarak tarihe geçen bu evrim sahtekarlıklarını inceleyelim.

Evrimcilerin en Önemli Propaganda Yöntemi: Rekonstrüksiyonlar, Sahte ve Hayali Çizimler

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusunda başarısız olsalar da, bir konuda oldukça başarılıdırlar: Propaganda. Bu propagandanın en önemli unsuru ise "rekonstrüksiyon" adı verilen sahte çizimlerdir.

Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş teori, daima gerçek verilere baskın çıkar" derken bu gerçeği vurgular.[1] İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan

yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

> Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiç bir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiç bir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılır... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.[2]

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon (altta), bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiç bir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir.

Toplama Kemiklerle Oluşturulan "Sözde Ata": Piltdown Adamı

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[3] Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.[4]

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[5] Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark "dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[6] Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

"Nebraska Adamı" Diye Tanıttıkları Diş, Bir Domuza Ait Çıktı!

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen üretildi: Hesperopithecus haroldcooki.

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."[7] Sonuçta Hesperopithecus haroldcooki'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Ernst Haeckel'in Sahte Çizimleri

19. yüzyılın sonlarında Ernst Haeckel isimli evrimci bilim adamı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) olarak ifade edilen ve Rekapitülasyon teorisi olarak anılan bir teori ortaya attı.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor" diye yazar.[8] *American Scientist*'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir:

> Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.[9]

New Scientist dergisindeki 16 Ekim 1999 tarihli bir makalede ise şunlar yazılıdır:

> Haeckel, teorisini "biyogenetik yasa" olarak adlandırdı ve bu düşünce kısa zamanda "rekapitülasyon" olarak popülerleşti. Gerçekte ise, Haeckel'in keskin yasasının yanlış olduğu yakın bir zaman sonra gösterildi. Örneğin, erken insan embriyosunun hiç bir zaman bir balık gibi solungaçları yoktur ve embriyo hiç bir zaman erişkin bir sürüngene ya da maymuna benzer evrelerden geçmez.[10]

Bu konu ile ilgili asıl nokta ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapmış olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

> Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[11]

Ünlü bilim dergisi *Science* da, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınlamıştır. "Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi" başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

> Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, "*Anatomy and Embryology*" dergisine yazdığı makalede, 'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar' diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

> Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson '(Haeckel'in çizimleri) biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor' diyor.

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiği ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlamasından da şöyle söz edilmektedir: "Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de "*Darwin and After Darwin*" isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı."[12]

Kısacası, Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu 1901 yılında ortaya çıkmış, ama tüm bilim dünyası bu çizimlerle bir asır boyunca aldatılmaya devam etmiştir.

Sonuç

Evrim teorisini desteklemek uğruna yapılan tüm bu bilimsel sahtekarlıklar ya da önyargılı değerlendirmeler, bu teorinin bilimsel bir açıklamadan ziyade, bir tür ideoloji olduğunu göstermektedir. Her ideolojinin olduğu gibi, bu ideolojinin de fanatik taraftarları vardır ve bunlar evrimi her ne pahasına olursa olsun ispatlama çabası içindedirler. Ya da teoriye o denli dogmatik bir biçimde bağlanmışlardır ki, ellerine geçen her bulguyu, evrimle hiç bir ilgisi olmasa da, teorinin büyük bir kanıtı olarak algılamaktadırlar. Bu kuşkusuz bilim adına üzücü bir tablodur; çünkü bilim dünyasının temelsiz bir dogma uğruna yanlış yönlendirildiğini gösterir.

İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup ise *Darwinism: The Refutation of a Myth* adlı kitabında bu konuda şöyle demektedir:

> Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir. Ancak biyolojide yaşanan şey tam da budur: Uzun bir zamandır insanlar

evrimsel konuları Darwinistik kavramlarla tartışıyor, "adaptasyon", "seleksiyon basıncı" ya da "doğal seleksiyon" gibi kavramlarla. Sonra da bu tartışmalarla doğal olayların açıklanmasına katkıda bulunduklarını sanıyorlar. Ama gerçekte hiç bir katkı sağlamıyorlar... İnanıyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak tanımlanacaktır.[13]

1) David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", Nature, Haziran 1978, s. 40.
2) Ernst A. Hooton, Up From The Ape, New York: McMillan, 1931, s. 332.
3) Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59
4) Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44
5) Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, Cilt 10, s. 133
6) Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44
7) W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", Science, Cilt 66, Aralık 1927, s. 579
8) G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241
9) Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, Cilt 76, Mayıs /Haziran 1988, s. 273
10) Ken McNamara, "Embryos and Evolution", New Scientist, 16 Ekim 1999
11) Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204
12) Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", Science, 5 Eylül 1997
13) Søren Løvtrup , Darwinism: The Refutation of A Myth, New York: Croom Helm, 1987, s.422

Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, her şeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Resim altları

Sayfa 18 Bir Müslüman, dünyadaki her türlü ırkçılık, zulüm ve eziyete karşı çıkmakla yükümlüdür. Kuran'da Allah, Müslümanlara, kendilerine düşman olan bir kavme dahi adaletle davranmayı emretmiştir.

Sayfa 27 Bolşevik Devrimi'nde Rusya'nın durumu

Sayfa 28 Fransa'da devrimden sonra on beş yılı aşkın bir süre devam eden bir istikrarsızlık dönemi yaşanmıştır.

Sayfa 33 1929 yılında yaşanan ve "Büyük Buhran" adı verilen ekonomik kriz, tüm dünyaya devletin dışlandığı ekonomik modelin yanlışlığını anlatmaya yetmiştir. Bu bunalım esnasında dünya ticareti gerilemiş, toplumların gelir ve refah seviyeleri düşmüştür ve milyonlarca insan işsiz kalmıştır. Resimde, o dönemde iş bulmak için kuyrukta bekleyen insanlar görülmektedir.

Sayfa 83 Fanatik İsrailli göstericiler

Sayfa 85 Hafız Esad, 1970'li yıllarda Mısır lideri Enver Sedat'la beraber.

Sayfa 90 1973 yılında Suriye ve Mısır'ın İsrail'e ani saldırısı ile başlayan Yom Kippur Savaşı, Hafız Esad'ın siyasi geçmişinin en önemli olaylarından biriydi. Yanda, savaşta yaralanmış Suriyeli askerler görülüyor.

Sayfa 95 Haçlılar Kudüs'e kan dökerek girdiler. Uyguladıkları büyük vahşet, aynı zamanda kendi sonlarının da bir habercisiydi.

Sayfa 109 En başta AIPAC olmak üzere Yahudi lobisinin baskısı sayesinde Amerika İsrail'e yılda ortalama 6-7 milyar dolarlık bir yardım yapmaktadır. Bu, kuşkusuz Amerikan vergi mükellefleri için olumlu bir durum değildir. Resimde "İsrail Paramızı Alırken Amerika Aç Kalıyor" pankartlarıyla gösteri yapan Amerikalılar...

Sayfa 174 Osmanlı büyük bir askeri güce ve siyasi akla sahipti. Bu özelliği sayesinde

ele geçirdiği bütün bölgelerde istikrar ve barışı sağladı. Devlet-i Ali'nin yıkılması geride asla doldurulamayan bir otorite boşluğu bıraktı.

Sayfa 177 Doğu Türkistan Toprakları

Sayfa 197 Lenin
Stalin

Sayfa 203 Mao, "Çin komünizminin temeli Darwin'in evrim teorisine dayanır" demişti. Gerçekten de Mao dönemindeki Çin, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" tezine uygun olarak, zayıfların ve masumlarının kanının akıtıldığı bir vahşet ortamına dönüştü.

Sayfa 209 İngiliz emperyalizmi Osmanlı İmparatorluğu'na karşı açık bir mücadeleye girişmişti. Resimde İngiliz ordusu görülüyor.

Sayfa 210 Lord Gladstone

Sayfa 225 Sahte Piltdown kafatası

Sayfa 228 Ernst Haeckel

Sayfa 229 Ernst Haeckel'in yapmış olduğu sahte çizimler